

Truyện ngắn Vũ Đình Giang

Vnthuquan.net, 2009.

16 mét vuông

Chưa đến mùa mưa mà ông trời đã giở trò keo bần trong trách nhiệm rót nắng. Thế nên cả ngày cứ âm âm u u. Buổi sáng thức dậy, hai hàng cây trên phố lười rửa mặt, dật dựa gục đầu vào nhau, cố gắng che giấu những chiếc lá ủ rũ bám đầy bụi khói, thỉnh thoảng hé mắt thờ ơ nhìn xuống dòng người nhưng nhúc chen lẫn nhau chạy quàng quàng trên phố. Hệt như một bức tranh có bố cục chặt chội lại bị dùng quá nhiều tông màu lạnh, để rồi gây nên một cảm giác trầm uất và khó thở cho người xem.

Thứ bảy cơ quan ít việc nên phải “sáng tác” ra một lý do để lẩn trốn, bèn bịt mũi khiến giọng nghèn nghẹt đúng kiểu người bị cảm cúm, gọi điện xin sếp cho nghỉ. Chẳng biết sếp có tin không nhưng vẫn “ừ” một cách miễn cưỡng, mà nếu không cho thì nhân viên cũng đã quyết “ngã bệnh” rồi, đành phải “ừ” thôi! Nằm trần qua trở lại một chốc thì chán. Bật ti-vi kênh nào cũng thấy toàn những chương trình ca nhạc nếu không nghèo nàn tẻ nhạt thì cũng rất một thứ lai căng! Đành cưỡi xe xuống phố, định bụng ra quán cà phê quen. Nhưng vừa ló mặt ra đường đã thấy đám đông nghẹt cứng, mặt mũi liền tối sầm. Thấy người bỗng dựng mẹt ra, có vẻ như bị cảm cúm thật. Bèn lập tức hiểu ngay ra rằng sáng thứ bảy thế là đã bị phá hỏng rồi. Vì trời âm u và vì người hung nhúc. Rốt cuộc là quay xe trở về. Mà về đâu? Còn về đâu nữa, ngoài căn phòng mười sáu mét vuông?

Tôi sống và làm việc trong những căn phòng mười sáu mét vuông. Những căn phòng mười sáu mét vuông luôn được tận dụng triệt để mọi khoảng không gian từ mặt bằng cho đến mặt đứng, nhằm đặt-

đề-treo-mắc-ốp... nhiều loại máy móc.

Tôi sống và làm việc trong những căn phòng mười sáu mét vuông. Những căn phòng mười sáu mét vuông luôn được tận dụng triệt để mọi khoảng không gian từ mặt bằng cho đến mặt đứng, nhằm đặt-đề-treo-mắc-ốp... nhiều loại máy móc.

Có quá nhiều loại máy móc tồn tại trong những căn phòng mười sáu mét vuông! Nào là máy in trắng đen nhãn hiệu HP LaserJet 5M, nào là máy in màu Epson Stylus Color 900, nào là máy Scanjet 4C, nào máy Scanner Epson 1600 Pro., nào máy lạnh hiệu Philco ngựa rưỡi hay hai ngựa, rồi thì các máy vi tính thuộc hệ PC và Macintosh, cả những loại máy móc khác nhỏ bé hơn nhưng cũng “tinh vi” hơn như máy quay phim kỹ thuật số hiệu Kodak, máy ảnh cũng kỹ thuật số hiệu Nikon... và...

Đây là văn phòng thiết kế, nơi tôi cật lực lao động tám tiếng không muốn và cả không dám mệt mỗi hay nói đúng ra là phải cố gắng che giấu sự mệt mỏi. Rồi khi trở về nhà, cũng với căn phòng mười sáu mét vuông, nơi tôi thường xuyên bật nút “Power” chiếc máy vi tính PC (lại máy vi tính?) với bộ vi xử lý Pentium III đang trở nên lạc hậu thê thảm, để thiết kế vài việc vặt có được từ những mối quan hệ hoặc ơ hờ hoặc thân thiết, rồi còng lưng gõ văn bản, trao đổi e-mail hay nghe nhạc MP3. Chiếc máy hát cũ mèm chỉ có giá trị kỷ vật hơn là giá trị sử dụng, vứt chỏng chơ nơi góc tường giăng đầy bụi và mạng nhện; chiếc tivi hiệu Samsung loại 17inches màn hình phẳng, tuy còn mới cáu nhưng một hôm nọ nổi máu “hâm”, tôi đã cho vài vệt sơn dầu màu vàng cam khiến nó đánh mất vẻ hài hòa sang trọng và trở nên cực kỳ lố bịch. Khi tôi hiểu ra thì đã quá muộn, đành quay ra

o bể cái đầu máy DVD có linh kiện ngoại được lắp ráp tại nội địa, nhưng chỉ chuyên đọc những đĩa VCD Tàu kém chất lượng nên mắt đọc đã “mù” đi nhanh chóng, khiến sáu tháng một lần tôi phải vác đi cân chỉnh lại!

Còn gì nữa nhỉ, trong căn phòng mười sáu mét vuông? Còn rất nhiều! những thứ linh tinh được đặt-để-treo-mắc-ốp... vào mọi khoảng trống có thể, những vật dụng cần thiết tối thiểu cho một đời sống độc thân và cả những thứ chỉ có tác dụng trang trí, mà vì phút ngẫu hứng nào đó hoặc thậm chí là đua đòi, tôi đã tha về “khủng bố” thêm cho căn phòng một vẻ chật chội quá tải. Bằng cách đó, tôi khai thác triệt để tuổi trẻ của mình trong những căn phòng mười sáu mét vuông!

Những đêm mất ngủ, tôi nghĩ rằng rất có thể suốt quãng đời thanh niên, tôi sẽ phải lặn ngụp trong khối bụi phở phờng và trú ẩn trong những căn phòng mười sáu mét vuông hiếm khi có cửa sổ. Sáng tôi ra đi và khuya tôi trở về. Những chiếc máy đủ thứ kiểu dáng, đủ thứ nhãn hiệu, đủ thứ công năng được bật lên, tỏa ra đủ tầng nấc nhiệt lượng, vang lên đủ thứ tiếng kêu sinh động và khác khoải. Tôi khai thác chúng và chúng khai thác lại tôi. Chúng hút lấy tôi, bám lấy tôi, tiêu phí tiền bạc - sức khỏe - thời gian của tôi; và, tôi nuôi nấng nỗi cô đơn lẫn ích kỷ của mình trong những căn phòng mười sáu mét vuông có quá nhiều máy móc!

“Mày giàu có quá!” – “Nghệ hâm” khẽ nói cái câu đã nói đi nói lại quá nhiều lần, khiến tôi thấy chúng vô hồn như thứ âm thanh digital được ghi sẵn vào đĩa rồi phát ra từ một trong những cái máy đang hiện diện trong phòng. Ba mươi phút trước đây “Nghệ hâm” đã rời bỏ căn phòng cũng mười sáu mét vuông của nó, chạy rong trên phố mà

không hề dừng lại một nơi nào. Dù những quán cà phê bây giờ đã được “deco” công phu với nhiều kiểu dáng quyến rũ và sang trọng, những quán vườn thích hợp với “type” người ưa sự trầm tư cũng đã trầm tư hơn (nghĩa là các em phục vụ mặt cổ ra vẻ man mác buồn, nhạc vặn nhỏ volume cho rĩ rả, còn các chậu cây cảnh thì lòa xòa không cắt tỉa thái quá hòng tạo cảm giác thật tự nhiên). Tôi hiểu bạn tôi, rất nhiều lần tôi cũng đã chạy trốn căn phòng của mình bằng cách chạy rong trên phố như thế, với hy vọng những tiếng động âm ỉ của xe cộ, tiếng la hét, chửi bới của những người bán rong trên hè phố... sẽ khiến tôi có cảm giác như đang vào cuộc bận rộn. Xét cho cùng đó là một sự bận rộn “ảo”, một đối xử độc ác với chính bản thân mình. Tôi thấy tôi ra đường với mục đích chối bỏ một thứ, để rồi phải hứng chịu nhiều thứ khác. Bằng cách đó, tôi đang giết dần tuổi trẻ của mình bên ngoài những căn phòng mười sáu mét vuông!

“Nghệ hâm” lại hỏi: “Lâu rồi có gặp Min không?”. Tôi bảo rằng không thường lắm. Min là một trong những gương mặt bạn bè thân mà mỗi tháng chúng tôi chỉ còn có khả năng gặp nhau chỉ vài lần, còn phần lớn là liên lạc qua điện thoại. Bằng cách thông qua những thứ máy móc diệu kỳ, chúng tôi chia sẻ những câu chuyện đáng lý ra phải được nói trong một không gian khác. Tôi nhớ một đôi lần, Min đến, thái độ uể oải và dè dặt. Trông nó bắt đầu béo ra ở bụng vì ngồi quá lâu trước máy vi tính vào ban ngày và các quán bia vào ban đêm. Nó nhìn quanh căn phòng của tôi như so sánh rằng giữa tôi và nó ai sẽ giàu hơn, bằng cách đếm và ước lượng tổng số tiền tôi mua sắm những thứ máy móc hiện đại đó. “Tao không còn sống chật vật như trước, nhưng đã nếm thấy mùi nhàn nhạt của đời. Hình như tao đang chai sạn và lạnh lùng. Thấy mọi thứ đều vô nghĩa!”. “Bệnh của những

người thành đạt sớm đấy mà” – tôi nhận xét, hơi mai mỉa và thoáng chút đố kỵ. “Mày nghĩ như thế thật à? Thành đạt? Hừ, cái câu “chưa mua được đất – chưa cất được nhà” là nỗi ám ảnh thường trực của tất cả những kẻ ngụ cư và nhập cư như tụi mình. Tao đã vượt qua được về đầu, nhưng đã cảm thấy mệt mỏi vì hai từ thành đạt?”. “Mày mộng lung quá! Có người cả đời không vượt qua được phân nửa câu nói ấy đâu. Mày phải biết hài lòng chứ?”, nói xong thì cảm thấy lòng quặn đau một chút và trái tim gần như bị tổn thương một chút. Có ai mà biết hài lòng về mình bao giờ? “Ừ, nhưng tao bỏ vẽ rồi”. “Vẽ vờ! Máy tính có thể vẽ ra tiền nhưng không ai nặn sơn dầu ra mà ăn cả” – tôi chống đối yếu ớt. Câu chuyện vẫn miên man và rối rắm như thế, cho đến lúc chiều ập xuống. Thật ra, căn phòng tôi ở không có những buổi chiều, khái niệm chuyển biến về thời gian là không tồn tại. Vì nó tối tăm mờ mịt, tôi luôn phải bật tất cả các đèn nhưng không đem lại hiệu quả ánh sáng như mong muốn. Tôi luôn thèm khát một căn phòng có thật nhiều cửa sổ, một căn phòng tràn trề ánh sáng. Khi hiểu ra sự “thèm khát” trong tôi, Min đã kết luận: “Mày đòi hỏi quá!”.

“Mày đòi hỏi quá! Căn phòng của tao còn tối hơn!” – “Nghệ ham” cũng kết luận, hệt như Min, khiến tôi hoang mang nghĩ rằng có lẽ mình đòi hỏi thật. Nó lại rút thuốc, ngồi dựa lưng vào tường, thở ra những vòng khói mang hình “còng số 8”. Đúng là bi kịch: khi nó công phu tập luyện cái trò ấy cho điệu nghệ thì khốn thay, chiếc còng số 8 ấy còng cuộc đời nó vĩnh viễn vào khói thuốc. Nhưng nó chẳng hối tiếc. “Ở đời ai cũng phải lệ thuộc vào một thứ gì đó. Như giống đực và giống cái phải lệ thuộc vào nhau. Tách riêng ra, đàn ông lệ thuộc quyền lực còn đàn bà lệ thuộc tình cảm. Chia nhỏ ra nữa, tao lệ

thuộc vào ảo giác còn mày lệ thuộc vào những cái máy”. “Và tổng kết lại là tất cả chúng ta đều bị lệ thuộc vào những căn phòng, rằng không ai đủ can đảm phơi cuộc đời mình ra dưới ánh sáng mặt trời và những đám mây. Người ta gọi những kẻ không có chỗ chui ra chui vào là dân lang thang cùng quẩn, là dân màn trời chiếu đất. Đẩy mày xem, rồi ai cũng phải dính chặt đời mình vào những căn phòng. Cả khi chết đi, chúng ta cũng bị lèn chặt lại bởi xác trà và hàng mớ vật dụng khác, rồi nhét vào một chiếc hòm chật chội tù túng. Không ai dám nằm chết thong thả dưới ánh mặt trời. Người ta sẽ gọi đó là một cái chết bất hạnh của những kẻ vô gia cư”.

Chúng tôi bỗng đứng im lặng sau câu nói ấy. Không gian chuyển động rậm rịch bên ngoài nhưng chẳng thể xua đi sự ngưng đọng trong căn phòng. Tia nắng, sợi gió rủ nhau đi hoang, nhòm ngó vào những căn phòng tắm tối bằng thái độ sợ hãi và tránh né. Cuối cùng, không chịu đựng nổi cảm giác tù túng, chúng tôi phải rời phòng đi ra quán.

Ở cái quán nhỏ cũ kỹ, không tên, nơi giọng Thái Thanh nhả tơ vương vít trên những tán cọ vây bọc khắp lối đi, chúng tôi cùng nhau bàn luận về âm nhạc, điện ảnh, sân khấu, văn học và muôn vàn những vấn đề phức tạp trong nghệ thuật. Nói say sưa, nói như bị bệnh dịch, nói về tất cả nhưng lại cố tránh né nói về tình trạng của chúng tôi, rằng làm cách gì để chúng ta thoát ra khỏi những căn phòng mười sáu mét vuông?

Rất khuya, tôi trở về nhà. Như một thói quen, tôi lại bật quạt cho chạy ro ro rồi khởi động máy tính để kiểm tra email, nhận mấy mẫu quảng cáo hấp dẫn truyền đi trên mạng, tìm kiếm và download vài ca khúc MP3 mà mình quan tâm. Sau đó tắt hết tất cả đèn và đi ngủ. Lúc ấy,

vũ trụ chợt hiện ra. Bao giờ vũ trụ cũng sẽ hiện ra khi tôi tắt hết đèn. Đó là một bầu trời sao vĩ đại nằm trong diện tích trần mười sáu mét vuông. Khi tôi dọn về nơi ở mới, tất cả đã hiện diện như thế. Chủ nhân trước của căn phòng đã kỳ công đính những ngôi sao nhỏ li ti bằng một loại chất liệu hấp thụ nhiệt và phản quang trong đêm tối, khiến chúng trở nên lung linh huyền ảo như một bầu trời sao thật sự. Hàng đêm, để dỗ mình vào giấc ngủ, tôi luôn chong mắt ngược nhìn “bầu trời” để đếm sao mà chưa bao giờ biết chính xác có bao nhiêu ngôi sao tất cả. Bằng cách đó, tôi đã nuôi dưỡng ước mơ của mình trong những căn phòng mười sáu mét vuông!

“Ở lại với anh đêm nay!”. Khi tôi nói ra câu này, mặc dù đã thay chữ “ngủ” bằng chữ “ở” cho có vẻ “trong sáng”, nhưng thật lòng tôi vẫn thèm dùng chữ “ngủ” hơn, em tát cho tôi một cái khiến tôi phút chốc thấy được cả bầu trời sao khi chưa kịp tắt đèn. Tình huống này hết như một cảnh phim tôi và em từng xem. Nhưng khác trong phim, sau khi giáng một cái tát cực mạnh, thay vì bỏ đi, em đã ở lại. Và đúng như lời cầu khẩn của tôi, em đã “ở lại” mà không “ngủ” với tôi. Khi nhìn thấy bầu trời sao, em đã khóc rưng rức

Nhưng rồi một ngày kia em không đến nữa. Ước mơ của tôi cũng sụp đổ hoàn toàn. Tôi không thể dùng từ “phản bội” để quy tội cho em. Trong đời sống có muôn vàn những cuộc chia tay không đoán trước, có rất nhiều lý do để biện minh.

vì xúc động. Tôi nhanh trí dối em rằng tôi đã kỳ công làm ra “vũ trụ” ấy cốt để em vui. Và em vui thật, sau khi ngừng khóc, em cùng tôi vẽ ra một viễn cảnh về một tương lai rực rỡ. Rằng chừng vài ba năm nữa, bằng tất cả nỗ lực của hai đứa, “chúng mình” sẽ vượt qua được cả hai vế của câu nói ám ảnh với dân ngụ cư: “Chưa mua được đất,

chưa cất được nhà”. “Chúng mình” sẽ nhân bản hình thức “vũ trụ” như thế này cho tất cả các căn phòng, bất kể nó có nhỏ hơn diện tích mười sáu mét vuông, bất kể nó là phòng ngủ, phòng ăn hay toilet. “Con chúng mình cũng sẽ được sinh ra dưới vòm trời đầy sao như thế này. Vì em sẽ không đi Từ Dũ, mà sẽ rước hắc bác sĩ sản khoa về nhà...”. Em nói miên man, miên man..., cho đến khi chìm vào giấc ngủ, bỏ tôi bay lượn một mình với niềm hạnh phúc choáng ngợp. Vậy là, tôi đã tìm kiếm được tình yêu của mình trong những căn phòng mười sáu mét vuông!

Nhưng rồi một ngày kia em không đến nữa. Ước mơ của tôi cũng sụp đổ hoàn toàn. Tôi không thể dùng từ “phản bội” để quy tội cho em. Trong đời sống có muôn vàn những cuộc chia tay không đoán trước, có rất nhiều lý do để biện minh. Dù rất đau buồn, tôi vẫn phải đi đi về về căn phòng nhỏ của mình, chia sẻ những tiếng động khắc khoải tỏa ra từ các loại máy móc, ngược mặt nhìn bầu trời sao trước khi đi ngủ và cố hy vọng đêm nào đó, em hoặc một người tương tự em sẽ quay lại. Tôi luôn tin là em sẽ quay lại. Tôi sẽ cố gắng để không đánh mất niềm hy vọng của mình trong những căn phòng mười sáu mét vuông!

Min đã xây được nhà và chuẩn bị cưới vợ. Nó hay điện cho tôi, cười nhiều và hứa giúp đỡ tôi về mặt tài chính cho đợt triển lãm tranh sắp tới. Trong những buổi chiều thứ bảy, tôi vẫn đến quán nhỏ một mình, nơi tiếng hát sầu não của Thái Thanh lan dài trên những tán lá cọ loang nước vì cơn mưa trút xuống ban chiều. “Nghệ hân” thỉnh thoảng ngủ lại phòng tôi, tranh luận đủ thứ về âm nhạc – điện ảnh – sân khấu - văn học... Sau cùng chúng tôi bàn về một kế hoạch cụ thể hơn là mở một văn phòng thiết kế, chúng tôi sẽ vay vốn của Min, dù

sao nó cũng là bạn tốt. Hàng đêm, tôi vẫn không ngừng xây dựng tương lai của mình trong những căn phòng mười sáu mét vuông! Ôi những căn phòng mười sáu mét vuông có quá nhiều máy móc!

Vũ Đình Giang

Ăn tối một mình

Bạn có thường xuyên ăn tối một mình không ?

- Có !

-Vì sao ?

-Độc thân !

- Thế có chán không ? Có sợ không?

- ...

Chán ư ? Dĩ nhiên là có chứ. Còn sợ ? Sao lại phải sợ ?...

Xòe tay ra đếm, giật mình khi thấy tám năm trôi vèo như một cú phóng xe phân khối lớn trên đường cao tốc. Tám năm ngụ cư ở thành phố sôi động và nhao nhác này, cuống cuống với vòng quay làm việc - học hành - làm việc; mấy năm đầu ngỡ ngác và trầm lặng, mấy năm sau lại sôi động một cách hoảng hốt ; cũng có lúc vợ vẫn buồn, nhưng thường thì chẳng được mấy thời gian rồi mà buồn, vì lúc nào cũng tắt bật ! Tám năm tắt bật - tám năm độc thân - và tám năm ăn tối một mình !

Đây là nói theo kiểu lý thuyết thôi, chứ thật ra cũng có khi ăn tối với bạn bè, nhưng chỉ thỉnh thoảng...

... Thỉnh thoảng, một đứa đang giận (hoặc bị giận) tình nhân, bấm số và gọi : Đi ăn với mình nhé ! . Tiếng mình dù được phát ra bởi đứa nam hay đứa nữ cũng cứ nghe ngọt lịm như nhau, ai lại không đi ? Nhưng đi rồi mới biết, có khi chẳng ăn được mấy, vì bận rút khăn giấy cho đứa nữ lau nước mắt. Chao, hai mươi bảy tuổi mà nước mắt vẫn còn nhiều quá kể - nhiều đến nỗi có cảm giác nước mắt không quý nữa ! Đang ăn mà nghe khóc ăn cũng chẳng ngon, dù là được mời. Xong thì chui vào cà phê. Quán sang, nhạc cũng sang (Sao lại không sang ? Đi làm có tiền rồi, ai lại vào mấy quán tẹt nhẹp, bạn bè biết được cười khinh vào mặt. Vả lại cũng thích thế, cho bỏ những ngày sinh viên lê la vỉa hè), vậy mà có thưởng thức được gì đâu, chỉ toàn nghe kể lể. Con gái kể lể thì dài lắm, lại toàn là chuyện vặt. Người ngoài cuộc nghe sao thấy buồn cười, thấy thật ngốc nghếch, nhưng người trong cuộc thì đang khổ tâm, thế nên nói một lúc lại khóc, cứ thế, cứ thế... Đến khi có cô váy ngắn đồng phục đến nhắc : Anh chị thông cảm... , lúc đó mới ngẩng lên thì nhạc đã im, người đã vắng, à thì ra quán đã hết giờ. Đành đứng dậy ra về. Chuyện chưa kết thúc, nhưng tâm sự đã vui quá nửa, đành phải về thôi ! Trên đường về, gió khuya lành lạnh, đèn lại vàng lên một cách tình tứ. Nhìn quanh thấy toàn tình nhân chờ nhau, chỉ có xe là khác nhãn hiệu còn người ngồi thì cứ cùng một kiểu. Kiểu cô ngồi sau giúi mặt vào lưng cậu ngồi trước, chỉ khoe ra vòng tay siết chặt, thế nên cũng không biết được nhan sắc cô nào được mấy điểm. Nhìn lại mình thì... Đang chờ một cô gái mà gió vẫn được dịp len qua kẽ hở giữa hai người. Bỗng dưng thấy chạnh lòng và cô đơn quá đỗi. Thấy trong mấy tiếng đồng hồ đi chơi mình chỉ là cái thùng rác để người ta trút. Về đến nhà người cứ phạc ra, bãi hoải. Nhưng ngẫm lại thấy

mình thật ích kỷ. Bạn bè với nhau, có tin cậy nhau thì mới tìm đến chứ ? Dù sao vẫn là một tối được (hay bị) đi ăn tối hai mình .

Nhưng đứa nam thì khác : nói ít thôi, nhưng nhậu nhiều ! Mỗi lần được dịp ăn tối là bí tỉ, là quên mất đường về. Sáng ra thức dậy ở một căn phòng khác, đánh răng bằng cái bàn chải khác, thậm chí phải mặc cái quần lót khác (?), thằng hoặc còn dùng chewingum thay cho việc đánh răng để kịp giờ đến sở làm, trên đường đi tranh thủ ngủ gật khi kẹt xe hoặc đèn đỏ. Suốt buổi sáng hôm đó mặt mày nhàu nhĩ, mắt lơ đãng và sẵn sàng quát một tràng chửi tục vào... cái máy vi tính khi nó bị đứng bất chợt (Tất nhiên là chửi thảm, nếu không đứa đồng nghiệp nữ kế bên nghe được thì chết). Hể nhác thấy sắp thoáng qua là lập tức ngồi ngay lại, tay chụp vội con chuột nhấp nhấp lia lia và mặt căm sát vào màn hình như đang lên cơn động não . Rốt cuộc cũng xong tám tiếng vàng ngọc. Chuông gõ kính coong, khoác chéo qua vai cái túi bản không biết vì màu hay vì bụi, lạng lách qua tổng cộng chín ngã tư, chịu ít nhất một lần tiếng chửi thề vì cán phải chân đứa đi cạnh khi dừng đèn đỏ, để đến cái lớp Anh văn đàm thoại thoải thoải hoài vẫn bị loại ở các cuộc thi lấy bằng ngay sau đó mấy tháng. Nhưng công bằng mà nói thì rõ ràng là có tiến bộ, bằng chứng là sau hai năm gà gật trong mấy trung tâm ngoại ngữ kiểu có đào mà không thể tạo , bây giờ đã có vẻ tự tin hơn khi đọc mục quảng cáo "tuyển nhân viên của các công ty nước ngoài. Đến khoảng hơn tám giờ thì nháo nhào ra bãi gửi xe, sải chân càng nhanh càng tốt nếu không sợ bị chen lấn có khi xe bị gãy cả vè. Sau đó, nhẩn nha trên đường đi về, đảo mắt liếc dọc hai bên phố xem hiệu ăn nào bắt mắt, điều này phụ thuộc hoàn toàn vào cảm hứng bất chợt, rồi ghé vào ăn tối. ỉn tối một mình!

*

Một mình ư ? Em sợ lắm ! . Nữ đồng nghiệp mới khẽ nhún vai rất Tây, đưa tay có đeo chiếc vòng bạc to cô sửa lại chiếc kẹp cũng mạ bạc trên mái tóc duỗi đúng phong cách diễn viên Hàn Quốc, làm kẻ chuyên ăn tối một mình trở nên bối rối. Tự dưng phát hiện ra nhau khi bị hỏng xe giữa đường, tự dưng - đành phải giúp đỡ nhau bằng cách dắt bộ hàng cây số mới đến hiệu sửa xe, và cuối cùng, cũng tự dưng - đành phải mời nhau ăn tối.

Lần đầu tiên bữa ăn tối hai mình trở nên cảnh vẻ. Không có cảnh rút khăn giấy trong tiếng suýt soát của nước mắt chan hòa nước mũi, cũng không có cảnh vừa nâng ly vừa cầm đũa đâm toạc vào miếng nhũ dê trên vỉ nướng ngùn ngụt khói như đám cháy. Lần này câu chuyện xoay quanh vấn đề giải trí.

- Anh thường giải trí như thế nào ? - Nữ đồng nghiệp mới lại hỏi, lần này không quên chớp chớp đôi mắt chẳng đẹp lắm nhưng nhờ make-up công phu bằng nhũ nên trông cũng khá long lanh. Kẻ kia tranh thủ uống một ngụm nước suối (cả hai đều ghét nước ngọt vì nghe ai đó bảo rằng ban đêm uống nhiều nước ngọt da mặt sẽ bị nhiều mụn, chẳng biết có đúng không nhưng rõ ràng là thanh niên mà uống nước ngọt thì trông có vẻ chíp hôi quá), trong mấy giây đầu tranh tư tưởng rằng có nên nói thật hay không, chẳng lẽ khai thật là mình hay tiêu hoang thời gian bằng mấy tiếng vào mạng chỉ để chat vô bổ ? Cuối cùng đành lựa chọn giải pháp trí tuệ hơn một chút : Nghe nhạc hoặc xem phim, loại VCD Tàu chục nghìn một cái ấy mà, rẻ và tiện lợi, xong cũng bỏ - nói xong thì cảm giác xấu hổ xâm chiếm ngay vì thật ra có bỏ bao giờ, hầu hết là giữ lại để còn đổi chác với bạn bè, không thì đem bán rẻ cũng được dùm tiền mua hàng khối

VCD mới. Nhưng nữ đồng nghiệp đã lộ vẻ thích thú nhanh chóng. Không có gì bôi trơn câu chuyện dễ dàng bằng cách nói chuyện về âm nhạc. Sống giữa một đô thị sầm uất nhất nước mà không biết tình hình âm nhạc thì đúng là lạc hậu. Vả lại, dòng âm nhạc đại chúng dễ nghe dễ cảm, ít ra cũng phải yêu và thuộc dăm bài, để khi có dịp karaoke không phải ngồi im như tên nhà quê mù chữ ! Được một lúc thì chuyển sang nhạc ngoại : Em thường nghe loại nào ? Những tên tuổi nào ? . Lùng bùng một mớ tên được xướng lên, có tên không có thật vì phát âm không chuẩn, có tên kẻ biết người không. Cả một rừng ! Nhưng rốt cuộc vẫn có điểm chung. Họ bàn về dòng nhạc R&B và nhóm nữ Destiny s Child. Một đại diện thuyết phục! -mái tóc duỗi Hàn Quốc lại lúc lắc, nghe na ná lời bình luận của một M.C. nhạc trẻ trên tivi. Rất nhiều Grammy và hàng loạt giải của MTV, và các giải khác... , kẻ còn lại ra chiều tâm đắc, cố bóp trán nhớ xem các giải còn lại là những giải nào. Sau đó đi vào cụ thể từng ca khúc trong album, họ nói nhiều về giai điệu của Say my name hay hiệu quả hình ảnh của video-clip Survivor , không quên tặc lưỡi về những trang phục độc đáo tuy có châm chước cho yếu tố sexy của nó. Nói chung tất cả đều hứng khởi!

Khi hai chai nước suối đã cạn và nước dùng thừa trong các tô miến gà đã nguội đến nỗi cô hầu bàn nóng lòng muốn đến dọn đi để đổ vào chậu cho rảnh mắt, bất chợt điện thoại giãys đánh đạch trong túi quần. Một câu chuyện ngắn ngọn của đứa bạn thân nhưng khi kết thúc rồi mới biết thật khó mà nối kết lại câu chuyện dang dở ban nãy. Không khéo sẽ trở nên nhạt nhẽo giả tạo. Mà thật không nên làm cho tình thế trở nên nhạt nhẽo giả tạo trong lúc này. Họ đành đứng lên ra về. Cô gái vì đã chủ động mời trước nên giành phần trả tiền, dĩ nhiên

là chàng trai không chịu. Kết cuộc là cô chịu thua trong sung sướng.

*

Lúc ấy là đêm - đêm chuyển dần về sáng, lẫn trong tiếng gió thâm u thổi dài qua bức tường lạnh lẽo, người ta vẫn nghe được tiếng nhạc R&B văng ra từ một căn phòng nhỏ mà chủ nhân của nó đã ngủ say như chết. Trên kệ đĩa, rất nhiều những khuôn mặt da đen lừng danh của dòng hip -pop chen lẫn cùng vài ngôi sao pop Mỹ Latinh trong những trang phục gợi cảm rùng rợn. Lăn lóc bên dưới kệ là một cuốn sách đã đóng bụi - sách có nhan đề : Đời sống độc thân và những giải pháp... . Tất cả đều chờ trời sáng.

Khi trời sáng hẳn, trong lúc chủ nhân căn phòng nhỏ vẫn đang say giấc nồng thì bỗng dưng điện thoại ré lên giục giã. Lồm cồm bò dậy đã nghe dưới đường tiếng xe máy rộ lên rì rầm. Một giọng nữ cất lên ngọt ngào : Anh ơi đã dậy đi làm chưa? À mà này, tối qua em quên, nghe bảo anh có nhiều đĩa phim hay, em cũng đang tìm một phim tựa là... Anh có không ? Có à, ôi hay quá, anh đi làm nhớ mang theo cho em với nhé, phim ấy là..., ừ thôi thế nhé, em cúp máy đây! . Trời, sao mà nhiều nhé thế. Những cái nhé ngọt ngào trong buổi sáng, nhưng mà..., cái phim đó..., mình có không nhỉ ? Hình như là không ! Chắc chắn là không !

*

Giờ nghỉ trưa, công ty vắng bóng một nhân viên. Nhưng ở chỗ khác, nơi tiệm mua - bán cho thuê băng đĩa , người ta thấy anh ta đang cầm cúi lựa lựa chọn chọn, hồi lâu khế à lên sung sướng.

Buổi chiều, trong lúc rỗi việc, tranh thủ lúc sắp đi vắng, mấy nhân viên phòng máy tính tùm nham tán gẫu. Một phụ nữ tuổi quá băm , giọng kẻ cả pha tự hào :

- Tôi ấy à, thường xuyên không phải nấu cơm đâu vì chồng tôi vẫn hay đi công tác liên miên, tôi cứ hay ăn tối một mình. Một mình, ăn gì chả được, lại đỡ bị khen chê ỏng eo, phiền phức. Sướng !
 - Thế còn cậu ? Độc thân chắc ăn tối một mình chứ hả ? - Kể nào đó quay qua người trẻ nhất, quan tâm một cách soi mói.
 - Tất nhiên ! - Một giọng nhát gừng.
 - Thế có sợ không ?
 - Sợ ư ? Tại sao phải sợ ?
 - Thế có chán không ?
 - Chán ư ? Hình như... Có lẽ... Ôi trời, tôi chán thật rồi !
- Và ở ghế bên, nữ đồng nghiệp mới mỉm cười kín đáo.

Vũ Đình Giang

Bức Họa Tàn Phai

Hôm qua tôi nhìn thấy em đỏ chóa trên tivi tựa vệt phẩm màu đỏ vội. Em nhảy loi chơi kiểu khỉ trong một trò chơi gì đấy tôi không nhớ rõ tên. Thông cảm cho tôi, dạo này gameshow nở tung bùng như mai vàng mùa xuân mà tôi không đủ thời gian theo dõi kịp.

Trông em hơn hở với chiếc áo thun body cộc tay chẳng ăn nhập gì với đôi kính cận gắn trên gương mặt trắng xanh lại lơ đãng một cách khờ khạo, nhưng lượng kiến thức về nghệ thuật phổ thông của em khiến tôi phải giật mình. Khác với trí tưởng tượng của tôi về em trước đây. Cũng không thể trách, cả tháng nay tôi có được gặp em đâu. Em bảo phải huy động toàn bộ thời gian để cật lực chuẩn lại mớ tiếng Anh ba rọi. Em sắp dùng đến nó rồi. Hay chính xác hơn là em buộc phải dùng. Tôi hỏi vấn đề gì nghiêm trọng vậy, hay em định thay đổi việc làm. Em không trả lời cụ thể, bảo phải giữ bí mật. Đẳng nào rồi anh cũng biết mà. Nói chung là em đang có một kế hoạch tích cực, anh không nên lo lắng quá - em trấn an tôi.

Tôi nhớ dạo trước những cuộc hẹn hò hầu hết diễn ra trong chiều nhập nhoạng. Em vận bộ váy vẽ cánh côn trùng trông thật quái đản.

Mồm miệng phì phèo các câu chuyện điên rồ, thậm chí những chữ cuối câu lại còn hay nói lấp. Kiểu như em dễ bị bọn đàn ông chụp cho cái mũ vô duyên còn các chị bạn thì bấu môi rằng gái đoảng. Nhưng riêng tôi thì lại thấy hay hay.

Lai - gã designer bạn tôi, mắng rằng chữ hay hay của mày đáng vo viên vút vào bồn cầu rồi giặt nước. Với hắn thì yêu là yêu, hoặc yêu vì cái gì, cụ thể hóa mọi thứ từ tiền bạc đến nhan sắc lẫn xác thịt, chứ không có cái kiểu mơ hồ hay hay. Tao chả biết hay là hay chỗ nào. Bọn mày đúng thật là lũ điên.

Mắng xong hắn te tái đi xem tranh. Hắn tiết lộ anh trai hắn cũng là họa sĩ nhưng phong cách lập thể vị lai của anh ta không chinh phục được hắn. Biết sao được, mỗi người một gu riêng mà. Rồi hắn khịt mũi bảo cái đám tranh tôi vẽ cũng xoàng thôi, chẳng giá trị gì, chẳng hứa hẹn một tương lai gì, giống hệt mớ giẻ rách, đôi lúc trông khó hiểu nhưng quả thật nhìn mãi quen mắt cũng "cảm" được, cũng thấy... hay hay. Thấy chưa, mày nhiễm tư duy từ vụng của tao rồi - tôi cười khanh khách trả đũa. Hắn gãi đầu vì ngượng, bỏ lên gác lục lọi đám mặt nạ tôi nặn trong vô thức nên vẹo vọ xấu mù. Hắn chọn được một cái, rồi xí phần đem về. Hắn thường cướp cạ tác phẩm của tôi một cách trắng trợn như vậy.

Nhưng tôi cũng thấy vui, giẻ rách mà có người dùng thì giẻ rách có ích quá đi chứ. Dù sao hắn cũng đánh giá tài năng tôi nhỉnh hơn anh trai hắn. Nhưng mĩa mai thay, anh trai hắn lại kiếm tiền giỏi hơn tôi. Cả năm tôi bán lác đác được vài bức. Chủ gallery chỉ trích rằng tranh tôi biểu lộ một tâm thế bi quan, nhìn kỹ có hơi hướng gì đó gần như là ê chề hay mặc cảm nhục dục, hoặc một thứ gì đại loại thế. Tôi mặc ông ta nói, không bình luận hay bào chữa gì. Tôi biết rõ nội tâm tôi

thế nào và tôi chỉ diễn tả trung thực cảm xúc. Lúc này cũng vậy, tôi mặc Lai muốn lục lọi gì thì cứ việc, bởi tôi đang bận vừa nhai kẹo cao su vừa dần vật về hình ảnh em mà tôi đã nhìn thấy trên tivi. Vì sao hôm qua em lạnh lợi và sắc sảo đến bất ngờ?

Tôi không dám kết tội là trước đây em diễn kịch. Hoặc giả em bối rối. Vì tần số gặp nhau hai lần một tuần là thừa thớt quá chẳng? Trước khi gặp em, tôi luôn tự hào về chiều cao đủ chuẩn. Đến khi úp vào nhau tôi chợt nhận ra mình nhầm. Em đã vượt chuẩn gien dân tộc để vươn đến tầm quốc tế. Nhưng sự tự ti của tôi và em thì có vẻ ngang nhau. Bởi tôi ngực gầy má hóp thì em vai xuôi đùi béo. Nhìn chung niềm kiêu ngạo chiều cao càng tô đậm sự bất cân đối của cả hai. Gần đây tình trạng sức khỏe tôi có dấu hiệu tuột dốc. Nguyên nhân có thể do tôi biếng ăn lại lười tập thể dục. Một phần vì bầu trời mùa hè như chảo lửa ning như tôi như người ta nấu cao hổ cốt. Nhưng phần lớn vì nhớ em. Ngày tôi ăn qua quýt dăm lát bánh mì vẫn chịu được nhưng quả thực tôi không chống đỡ nổi cảm giác đói em. Vì thế mà tôi cứ thoi thóp dần.

oOo

Châu châu ma ơi, châu châu ma à! Tôi thềm gọi em trong những chiều ngoại ô xanh xao nằm bất động trên sofa đỏ đỏ nghiêng một góc thềm nhà như vệt máu loang dài. Ngoài kia xa lộ rì rầm bao làn xe chuyển động ngỡ tiếng mưa rơi không ngớt. Cành cây dương xỉ oằn lưng phả ra từng hơi thở ngai ngái bên cổng sắt tróc sơn. Nơi ấy em thường xuất hiện với vạt váy phát phơ tựa bóng ma phiêu dạt. Cổng sắt rên rầm một hồi dài rồi run rẩy đón em vào. Mỗi lần mở ra khép lại là bao tàn dư oxy hóa cứ rưng rả tã vào lòng tay em trông như người ta đang tắm bột rán một con châu châu.

Châu chầu ma ơi, châu chầu ma à! Tôi khẽ rít lên nửa sung sướng nửa hoảng sợ. Sao lần nào hẹn hò với tôi em cũng hay phát phơ vạt váy vẽ cuồng loạn đàn châu chầu ma? Bộ cánh rần rục sắc màu ma quái phủ lên sofa đỏ làm chủ nhân xanh xao trên đó ngộp thở. Em nghe rằng nở nụ cười man rợ, hỏi tôi - thế anh nghĩ em là châu chầu ma thật à? Nếu vậy lần sau em sẽ mặc váy vẽ chuồn chuồn cho hiền lành, cho giống cái cô ca sĩ gì đó có gương mặt quai quái hay chả chót hát trên tivi có được không? Còn nếu anh không hài lòng hoặc tỏ thái độ dị ứng nữa thì em sẽ chuyển qua những con bọ hung. Ồ, hay là ruồi nhé? Anh xem, những con ruồi xanh gớm ghiếc biết đâu chẳng gọi cho anh vẽ một cái gì đó hứng khởi hơn nhiều những gương mặt tróc lở nhàu nát? Tôi ho sặc sụa vội hắt em qua một bên, rên thêm một tràng nữa. Lòng ngờ vực không biết sau một thời trang côn trùng và bộ cánh cứng em có chuyển qua loài bò sát? Nếu vậy mỗi lần chúng mình quần lấy nhau có khác gì đang đóng phim tình người kiếp rắn? Em vả yêu vào mồm tôi, bật cười khanh khách rồi kéo tôi vào nhà. Trong nhà kín đáo muốn diễn gì thì diễn. Bởi nếu còn ở ngoài hiên mà cả hai cứ chơi trò chụp váy phủ mặt nhau thế này, thiên hạ đi ngang tưởng có ma nữ khổng lồ đang ăn thịt hình nhân làm tươm máu cả chiếc sofa thì nguy to.

Cứ thế mà chiều đi qua, dừng đỉnh trong tiếng chuông nhà thờ phía xa đổ từng giọt ngấn thật tiết kiệm. Trộn lẫn tiếng động cơ chảy không ngớt trên xa lộ. Ngoài kia bụi dương xỉ có lặng thầm thả rơi vài bào tử nhỏ bé đáng thương? Trong này tôi với em chia nhau chuẩn bị dạ tiệc.

Dạ tiệc kỳ thực chẳng có gì xa hoa. Em vừa trút một bãi máu bầm từ hộp nhựa trắng ra chiếc đĩa sứ cũng trắng và hít hà dọn rau răm

cùng chanh ớt ra mâm. Em ghiền món tiết canh. Nhìn cái miệng xinh xinh của em khoái trá hút dần đĩa tiết canh trông khiếp đảm như ma cà rồng tái sinh. Vừa ăn em vừa luôn miệng ngợi khen cái siêu thị nằm lừng lờ trên đường về nhà tôi. Nó bát nháo khủng khiếp và cách trưng bày hàng hóa thì thiếu logic. Nhưng ưu điểm là bán fast-food có sáng tạo. Ôi chà chà, tôi ngạc nhiên vì khả năng phát hiện của em. Dân Mỹ đến đây hẳn sẽ ghen hòng khi biết tiết canh cũng được em xếp vào nhóm fast-food và lại còn bán đường hoàng trong siêu thị. Từ hiện tượng đột phá này hẳn các nhà xã hội học thôi không còn lớn tiếng chỉ trích là dân kinh doanh xứ mình thiếu tinh thần sáng tạo.

Tôi lập cập tuột từ căn gác xuống. Thả vào đầu đọc chiếc DVD mới. Em trợn mắt ồ lên thích thú. Phim kinh dị hả anh? Sao lúc nào anh cũng sưu tập nhiều phim kinh dị thế hả? Lần này là kinh dị tâm lý, kinh dị hình sự hay kinh dị siêu nhiên? Mà này, sao anh không thử xem kinh dị Hàn Quốc đi nào. Hôm nọ đưa đồng nghiệp cho em mượn một phim, tựa gì quên rồi, nhưng có cái cô Kim... ờ... Kim Nam Châm gì đó, tóc dài mượt ời là mượt, cứ như đang quảng cáo dầu gội, mà nội dung hay lắm, xem đến hết phim em mới biết cô ta là ma. Nhìn cảnh cô ta nhe răng nanh và các búi cơ thối rữa dần mà ghệt thở. Khiến anh chàng cảnh sát người yêu cô ta vãi hết ra quần, chân nhũn như bột nhào, tay cầm khẩu súng mà cứ run lên không thể nào khạc ra đạn. Đấy anh xem có khiếp không chứ? Dứt màn kể lể là em vứt đĩa tiết canh xuống sàn đánh roẹt, vài hạt đậu phộng thừa vương vãi nền gạch khô khốc. Em túm nhàu vạt váy, co rúm người lại, ép sát vào người tôi, mắt mở thao láo nhìn lên cảnh tượng bí ẩn trên khuôn hình tối thẫm. Không gian lặng phất tồ đậm tiếng cánh cửa mở

ra đột ngột. Hiệu ứng âm thanh dồn nén gây nổi ám ảnh sợ hãi siết chúng tôi thành một.

Sau đó chúng tôi chìm vào nhau. Trời ngoại ô về khuya gió rít qua hiên nhà nghe hoang lạnh và u ầu. Bộ cánh châu chấu ma em vút trể nải trên thành giường, trong bóng tối đèn ngủ ánh lên từng vệt màu xanh ma quái. Tôi thở dài, khẽ vuốt dọc lưng em. Em lột xác cho tôi để tận hưởng niềm vui ít ỏi mà vẫn không thể che giấu nét hoang hoải u buồn. Đôi lúc tôi tự hỏi qua những giấc ngủ thế này, rồi sẽ đọng lại trong nhau chút gì không? Hay chỉ vài giấc mơ chấp vá nhuốm mùi tiết canh và phảng phất phong cách phim kinh dị?

oOo

Kết thúc đột chuẩn hóa mớ tiếng Anh ba rọi, em rẽ hướng cuộc đời. Chúng tôi đành tạm chia tay.

Em sang Thái làm việc, song song theo đuổi chương trình học về hiệu ứng kỹ xảo dành cho công nghệ phim quảng cáo. Kiểu vừa học vừa hành. Các e-mail mô tả cuộc sống mới của em nơi đất khách không kiềm chế tâm trạng phấn khích. Trong một môi trường dồn dập những ấn tượng thị giác và bao cuộc giao thoa cởi mở đến mức rối loạn của các dòng chảy văn hóa dị biệt, tôi sợ em choáng ngã. Nhưng em trấn an tôi, rằng các loại hình kinh doanh những kích thích dục vọng chỉ mê đắm được bọn đàn ông, chứ em thì miễn nhiễm. Anh cũng đừng bận rộn ghen tuông với gã sếp bé ManYi làm gì. Em tuyệt đối an toàn bên gã. Vừa qua xứ này gã đã sưu tập cho mình một boyfriend mới rồi. Anh hiểu vấn đề em nói chứ? Tôi gật đầu chiếu lệ, an tâm. Qua màn hình webcam gương mặt tôi thuôn ra như chiếc lưỡi cày.

Tôi hỏi em dạo này thay đổi phong cách ăn mặc rồi sao. Bất ngờ

quá! Em cười tí, thì cũng phải hòa nhập môi trường thôi. Chứ thực ra để giả biệt những bộ cánh côn trùng em có cảm giác đau đớn như rần bị lột xác. Nhưng như thế này thì trông em có khá hơn ấy chứ? Vừa nói em vừa đứng lên, lùi ra xa, xoay chậm chậm một vòng cho tôi thấy hình ảnh toàn thân. Mode! Vậy mà tôi cứ băn khoăn không biết cho em mấy điểm. Nói chung là em đã hiện đại rồi. Nhưng sự đổi mới này trông quần chúng và hơi mất cá tính. Tôi quen hình ảnh côn trùng của em hơn. Tuy điên điên nhưng... hay hay. Nói chung không cất nghĩa nổi. Rồi em hỏi tôi về xóm nhỏ ngoại ô có gì mới không. Tôi bảo mình cũng yên ổn bên những người hàng xóm. Họ không quá rầy gì. Trừ Lai - gã bạn designer thực dụng của tôi. Em biết loáng thoáng về Lai rồi mà. Cái gã hay cướp cạ những tác phẩm giẻ rách của anh đấy! Em ậm ừ. Nhưng mà em chẳng thể an tâm. Anh nên dè chừng. Em linh cảm anh ta ít độ tin cậy. Nói chung là linh cảm đàn bà, không giải thích được. Vì thế phải cảnh giác. Tôi nhận ra đề tài đang bị chệch hướng. Tôi đề nghị thôi chúng mình nói chuyện khác đi. Rằng anh nhớ em lắm. Nhớ gần như là đói. Anh đói em! Em nhanh chóng buông thả cảm xúc, hưởng ứng bằng đôi mắt hoe đỏ. Em cũng nhớ anh mà. Nhưng anh phải hiểu cho em. Bên này vừa làm vừa học khá vất vả. Theo đuổi công nghệ cao, tốn kém lắm! Và lại, gã sếp bé ManYi ngoài giờ quán quýt với boyfriend thì gã quản em khá chặt. Nhưng có thể thì em mới mau giỏi nghề. Khi nào ngơi việc và kiếm đủ tiền vé máy bay, em sẽ vào một chuyến về thẳng ngoại ô thăm anh. Em thêm món tiết canh ghê gớm. Ở đây không có bán anh à. Nói xong em khóc. Tình cảnh thật thảm thương. Khi cuộc than vẫn chấm dứt, màn hình webcam tắt thì chiều cũng sầm sập trôi qua. Bóng tối khoái trá bò dần vào con đường ngoại ô

vắng lặng. Tôi trông ra cổng sắt, thấy cụm dương xỉ đang già đi, những tàu lá còng xuống, uể oải. Hình như lâu lắm rồi tôi không tưới giọt nước nào cho nó. Khéo chừng nó đang chết đi. Mà sao đám bào tử bé nhỏ rụng xuống không để lại vết tích sinh sôi gì?

Nằm dài trên sofa đỏ, tôi nghĩ về tám năm tuổi trẻ đã trôi qua. Chật vật và dùng dằng phương hướng. Một quãng đời hơi bất động, gần như vô dụng. May quá, tôi còn một cuộc yêu đương. Nhưng kết quả của nó là gì? Khi mà em không xác định được khi nào sẽ trở về cùng tôi. Làm sao tôi có thể loại bỏ những hạt nghi ngại vẫn vơ đang manh nha nảy mầm trong lòng?

oOo

Vắng em, tôi đành chấp nhận chơi thân với Lai. Dù trước đây tôi không ưa gì hắn. Mà hắn và em cũng khắc khẩu nhau. Em luôn cảnh giác với hắn còn hắn nhận xét em là phường mọi rợ. Cũng bởi hắn có đôi mắt cú vọ cứ nhìn xoi xói ruột gan người đối diện rồi buông ra những nhận xét lạnh lùng. Nó khiến người ta tổn thương. Nhưng vì lẽ gì tôi qua lại với Lai? Đơn giản bởi ở khu ngoại ô heo hút và rác rưởi này, tôi chẳng tìm ra ai phù hợp để chơi. Lai là kẻ duy nhất có chút hiểu biết về nghệ thuật - kết quả của năm năm theo học ngành thiết kế. Chuyên gia sáng tạo ra những poster quảng cáo ăn khách, nhưng ngoại hình kém hấp dẫn cộng cách ăn mặc luộm thuộm phản mode đã không giúp hắn kiếm được một chỗ trong thế giới thiết kế thượng lưu. Có lẽ vì lý do này mà Lai bộc lộ tư tưởng sùng bái đồng tiền một cách không giấu giếm. Những tờ bạc có màu xanh tái luôn hấp dẫn Lai đến mức, khi nhìn vào các bức họa của tôi, hắn ta luôn nghiêng về các gam lạnh u buồn. "Nhìn xem, chúng đẹp làm sao. Đấy, đấy, tôi thích nhất cọ ấy. Chúng xanh như một tờ đô la". Ôi trời,

lỗi so sánh rẻ tiền khiến tôi phát cáu. Tôi đẩy hắn ra cửa, hét lên trả đũa: " Và cũng xanh như nước da xanh xao của cậu. Cút về với những poster thương mại rỗng tuếch đi!". Hắn phá vỡ mạch cảm xúc trong tôi. Chúng tôi thường xuyên xung đột kiểu như vậy. Chúng tôi đều là những kẻ ích kỷ và bảo thủ.

Tình hình suy nhược kéo dài và có dấu hiệu ngày càng trở nên trầm trọng đẩy tôi vào trạng thái cáu kỉnh, rồi sau đó lần tránh hầu hết các cuộc giao tiếp. Nhiều tháng nay các cuộc online giữa tôi và em cứ thừa thớt dần. Câu chuyện kém hưng phấn từ phía em. Mối quan hệ đang tiến vào vùng trung tính. Lại lại đột ngột chuyển nhà. Hắn ta nói muốn dọn về nội thành ở cho tiện việc đi làm. Người anh lập thể vị lai của hắn giúp một nửa tiền mua nhà. Mỗi quãng đời đều cần một thay đổi - hắn kết luận bằng một giọng nghiêm túc. Nhưng khiến tôi đau đớn. Suốt tám năm tuổi trẻ mất đi, tôi đã thay đổi cái gì?

Chúng tôi ra ngồi trên sofa đỏ. Không nói được chuyện gì ra hồn. Sự ngắt câu lộn xộn thiếu ý thức khiến Lai trở nên khó hiểu. Thà rằng hắn ta cứ tiếp tục phong cách lấu cá như mọi khi thì tôi sẽ thấy thoải mái hơn. Lai xoay trở thế ngồi chậm chạp, hắt hơi liên tục vì mùi cánh gián xộc lên trong bầu không khí ẩm ướt. Cơn mưa đầu hè trút xuống vội vã đưa tiễn những đám lá úa lìa cành trong khu vườn nhỏ đùn lên các tổ kiến đen dị thường. Đám nắm tai mèo ve vẩy nơi cội dong riềng rung lên từng chập theo tiếng sấm rền trong cơn mưa. Lai lui vào nhà, nhìn luyến tiếc các bức vẽ dang dở. Đó là lần hiếm hoi hắn không chiếm đoạt của tôi thứ gì. Khi cái bóng xấu xí ấy khuất sau cánh cổng sắt mục nát, tôi ngồi bó gối trong bóng tối, dòng nước ấm lạnh lẽo bò trên má. Có bức thiết lắm không sự thay đổi cho mỗi quãng đời? Vì sao tôi điều khiển cuộc sống mình một cách lung tung

thế này? Vì sao tuổi trẻ qua đi thì tôi cũng mất dần nhiều thứ đến vậy?

o0o

Càng nỗ lực níu kéo nhịp sinh hoạt trước đây, tôi càng nhận ra mình không thể. Hình như tôi mất hẳn em rồi. Đường bay Bangkok - Sài Gòn có là bao? Vì sao em im lặng? Vì sao tôi không dám thử tìm em một chuyến cho rõ trắng đen? Nhưng tôi sợ đối diện một sự thật. Tôi sợ gã sếp bé ManYi biết đâu không phải là tên đồng tính. Biết đâu đó là một kế hoạch đã được sắp xếp tinh khôn? Hay là em đã choáng ngã vào một trào lưu sống nào đó? Biết đâu biết đâu?...

Trong những chiều ngoại ô xanh xao nằm bất động trên sofa đỏ đỏ nghiêng một góc thềm nhà như vệt máu loang dài, tôi dần vật mình bằng những câu hỏi biết đâu biết đâu...?

Đường về ngoại ô xa tít, hết nắng và bụi bao vây lại đến mưa với bùn phức kích. Nhìn từ trên cao, xe buýt trôi lơ lờ giống hệt con bọ cánh cứng diêm dúa vừa trở thành chiến lợi phẩm cho đàn kiến đông đúc lôi đi. Một tháng đôi lần tôi chui vào bụng con bọ cánh cứng ấy đi về trung tâm mua sắm các thứ cần thiết, chủ yếu là toan và màu vẽ.

Phần lớn thời gian chui rúc trong nhà, đối diện tình trạng suy sụp và căn bệnh trầm cảm. Mùi sơn dầu trộn lẫn trong không gian nồng đượm hương chuối tỏa ra từ xưởng bánh kẹo trong vùng. Các bữa ăn tự nấu thường trực món rau diếp trộn dầu giấm theo sở thích hơn là lời khuyên của bác sĩ. Hiếm hoi những cuộc thăm viếng của Lai. Trước đây em từng ném thử món này và không thể nuốt trôi, nếu không muốn nói là buồn nôn. Còn Lai thì khịt mũi bảo rằng hẳn vốn dị ứng với mùi chua nồng của giấm. Ăn mãi một món, ngửi mãi một mùi, vậy mà cậu chịu được sao? Tôi buồn bã gật đầu, quen rồi mà.

Có những thứ mãi mãi thuộc về mình, muốn thay đổi mà không thể được. Đột nhiên ngân dài trong tôi câu nói của Lai - mỗi quãng đời đều cần một sự thay đổi. Nhưng sở thích vị giác và yêu đương có cần thiết đổi thay không?

Lai đặt tay lên vai tôi, đôi mắt cú vọ nhìn sâu thẳm, giọng chân thành - cậu đi tìm cô ấy một lần đi. Để làm gì? - tôi chưa xót hỏi. Để kết thúc. Sau kết thúc sẽ là cuộc thay đổi. Biết rõ trắng đen để thay đổi. Tôi nói tôi sợ. Tôi đoan chắc mọi thứ nhưng vẫn sợ đối diện em. Nhiều tháng nay em không hề liên lạc. Điện thoại biến mất. Hộp thư trống rỗng. Các e-mail vô vọng. Như thế không đáng cho cậu thay đổi ư? - Lai lại cất giọng, lần này nghe rõ ngữ điệu thúc giục. Hoặc cậu trở lại nghề thiết kế. Hai năm chệnh mảng như thế là ngu ngốc lắm rồi. Nếu vượt ngưỡng thời gian này, cậu sẽ phải bỏ cuộc. Cậu đang đánh rơi phương hướng sống. Hai năm, cậu đã loay hoay trong sự mục ruỗng! Những bức tranh rác rưởi, nhiều năm dài tốn sức cho cuộc yêu đương kỳ quái không hứa hẹn gì, tài chính teo quắt, thái độ sống không dần thân... Tất cả đã tàn phá cuộc đời cậu. Cậu hiểu chứ?

Tôi ngã xuống sofa, run rẩy. Tôi đã không nổi cáu trước Lai. Bởi hắn nói đúng quá. Tôi kiệt sức rồi. Tôi cố thề thào rằng tôi cảm ơn cậu, nhưng tôi cần có thời gian để làm lại. Lai hét lên - thế cậu còn chờ đến bao giờ? Nếu cậu không ra sức tự cứu, sẽ chẳng có ai vực nổi cậu dậy. Vứt hết, đốt hết mọi thứ đi, từ bỏ căn nhà u ám này, con đường ngoại ô chết tiệt này. Càng nhanh càng tốt. Có thể mới xóa hết mọi dấu vết. Rồi làm lại! Ừ, có thể cậu không cần đến Bangkok làm gì. Đôi lúc một chút mù quáng, một chút ảo vọng cũng khiến người ta sống có niềm tin hơn.

oOo

Rốt cuộc tôi đã thu xếp về nội thành nhưng không treo biển bán nhà. Tôi quyết định tá túc ở chỗ Lai. Căn hộ chung cư thoáng rộng còn trống một phòng vì cậu ta đang trong giai đoạn hò hẹn với một cô copy-writer, vóc dáng trung bình. Tôi nghĩ khi nào Lai cưới, tôi sẽ chính thức dọn ra và tính toán lại căn nhà ngoại ô cho hợp lý. Tôi chuẩn bị dự tuyển vào công ty thiết kế mới, chắt vậ hâm nóng lại các kỹ năng làm việc mà trước đây tôi đã buông xuôi.

Nhưng trước khi sẵn sàng gia nhập lại đời sống công nghiệp, tôi đã làm một việc điên rồ mà rất nhiều năm sau này không thể nào lý giải được.

Liên tục những buổi chiều cuối hè nóng ả m, đu đưa trên chiếc thang dài chênh vênh, tôi huy động một lượng lớn màu để dồn sức cho bức vẽ khổng lồ nhất trong đời. Toàn bộ mảng tường dài của căn nhà trông ra khu vườn nhỏ dần xuất hiện chi chít những cánh châu chấu ma. Chúng bay rối loạn trong một khối thống nhất trên cái nền trời lục thẳm và có xu hướng đổ nhào xuống một điểm góc trái. Nơi cái góc nghiệt ngã ấy, tôi sắp đặt lại chiếc sofa đỏ. Chỗ ngồi bỏ trống. Tôi vẽ lên đó những đường nét mơ hồ diễn tả dáng người nửa nằm nửa ngồi bất động, còn cái đầu thì mất hút vào điểm rơi của đàn châu chấu ma. Cảm giác chiếc đầu đã bị chúng ăn mất và máu thì loang ướt đầm ghế. Nhìn từ xa, toàn bộ căn nhà biến thành vật thể kỳ dị, màu sắc gây kích động thị giác và các hình khối chuyển động mang tính tàn phá. Những người hàng xóm giương mắt tò mò, họ tưởng tôi đang lên cơn điên. Khi tôi gõ cửa một hàng xóm để nhờ họ thỉnh thoảng để mắt tới căn nhà giúp tôi, đề phòng đám trẻ con nghịch ngợm có thể trèo cổng vào vườn vật trụi cây lá, thậm chí đốt cả chiếc

sofa. Kỳ thực tài sản trong nhà chẳng có gì ngoài một đồng tranh ảnh và mặt nạ đã được gói kỹ. Tôi không thể khuân hết đám thổ tả ấy về căn hộ mới tinh sạch sẽ của Lai. Tôi phải bỏ lại một đời sống cũ. Ông già hàng xóm nổi tiếng tốt bụng đã chăm chăm nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngại và thiếu thiện cảm. Rồi dường như không thể chịu đựng nổi, ông ta hỏi thẳng rằng cậu có phải là bệnh nhân AIDS không? Tôi chưa chát cười không biết phải giải thích sao cho ông cụ hiểu. Bào chữa thế nào khi tôi cứ ngày một xanh xao gầy yếu dần mà cách sống lại ảm đạm bí hiểm. Cuối cùng tôi đành phải rút lui kèm tiếng cảm ơn dù biết chắc cuộc nhờ vả bất thành còn bị tặng cho một mẻ lưới kỳ thị. Buổi chiều hôm ấy trôi qua đau đớn như thể tôi đang cầm dao cắt lìa cổ mình.

Châu chấu ma ơi, châu chấu ma à! Tôi không chạy trốn được nỗi nhớ em. Dần vật và cảm hận. Về đêm, cơn ác mộng ập đến bất ngờ. Tôi nhìn thấy khu vườn nhỏ rên rỉ trong mớ âm thanh rào rào cuồng loạn. Từng bầy châu chấu ma đột ngột bay ra từ bức tường lớn rồi biến đi nhanh chóng. Sau cuộc tấn công bạo liệt, khu vườn trở nên suy kiệt hoang tàn. Lấp ló nơi bụi dương xỉ có vài con châu chấu với đôi mắt mở to thao láo cùng bộ cánh rần rục sắc màu ma quái đang giương ra, vẽ sẵn sàng tấn công. Tôi mở cổng sắt bỏ chạy. Bỗng linh cảm bất thường khiến tôi ngoái đầu nhìn lại. Chợt nhận ra nơi bức tường vẽ đàn châu chấu ma, thấp thoáng chân dung em hiện ra từ các mảng màu cuồng nộ.

Sớm mai thức dậy, tôi thở phào nhẹ nhõm khi nhìn bức vẽ khổng lồ không biến dạng chút gì. Gã tài xế giúp tôi chất mớ đồ đạc cá nhân lên taxi, ánh mắt phơ bày sự hoảng loạn khi nhìn thấy bức tranh tường có phong cách đậm máu. Tôi ngồi ngửa cổ nơi băng ghế sau,

cổ xua đi cảm giác thấm mệt vì cơn ác mộng đeo đuổi. Ngoại ô bị biến dạng khi nhìn qua cửa kính đục mờ trong trạng thái mỗi mệt, phút chốc lùi dần trong tiếng mưa động cơ rơi hào phóng trên xa lộ...

oOo

Xông xênh áo xống, cuống quýt phóng xe đi làm được vài tháng thì tôi tái phát cơn điên. Nguyên do cũng tại cô nàng copy-writer người yêu của Lai. Công lao tôi gây dựng bao nhiêu thói quen, bao nhiêu nhiệt tình hâm nóng lại cuộc đời phút chốc đã bị cô nàng phá hỏng. Giá như trong bữa ăn tối tay ba cô ta không hỏi tôi về chuyện tranh pháo và nguyên nhân khiến tôi từ bỏ chúng. Lai ý nhị đá chân cậm cạch dưới gầm bàn nhắc người yêu có vóc dáng trung bình nhưng giọng điệu thì tăng level cực đại. Quả không hổ danh với nghề cô chọn, mọi vấn đề khi trôi qua cô được giải phẫu đến từng tiểu tiết. Sau những tiếp cận, đánh giá, đề ra hướng giải quyết, cộng một chuỗi dài những ý tưởng sặc mùi quảng cáo..., cô kết luận là tôi đã tự phá hỏng cuộc đời một lần nữa. Lai không chịu được, xô ghế đứng dậy, căm tức nhìn người yêu. Cặp tình nhân này quả là mâu thuẫn. Nếu Lai khuyên tôi đốt hết vứt hết thì ngược lại cô nàng copy-writer lại muốn tôi giữ lại, duy trì và tái đầu tư. Giọng level cực đại của cô rót vào tai tôi sôi sục như người ta đổ khuôn vàng, chúng thổi vào lòng tôi nóng bỏng như người ta thổi thủy tinh. Chẳng mấy chốc mà căng phồng cảm hứng. Cuộc trò chuyện khiến tôi tự cấu vào vết thương lần nữa để máu đam mê chảy rần rật trong người.

Bằng đôi mắt sắc sảo bén nhạy cộng khả năng giao tiếp rộng, người yêu Lai giới thiệu tôi với một chủ gallery mới. Đồng tranh thổ tả nhanh chóng rời khỏi ngoại ô lần lượt ngự vào khung trang trọng. Từ đây, tôi được thông báo một cách hoan hỉ rằng chúng đã được tiêu

thụ từ tổn nhưng trôi chảy. Một nhà sưu tập nước ngoài đã để mắt đến chúng và thấy hợp nhãn. Họ khuyên tôi nên khơi thêm ngọn bắc cho sự nghiệp cháy bùng. Tôi nhớ khoảng thời gian vật lộn trong cuộc tình điên rồ với em trước đây, thời tôi nhẫn nhục tiếp nhận những lời chỉ trích của gallery cũ, rằng tranh tôi biểu lộ một tâm thế bi quan, nhìn kỹ có hơi hướng gì đó gần như là ê chề hay mặc cảm nhục dục, hoặc một thứ gì đại loại thế. Ở đây người ta đánh giá tôi khác. Lại thấy công cuộc cách mạng của người yêu đã có tác động tích cực đến tên bạn nhàu nát chán đời là tôi, đành chép miệng để dãi cho qua, thôi thì đằng nào cũng tốt, cái gì bán được ra tiền cũng đều có ích cả.

Nhưng ở đời đâu phải cái gì có ích cũng khiến người ta vui. Thậm chí khi quá vui, mọi suy tính đều biến thành dễ dãi và ngu ngốc. Sau một thời gian ngẩn ngăm nháp niềm hân hoan trẻ con vì đã tìm ra lối thoát, thói tò mò trong tôi trỗi dậy. Khi hỏi chủ gallery người sưu tập quen thuộc vẫn hay mua tranh tôi, thì biết được rằng đây là một vị khách quốc tịch Sing, ông ta chỉ đến có một lần, những lần sau thăm định và chọn tranh qua Net, phần vận chuyển nhanh chóng, chuyên nghiệp. Có vài điều bí ẩn, số tranh được chuyển đến nhà riêng của ông ấy chứ không trực tiếp mang ra nước ngoài. Chắc hẳn ông ấy có phương cách tiêu thụ riêng. Tôi hỏi vị khách là ai và có thể biết được địa chỉ cụ thể không. Người chủ gallery nhiệt tình lục lọi trong cuốn danh bạ chia ra một tấm card nhỏ: ManYi - giám đốc công ty truyền thông đa phương tiện... ManYi à? Tôi lục lọi trí nhớ suy kiệt. ManYi. Thôi đúng rồi, cái tên này gắn liền với em. Trời ơi tôi đúng là tên đàn độn nhất thế gian này. ManYi - em. Em - ManYi! Có khi nào họ lấy nhau không? Lẽ nào em lừa phỉnh tôi? Biết đâu hẳn đưa em qua

Thái và dối trá với tôi là đi học. Rồi bất tin. Hừ, vậy mà em còn dám trấn an tôi là hấn ta đồng tính. Một kịch bản hoàn hảo. Em - ả đàn bà xảo trá gian ác. Em - con châu chấu ma khổng lồ đã ăn mất chiếc đầu của tôi thật rồi...

Phải khó khăn lắm tôi mới tiếp cận được ManYi. Các nhân viên giống những con chó trung thành bảo vệ ông ta khá kỹ. Trong văn phòng lạnh mà tôi như lên cơn sốt, tôi giới thiệu mình là tác giả của những bức tranh mà quý ngài đã mua, khoe miệng run lật bật. Ông ta nhướng tia nhìn lơ đãng, tiếp tôi nhạt nhẽo. Ông lãnh đạm thú nhận chẳng hào hứng gì. Nói thẳng ra tôi không cần biết cậu là ai, cậu vẽ cái quái quỷ gì, tôi không thích chơi tranh nhưng vợ tôi thì ngược lại. Tôi mua vì chiều vợ, vậy thôi. Cảm ơn cậu đã làm cho vợ tôi vui. Bây giờ thì có thể kết thúc cuộc gặp rồi. Ông ta chìa tay về phía cửa như ngầm xua đuổi. Tôi cố vớt vát hỏi tên vợ ông ta, hy vọng mong manh rằng có thể ông ta sẽ phát ra một từ lạ. Nhưng không, ông ta đã nói tên em. Tôi lão đảo lùi ra cửa, cố gắng giữ bình tĩnh. Trong giây phút tôi không biết phải hành động ra sao. Giống như bị hút vào một lỗ đen nào đó. Rồi không kiềm chế được nữa, tôi hét âm lên mày là thằng đều, chúng mày là một lũ đều. Hấn ngơ ngác nhìn tôi. Hấn không hiểu tôi nói gì. Nhưng hấn nhanh nhạy phản ứng. Chúng tôi đua cùng nhau trong tích tắc. Tôi nhào tới định tóm cổ hấn, vươn cánh tay lẻo khoẻo qua mặt bàn đấm túi bụi nhưng hấn chuôi người về phía sau khiến tôi ngã sấp trên mặt bàn lát kính. Tôi mất ngầu đỏ, nhòe nhoẹt máu mũi trộn máu môi, gào tướng hỏi em đâu, ả đàn bà xảo trá, con châu chấu ma độc ác của tôi đâu? ManYi chẳng biết có kịp đoán ra vấn đề gì không nhưng đã ầm ỹ thét lên kêu bảo vệ. Họ tóm cổ tôi vứt ra ngoài, dọn sạch mớ rắc rối nhanh chóng.

Tôi đón taxi lao ngay về ngoại ô. Gọi điện thoại cuống quýt kể lể với Lai khiến tên bạn hốt hoảng không kém. Hắn lắp bắp hỏi đi hỏi lại là tôi vẫn an toàn trên taxi đấy chứ, không phải đang tự lái xe phóng điên cuồng trên xa lộ đấy chứ. Tôi nằm bẹp dí trên băng ghế, mắt không rỉ giọt nào nhưng chắc hẳn đang vằn tia đỏ.

Lần dò vào ngõ nhà. Buổi chiều nhập nhoạng dâng lên trong đôi mắt tối thẫm và bờ môi sưng rát. Bao ký ức rối loạn nhảy trong đầu. Trận gió cuối ngày cuốn đám bụi tung mù lên không trung. Chuông nhà thờ phía xa đổ từng giọt ngấn tiết kiệm. Bóng mây hình nắm bay lơ lửng qua bầu trời rục rỏ. Cổng sắt tróc sơn đây, nhà của tôi đây. Mối tình quái đản của tôi kia, diễn ra nhàu nhĩ đều đặn hai lần một tuần trên sofa đỏ đỏ nghiêng một góc thềm nhà như vệt máu loang dài. Kỳ lạ chưa, trên chiếc sofa đỏ, một bóng người đang ngồi gục, dáng điệu thân thuộc. Em! Tôi đứng trời trồng giữa khoảng sân hoang tàn, nhói đau. Cô ngẩng mặt lên, nhìn tôi. Trong một tích tắc, tôi muốn nhào đến siết lấy cổ cô ta. Nhưng mọi trí lực bất chợt nhũn ra, thối rữa. Bức họa châu chấu trên tường nham nhở những vết màu nhòa nhạt.

Em vẫn ngồi đằng kia, tôi đứng đằng này, cả hai bất động, miệng lặng câm, mắt nhìn thản nhiên, cơ mặt lạnh lẽo. Châu chấu ma ơi, châu chấu ma à! Nói cái gì đi chứ? Vì sao chúng ta như thế này? Vì sao?

Cô kết hôn với ManYi? Ừ. Tại sao cô bảo tôi hắn là tên đồng tính? Chính xác là vậy. Nói láo, tôi sẽ giết cô. Muốn thì cứ việc, nhưng em không láo. Đây là sự thực, em thề. Vậy cô lấy hắn vì cái gì? Tiền! Tôi không tin, đơn giản thế thôi sao? Tiền, em nhắc lại. Em cần tiền, lúc đó em cần ghê gớm. Ông ấy cũng cần em ghê gớm. Bọn lừa đảo trơ

trên - tôi rít lên. Chính xác thế. Nhưng em không lừa anh. Đúng ra là em muốn giải thoát cho anh. Khốn nạn, tôi không hiểu. Thật mà, em muốn giải thoát cho anh, và cho cả em nữa. Có thể em trơ trẽn, nhưng em không lừa đảo. Câm mồm, tôi sẽ giết cô tức thì. Em thách đấy, không giết được đâu, anh còn chưa biết hết mọi chuyện mà. Vậy cứ nói đi, bịa cho khéo vào. Không, em không bịa. Mà anh muốn nghĩ gì thì nghĩ. Bây giờ em mệt mỏi lắm, em đã tính toán sai lầm. Tất cả đều sai lầm. Nhưng em không hối tiếc, em làm điều đó vì anh. Máu tôi bốc phừng phừng tận đỉnh đầu, những ngón tay cong quắp, quai hàm cứng đờ. Tôi sắp giết cô ta. Nhưng câu chuyện chưa kết thúc. Kết thúc làm sao được, anh biết rồi, chính ngay lúc này cũng chỉ mới bắt đầu mà. Em nói tới đâu rồi. Ừ, em lấy hấn. Nhưng trước khi lấy hấn, hỏi yêu anh thì em cũng đã là tình nhân của hấn rồi. Tình nhân hò, anh hiểu chứ? Sau này em có một hợp đồng hôn nhân khéo léo. Hấn cần em như cần bức bình phong che mắt thế gian. Hấn có vợ, hấn trở thành đàn ông đích thực. Nào ai nghi ngờ giới tính của hấn. Dĩ nhiên hấn không động đến em. Cả hai chơi cái trò bịt mắt người đời hoàn hảo như đang ứng dụng những tuyệt chiêu kỹ xảo trong các đoạn phim quảng cáo. Dĩ nhiên, em có một khoản tiền hằng tháng. Một năm gom lại cũng nhiều. Nhưng trước đó em phải dùng để nộp cho bệnh viện. Người ta giúp em loại bỏ khối u. Người ta cũng cắt đi của em buồng trứng. Kia anh, đừng nhìn em kinh ngạc thế. Anh không thấy bao năm ròng mình gần nhau mà em chưa một lần dính bầu sao? Ừ, cứ cho là em lừa dối anh. Nhưng em không còn cách nào khác. Em yêu anh, em muốn sống với anh, em muốn làm vợ anh, nhưng em không sinh con cho anh được. Em chọn giải pháp trốn đi. Chỉ có thể khi anh biết em là kẻ phản bội, lòng căm thù

mới khiến anh rời xa em được. Em bầu víu vào ManYi. ManYi giúp em viết kịch bản đối trá hoàn hảo, củng cố lòng căm thù em trong anh. Nhưng em sống bên đó không yên ổn. Dù em có số tiền khá khá hằng tháng. Em thấy đời mình vô nghĩa quá. Em trở về đây! Hấn cấm em về. Nhưng em vẫn quyết. Em lén lút như tên trộm. Tháng nào em cũng lén về ngồi trên sofa đỏ. Hàng xóm tưởng em là hồn ma. Chờ anh ư? Cũng không hẳn. Em làm vậy vì em không biết phải làm gì. Em ngồi chỉ để nhìn ngắm bức tranh tường. Nó ám ảnh em. Nó đẹp một cách tuyệt vọng. Mà anh cũng điên thật đấy. Tình yêu đã làm chúng ta hóa điên rồi. Mỗi tháng một lần em hiện về đây, sao anh lại bỏ nhà đi lâu vậy chứ? Em chỉ muốn làm cái gì đó giúp anh thôi. Nhưng em ngu ngốc, em không biết cách. Em đã chủ động liên lạc với Lai, rồi nhờ cô người yêu của Lai tạo ra một yếu tố ngẫu nhiên, đánh lạc hướng anh. Em chỉ nghĩ việc bí mật mua tranh anh, là giúp anh củng cố lòng tin vào tài năng mình. Em muốn cuộc đời anh tươi sáng hơn, còn em, em đã bế tắc rồi...

Tự bao giờ, tôi đã ngồi xuống sofa cùng em. Em ngã xuống, cơ thể kiệt quệ. Mắt ráo hoảnh, em gối đầu lên đùi tôi, hai chân như bơi vào khoảng không. Em không mặc váy vẽ cánh côn trùng, em đang vận bộ áo quần mode hiện đại nhưng thiếu cá tính. Bóng tối khuynh đảo khu vườn. Một cánh dơi đêm bay loạng choạng trên đầu như mắt phương hướng. Tôi vuốt mi em cho khép lại. Tôi không biết phải làm gì. Tôi nhìn ra cổng sắt, dò tìm bụi dương xỉ ngày xưa. Nó biến đi đâu rồi. Trời ơi, nó đã tàn lụi vào đất khi nào mà tôi không biết. Sao đám bào tử nhỏ bé đáng thương không để lại vết tích sinh sôi gì? Bao nhiêu tháng ngày đã trôi qua ở đây, bao nhiêu thay đổi đã diễn ra ở khu vườn này? Em vẫn gối đầu lên đùi tôi, nhẹ bỗng, tóc tai đỏ

thành dòng xuống đất. Chiếc sofa hình như đang mục dần, thành ghế rách bươm, bám bụi và có cả một đám rêu mốc li ti ẩn hiện. Trong đêm tối, phía sau lưng tôi, trên đầu tôi, bức họa châu chấu có còn rõ chi tiết nào không, hay cũng đã tàn phai theo mưa nắng? Chúng tôi chìm vào nhau. Nhịp thở thoi thóp. Em níu bàn tay tôi, bàn tay nổi gân xanh, gầy guộc, rồi kéo sát vào cổ em, rồi thều thào, em đã nói hết rồi, bây giờ em van anh, hãy giết em đi, hãy siết cổ em đi. Em muốn biến thành con châu chấu ma vỗ cánh bay lên. Nào, nhanh lên đi anh, kéo sớm mai tỉnh giấc, đời ta thành vườn hoang !

Vũ Đình Giang

Căn hộ ở tầng 8

Chung cư nhìn về sông. Sông dài nhưng hẹp. Buổi sáng nước lên, mặt sông trải rộng thoáng đãng, sóng tung tăng chơi trò cút bắt. Gió ùa về lả lơi trên ngọn cây dầu mới vài năm tuổi. Nhưng đến chiều nước rút, sông biến thành cái cống lộ thiên, hơi hám đến ngạt thở, làm hỏng những buổi chiều ráng vàng rực rỡ phối hợp với mây trắng phiêu bồng. Đêm thì thể nào cũng thấy trăng. Đầu tháng trăng non cong cớn treo mình vào dây điện cao thế, cuối tháng trăng già oằn lưng mỗi mét cũng mắc vào dây điện cao thế. Như thể dây điện cao thế là "đặc sản" xứ này, trông đâu cũng có, nhìn đâu cũng vương! Đô

thị mùa này ngồn ngồn như một siêu công trình xây dựng đang vào mùa thi công cao điểm với từng bưng cát đá cùng mịt mù khói bụi. Trước đây sông còn là kênh rạch, lổm ngổm nhà ổ chuột, giờ dòng chảy đã khơi thông, bờ sông đã đắp kè, phút chốc nhà ổ chuột trở thành mặt tiền. Giá đất giá nhà tăng nhanh đến nỗi người không cao huyết áp cũng thấy chóng cả mặt. Ai nấy thêm khát được một chỗ ở nhìn ra sông để hứng tí gió trời.

Chung cư rộn ràng suốt ngày đêm. Nhất là buổi chiều, mấy ông trung niên may ô - quần cộc - giày bata, chẳng ngại ngùng khoe những ngón thịt chảy xệ rung rung theo nhịp bước, chậm rãi đi dần xuống mặt đất mong tiêu vài gram mỡ bụng. Có ông hứng chí chạy bộ dọc bờ sông, nhưng khi ngang qua bãi bia, gặp bạn thân vẫy tay liền tấp vào, tự an ủi rằng thôi thì cứ nhâm nhi vài ly lấy sức để... leo cầu thang trở về. Sôi động nhất là lũ chíp hôi, rủ nhau từng đàn chạy uỳnh uỳnh xuống khoảng sân con tha hồ tung bắt bóng. Đám nam thanh nữ tú nhướng mắt nhìn theo khinh mạn. "Nam thanh" bây giờ khối anh trông "đĩ" không chịu nổi, tóc nhuộm không hung thì vàng, ăn mặc thì cứ na ná nhau: áo body quần phi bóng, có đứa còn lủng lẳng khuyên tai, nhìn không đoán được đâu là pê-đê thật đâu là pê-đê nhái. "Nữ tú" thì triệt để hơn, quyết liệt đua đòi theo trào lưu với áo rút lên quần trễ xuống, mặc kệ rốn lòi hay sẹo lòi nổi cục trên bả vai. Chiều chiều các "nữ tú" vừa ngồi sơn lại móng tay vừa bàn tán về mấy anh trai Hàn đẹp một cách bơ sữa trên tivi.

Nhà tí tít tầng tám, vậy mà "càv" bao nhiêu năm vẫn không đủ tiền mua, rốt cuộc phải vay mượn tứ tung mới có được căn hộ tạm gọi là tươm tất. Để mùa nắng lẫn mùa mưa mở cửa sổ nhìn ra sông xem gió líu ríu đùa cùng ngọn cây dầu non tuổi như lũ trẻ con, xem nước

mải miết chơi trò cút bắt, xem trăng non trăng già thay phiên nhau vướng vào dây điện, thế cũng gần như giảm được stress.

Cậu trai tuổi còn trẻ, nhưng nếu có sử dụng máy scanner quét hình đưa vào vi tính, dùng chương trình 3D xử lý rồi xoay đến ba chiều vẫn chỉ thấy áp ứ nét buồn. "Cô gái rón lòi" phòng đối diện hay thập thò trước bậc cửa, sáng tác ra liền một biệt danh: "anh trai u sầu" , sau thấy không hay bèn sửa lại: "gã sầu" và tiện thể đặt luôn cho căn hộ ấy là: "không gian sầu". Mỗi sáng "gã sầu" quáng quàng bóp ổ khóa cái "tách", vác ba lô bỏ nhào xuống cầu thang; tối lờ mờ kéo lê ba lô trở về, áo xống không "cắm thùng" cứ phát phơ như cư dân âm phủ, lập cập tra chìa vào ổ đánh "tách" . Tiếng "tách" vang như âm thanh digital, đôi lúc làm ông hàng xóm đi ngang giật bắn mình, tự hỏi ổ khóa ấy quốc gia nào chế tạo mà ồn thế nhỉ?

Tuy áp ứ nét buồn nhưng "gã sầu" chẳng chịu nghe nhạc sầu bao giờ. Vì mỗi lần "gã sầu" bê xô rác đem đổ, cửa vừa mở hé thì những âm thanh giậm giựt tuôn nhau chạy thoát ra ngoài. "Cô gái rón lòi" nghe được, mắt nghi ngại kết luận: "Xem thế chứ không phải thế" . Vừa hay cô bạn thân cùng dãy đi ngang qua, liền kéo tay lại, lườm mắt hất cằm sang căn hộ đối diện, khẽ thăm thì: "Xem cái gã hàng xóm ấy, người đâu mà..." và bỏ lửng câu nói, khiến kẻ kia nhú mày chẳng hiểu ý gì, nhưng vẫn cố gật gật đầu ừ à khe khẽ, như sợ rằng nếu mình không gật sẽ bị bạn cho là tối dạ.

Bên trong "không gian sầu" , gã trai trẻ ngồi bần thần trước máy vi tính. Bản vẽ 3D lập lờ trên màn hình, mới chỉ hiện ra bộ khung trống hoác vì chưa kịp "đắp" vật liệu vào. Nhạc dù mở ầm ầm nhưng vẫn không gợi chút hứng thú. Ngày mai đến hạn duyệt bản thiết kế, vậy mà gã vẫn chưa vẽ xong. Chợt nhớ đến chất giọng cao vút của "sếp

nữ" , ngày mai hẳn phải là một ngày dài và nặng, rất dài và rất nặng! Khi chất giọng "cao vút" ấy thoát lên, tất cả đám nhân viên đột nhiên bị dựng thẳng lưng như có luồng điện chích vào. Bao giờ cũng thế, "sếp nữ" quản lý thật chặt chẽ và khoa học đến tức thở. Đơn cử trường hợp một nhân viên nam mới hai mươi ba tuổi, dù bẩm sinh vô tư đến mấy có lần cũng phải bỏ dở bữa ăn trưa vì uất giận. Họp triền miên, sáng nào cũng mất mười lăm phút nhằm "phổ biến kế hoạch công tác trong ngày", khiến đám nhân viên phát ngáy như bị ăn sáng bằng bánh đúc bảy bữa trong tuần. Ai cũng thở dài ngao ngán. Bây giờ gã ngồi trong căn hộ của mình cũng thở dài ngao ngán. Chưa bao giờ gã bị công việc dồn đuổi như lúc này. Hết như tình trạng của bác thợ săn về già bị chính con gấu mà mình bắn trượt quay ra săn đuổi lại. Nhớ năm nào mới bước chân vào nghề, gã hăm hở lắm. Ngày đêm miệt mài vẽ vẽ phác phác. Rồi theo đuổi hết lớp Anh văn này đến lớp vi tính kia. Hai - ba giờ sáng vẫn còn mọ mẫm đi pha đến hai gói Vinacafé vào một tách, để đủ tỉnh táo mà "rèn luyện kỹ năng" và "truy lùng tri thức" . Nhưng khi công cuộc "rèn luyện - truy lùng" đã đạt đến mức ổn định thì gã giật mình nhìn lại tuổi đời ngấp nghé ba mươi. Ba mươi, thế mà tuyệt nhiên chẳng hề có mảnh tình sâu đậm nào để nhớ nhung quay quắt. Nói "tuyệt nhiên" là nói quá. Thật ra cũng có vài lần hẹn hò, nhưng vì nóng vội, gã lại thuộc dạng người mất kiên nhẫn, nên cuối cùng chẳng đi tới đâu. Dù thời hiện đại, con gái đôi lúc cũng "Okay" nhanh chóng, nhưng thường thì các cô thích "vờn" . Càng "vờn" lâu càng hứng thú. Thế mới gọi là "tìm hiểu" chứ? Đạo đó, "vờn" nhau khoảng mười lần trong vòng non hai tháng thì tới "tiết mục": "Về nhà anh chơi nhé!" . Dĩ nhiên trước đó là từ "Okay" của cô gái và những nụ hôn ngọt lịm

kéo dài bất tận trong quán cà phê. Khi "đối tượng" về đến nhà, mọi việc diễn ra khá suôn sẻ. Như kịch bản đã viết kỹ từng phân đoạn, đến phân đoạn thứ ba, lúc cô gái đứng lên xách ví đầm chuẩn bị ra về, thì bất ngờ "nhân vật nam" ôm chầm lấy "nhân vật nữ" từ phía sau, kèm câu nói bất hủ trong hầu hết các bộ phim tình cảm tâm lý của Hollywood: "Ở lại với anh đêm nay!" ... Trong không gian thoang thoảng mùi nước hoa Chanel tỏa ra từ cô gái, gã nhắm tịt mắt lại. Theo "kịch bản", tới đoạn này chắc chắn "nhân vật nữ" sẽ nghiêng gương mặt một góc ba phần tư, rồi nàng sẽ vòng tay ra sau ôm lấy đầu chàng, khẽ run run vuốt ve mớ tóc rối, rồi nàng sẽ quay hẳn lại đối diện chàng, gương mặt đắm đuối yêu đương sẽ ngược lên trong một tư thế mời gọi, để lộ chiếc cổ thanh tao trắng ngần, mắt môi mấp máy đồng tình. Hai người ghi siết quay cuồng... Và... "Bốp" "nhân vật nữ" bỗng dưng phá hỏng đường dây kịch bản, khiến "nhân vật nam" sững sờ tỉnh ngộ. "Ngủ với anh à? Anh tưởng tôi là loại người nào? Quên đi, đừng có giàu trí tưởng bở". Và "rầm" - cửa đóng sầm cực mạnh! Thế là hết. Kể từ đó, gã mất hẳn mọi hứng thú yêu đương và bước hẳn vào đời sống độc thân với tất cả vẻ cam chịu thâm lặng. Kể từ đó, gã vĩnh viễn mang gương mặt sầu. "Gã sầu" sống trong một "không gian sầu" tí tàng thứ tám của một chung cư nhìn ra sông.

Đến tháng thứ tám kể từ ngày gã sở hữu căn hộ chung cư tí tàng tám này, đột nhiên "cô gái rồn lòi" gõ cửa. Hơi ngượng vì đang vận may ô - quần cộc để lộ ra nhiều đốt xương, nhưng vì lười nên chẳng buồn trau chuốt lại, gã dè dặt ra mở cửa, đôi mắt lơ lơ như cá mắc cạn. Người hàng xóm đứng đó, khe khẽ trong bộ áo quần lửng lơ thoải mái nhưng trông "mỹ thuật" hẳn chứ không kéo lên trễ xuống như

mọi khi. Cô gái mấp máy môi... Bao nhiêu tháng thấy "hình" mà chưa nghe "tiếng" , bỗng dưng hôm nay cô gái nói, giọng nhẹ và có vẻ hơi điệu đà quá mức cần thiết: "Hôm nay... hôm nay... (cô gái ngừng lại giây lát như để "diễn" tâm trạng bối rối cho đúng kỹ thuật), ý em muốn nói là... là... (tới đây "diễn" tiếp, sáng tạo thêm chi tiết chớp mắt ngoài kịch bản), thế này nhé, hôm nay nhà em có buổi tiệc nho nhỏ (cô gái đột ngột lên giọng khiến chữ "nhỏ" phát âm thành ra nghe như "nhỡ"), bố em bảo em sang mời anh qua chung vui để gọi là... Dù sao cũng là hàng xóm với nhau. Bố em..., ông ấy vẫn hay quan tâm đến anh đấy (bố em quan tâm hay em quan tâm nhỉ?). Vậy nhé, anh nhớ qua liền nhé!" . Sau hai cái "nhé" , cô gái khẽ mỉm cười, khẽ vuốt đuôi tóc mới duỗi mềm óng và khẽ xoay gót trở về.

"Gã sậu" bàng hoàng. Bất ngờ này, ngạc nhiên này, lo lắng này, nghi ngại này, bối rối này, sau cùng là... vui vui này!

Sau hơn hai tiếng đồng hồ "vui vui" bên nhà hàng xóm, gã trai loạng choạng ra về. Ngây ngất hơi men, nồng nàn tiếng cười, rộn ràng nhịp tim đập... Gã trai đổ vật xuống giường, quên đi màn hình máy tính lẫn kim đồng hồ chẳng biết chỉ vào vạch số mấy. Chỉ nhớ âm âm trong đầu câu nói của vị chủ nhà về cô con gái: "Khổ, nó học kinh tế kinh tiếc gì mà giờ này vẫn thất nghiệp, đi làm dăm bữa nửa tháng lại lẫn vạ ra than cực nhọc, một mực đòi ra chợ lượm bạc cắc cùng mẹ nó. Thanh niên thời đại gì mà kém chí quá. Phải chi được như cháu. Đấy mà xem anh đây mà học hỏi nhé, người ta gốc tỉnh lẻ, vừa học vừa làm nhé, giờ đã tự mua được nhà, bước ra là được việc nhé. Thanh niên chí hướng phải thế chứ. Này thằng út, mà xem gương anh đây mà soi nhé. Soi cho kỹ vào, nhé!" . Đến đây thì có thể kết luận được rằng cô gái bị ảnh hưởng nặng phong cách của bố, bằng

chúng là cả hai dùng quá nhiều từ "nhé" khi đối thoại. Không khí dồn nén lại, môi má nóng ran, không biết vì bia hay vì ngượng, hay vì vừa ngượng vừa thích? Bây giờ về nhà mình rồi, yên ổn rồi, bỗng giật mình tự hỏi trong bữa tiệc "nho nhỏ" ấy, mình đã nói cái gì nhỉ? Mà làm sao nhớ hết, vì nói nhiều quá. Trong khi đó thì cô hàng xóm tròn xoe mắt, á à, "xem thế nhưng không phải thế", hóa ra cũng sôi động, hài hước lắm đây. Rõ là dân có học, nói ra toàn là "net" lẫn "mạng" với thằng em trai, cũng nhận xét thời sự sát sườn với ông bác, rồi bình luận thể thao khá "lập trường" với bố, chỉ còn mỗi tiết mục góp ý với mẹ về bí quyết nấu ăn nữa là "hoàn tất chương trình". Nhưng thôi, đến đây thì tiệc đã tàn, ai nấy mỉm cười vui vẻ, tiệc cuối năm kiêm tiệc kết nghĩa láng giềng vậy là hoàn hảo rồi. Cô gái bận rộn dọn mâm bát, không thể tiễn anh hàng xóm ra cửa được. Bọt xà phòng đầy ứ trong bồn rửa, cô gái nhúng ngón tay vào, khẽ viết lên móng bọt con số 10. Tiếc là chàng trai lúc này bận ngủ mê, không thể nào biết mình được cho điểm tuyệt đối. Nếu biết, e rằng chàng ngủ luôn đến ba ngày sau. Lúc đó thì có mà bị đuổi việc, nhé!

Nhà vẫn tí tít tầng tám, buổi sáng và tối muện vẫn đều đặn vang lên tiếng "tách" nghe như âm thanh digital. Chủ nhân căn hộ vẫn độc thân, hơi gầy gò vì làm việc nhiều mà không có bàn tay phụ nữ chăm sóc. Có lấy máy scanner quét lên máy tính, dùng chương trình 3D xoay ba chiều vẫn thấy gầy. Nhưng tinh thần chung là trút bỏ được phần lớn nét u sầu, thẳng hoặc còn hát một bản nhạc trẻ vui nhộn nữa. Mỗi chiều cuối tuần đã biết về sớm sớm để chờ một ông trung niên may ô "quần cộc" giày bata ở phòng đối diện, rồi rủ nhau chạy bộ dọc theo bờ sông. Một người muốn giảm vài gram mỡ thừa ở bụng còn người kia muốn tăng vài gram cơ bắp cho cặp đùi có vẻ

"thể thao" tí chút. Chỉ có người thứ ba là mỉm cười suốt. Tối tối cô siêng năng cấp vở đến trung tâm để ôn luyện lại Anh văn và vi tính, ngong ngóng chờ kết quả xin việc xem ông giám đốc "Yes!" hay "No!" . Bận rộn là thế, cô vẫn dành thời gian mua vài may những bộ áo quần mới, không phải cô thích diện hay đua đòi, mà chỉ vì cô thấy không nên mặc mấy kiểu y phục "kéo lên - trễ xuống" nữa, trông có vẻ không xứng. Mà xứng với ai, chỉ có cô tự biết.

Chung cư vẫn nhìn ra sông, vẫn rộn rộn ràng ràng. Sông vẫn dài mà hẹp. Ngày hai buổi nước vơi rồi đầy. Nhưng lòng người bỗng dưng sao cứ đầy mãi, đầy mãi...

Vũ Đình Giang

Cây rắn lục

Kan nghĩ mình có thể bay được vào tháng bảy âm, khi những ngọn nến được thắp trong nhà gỗ. Xuyên suốt những đêm dài mùa hè, anh ta đã tự tập cho mình khả năng đó.

Bầy rối bị câu rút trên trần nhà bằng các sợi dây điện bọc nhựa đỏ. Kan cũng muốn tập cho chúng bay. Những buổi chiều mùa hè, luồng nắng lịm dần rồi chết hẳn trên các mảnh lá sách xuyên qua ô cửa nhỏ, vài mẩu sáng rơi rụng đang chảy loang trên mặt sàn gỗ ngang các dị vật. Lúc ấy, nhà gỗ tựa hồ một địa ngục lạnh căm.

Trên tường, phía trên góc nấu nướng, một tấm ảnh chân dung đàn ông được treo lên. Đầu đặn mỗi ngày, Kan tự nấu cho mình bữa tối. Ngọn lửa gas xanh lét quẩn vào mớ xoong chảo, rượt theo các ngọn khói bốc cao, làm cháy sém một góc chân dung khiến nó ngày càng dị dạng. Kan đưa khúc xương cá chiên giòn găm lên miệng bức chân dung méo mó, cười khoái trá khi nghĩ rằng gương mặt bí ẩn kia sẽ thu hút hơn nếu bị bầm nát bởi những cột khói màu xám úa. Từ đó, Kan liên hệ đến gương mặt giang hồ, nhờ các vết sẹo từ những nhát dao chém chẳng chịt mà các gương mặt ấy kéo gần hơn đến trường phái lập thể.

Mình có thể bay... Mình có thể bay... Kan nghĩ đến khả năng ấy suốt ngày đêm.

oOo

Mùa đông năm trước, Kan trồng nơi vườn một cây đậu biếc. Nó sinh sôi nhanh, đan bện thành một giàn leo nhỏ, vươn đến ven thềm. Nhưng mãi mà chúng không chịu ra hoa. Những con rắn lục có đường kính cơ thể nhỏ như ngón tay út không biết từ đâu quy tụ về, chọn được giàn đậu biếc làm nơi trú ẩn lý tưởng. Rồi chúng sẽ sinh sôi nhanh - giống cây đậu biếc; rồi một ngày nào đó không xa, chúng sẽ đan bện quăn quít rồi nùi với nhau thành một giàn xanh um; rồi chúng sẽ sáng tạo ra muôn trùng những chiếc nhụy bằng cách liên tục thè chiếc lưỡi nhọn bé xíu, không ngừng thò ra thụt vào. Thật ghê rợn - Kan hình dung trong sợ hãi. Mặc đêm tối, Kan bật đèn, tìm đèn pin, mang dao chặt thịt ra vườn. Kan quyết định giết chết cây rắn lục. Một buổi chiều mưa gió, lúc đang làm bếp, Kan phát hiện giữa rừng dây điện bọc nhựa đỏ đang treo cổ lủng lẳng bầy rối, xuất hiện một sợi dây điện màu xanh. Con rắn lục nhỏ đang quăn xoắn vào sợi dây

điện, gác miệng vào gương mặt oặt oẹo của con rối. Kan dùng bình xịt muối đuổi rắn đi. Con rắn vẫn quấn chặt trên dây, thè lưỡi phản ứng. Kan bước ra vườn tìm cây sào nhon. Máu nóng bốc cao, Kan nghĩ - mình sẽ giết cả rối lẫn rắn.

Kan tự thiết kế cho mình một giàn dây điện mảnh, mỗi ngày dành bốn tiếng để luyện tập cách bay bằng cách treo mình trên đó, nhắm mắt, cố gắng buông lỏng cơ thể, đồng thời giữ xương sống thẳng đơ, hai tay dang rộng. Trong một giây phút bất chợt, Kan nghĩ mình sắp biến thành dơi.

oOo

Những cùn mây xám mùa đông đè nặng lên vùng ngoại ô thưa vắng. Nhà gỗ nhìn từ xa tựa một mô hình đồ chơi bị lãng quên. Nhân viên sở điện lực mỗi tháng ghé nhà gỗ, thu nhận chữ ký Kan vào hóa đơn. Thăng hoặc, anh ta nán lại, không hẳn vì tò mò. Họ cùng nhau uống trà và nhìn ra vườn. Cuộc trà thường xuyên câm lặng.

- Mầm cây gì leo bên tường rào đẹp vậy? Cho tôi xin chiết giống được không?

- Đó là một loài cây độc. Thay vì trổ những nụ hoa tím, chúng sẽ nở ra từng chùm rắn lục. Một số trong chúng sẽ chui vào chân và ôm siết lấy anh để tìm hơi ấm.

Trận cười khùng khục của Kan lan dài, xé rách làn khí chực đông lạnh đang bao quanh họ.

- Thật khó tin. Tuy nhiên, tôi luôn thiếu thốn cảm giác được kích động.

- Tùy anh. Xin cứ tự nhiên. Tôi có một bộ sưu tập mười hai con dao chặt thịt đủ kích cỡ và kiểu dáng. Tôi sẽ chọn một con phù hợp để mũi dao đủ nhỏ khi chích vào mầm cây mà không làm nó đau.

- Cảm ơn! Có lẽ tôi cần nó khi quay lại lần sau...

Nhân viên sở điện lực cố gắng nhớ lại các bài báo phân tích trong tạp chí Sinh học, không xác định nổi giống đậu biếc được trồng bằng kỹ thuật chiết cành hay dùng hạt ủ cho nảy mầm. Tuy nhiên, anh ta không phủ nhận mình đang bị quyến rũ bởi ý nghĩ sắp có một cây rắn lục. Tình trạng bị kích động là thứ anh ta luôn thêm muốn.

Kan duỗi dài chân, nhắm mắt. Nhân viên sở điện lực phủ tía nhìn dò xét khắp người Kan, dừng lại hơi lâu ở các vết trói bị bầm đỏ trên cánh tay và cổ, phán đoán vấn đề. Một dạng nhân vật Jame Gumb của Thomas Harris? - anh ta thầm nghĩ. Cảm giác lo ngại bất thần xâm chiếm như luồng gió mùa đông quét ngang mặt.

Họ chào nhau bằng cú ôm choàng uể oải. Nhân viên sở điện lực rời nhà gỗ, băng ngang qua hành lang, gai người chịu đựng ánh nhìn của bức chân dung treo ở nhà bếp đang phóng mạnh vào lưng.

Chiếc xương cá ở miệng người đàn ông mơ hồ rơi ra. Chắc chắn là một biến thể của Jame Gumb - nhân viên sở điện lực lăm bằm, tâm trí bị đè nặng bởi bày rối đang treo cổ lúc nhúc trên xà nhà, bước chân trở nên vội vã. Tay anh ta siết chặt cần lái mô tô. Bánh xe xoay vòng, vọt đi, trả lại đằng sau những tia bùn bắn xối xả như màn nã đạn giận dữ vào khoảng không của tên cuồng sát.

oOo

- Rất lâu, tôi thấy anh không quay lại. Tôi đợi mãi...

Người ở sở điện lực bối rối lảng tránh ánh nhìn của Kan, phát hiện anh ta sụt cân ghê gớm, hai cánh tay gầy rộc đi. Các vết trói bầm đỏ xuất hiện nhiều hơn và cũng hằn sâu hơn.

- Tôi bị sắp chuyển đến địa bàn khác - Lời nói dối trơn tru ném ra, sự thực là anh ta tự ý xin chuyển công tác vì né tránh.

- Tôi đã nuôi dưỡng nó cho anh... - Kan dẫn khách ra vườn - Cái cây rần lục ấy, nó vẫn không chịu ra hoa. Tôi đã cố chờ đợi. Nếu anh không quay lại, tôi buộc phải giết nó một lần nữa...

Họ lại cùng nhau uống trà. Cuộc trà vẫn lặng câm.

oOo

Một năm đã trôi qua ngoài ô với nhiều biến động. Con đường đầy cỏ dại kéo qua nhà gỗ được đổ nhựa phẳng lì và sạch sẽ. Các trụ điện được thay mới. Đám đông xuất hiện nhiều hơn, kéo theo tiếng ồn làm Kan than thở vì cường độ nhức đầu ngày một tăng.

"Tối nay tôi không ngủ lại ở nhà anh đâu. Có một cái đám tang của đồng nghiệp. Một tai nạn từ sự bất cẩn khi làm việc. Điện giật làm anh ta treo lủng lẳng như cánh dơi. Tội nghiệp, anh ta còn quá trẻ" - Tiếng nói quen thuộc vang ra từ điện thoại.

Kan đập má, toàn thân run rẩy. Lát sau, căn bếp bập bùng ánh sáng. Kan lấy những con cá đông lạnh trong ngăn đá, không kịp xả đông, anh cho vào chảo dầu chiên liên tục. Cách mỗi tuần, Kan đều thay mới chiếc xương cá găm nơi miệng bức chân dung treo nơi gian bếp. Ai cũng cần được ăn đúng bữa. Điện giật làm anh ta treo lủng lẳng như cánh dơi - lời người bạn găm chặt vào não cũng giống như chiếc xương cá mắc nơi vòm họng. Mình không thể lấy nó ra, vĩnh viễn mình không thể lấy nó ra - Kan đau đớn nghĩ. Anh đã dừng lại rất lâu trước bức chân dung, vệt nước nóng rẩy giăng mờ nơi mắt. Bầy cá bị bỏ quên đã cháy khét trong chảo dầu.

Kan đi thắp sáng toàn bộ nhà gỗ bằng nến. Một tháng bảy âm đã đến. Mình sẽ bay tối nay... Mình sẽ biết bay vào tối nay... Mình đã luyện tập siêng năng bấy lâu... Khả năng ấy là hoàn toàn có thể xảy ra... Kan phấn khích châm cây nến cuối cùng và mỉm cười nhìn bầy

rồi đang lao xao bay lượn.

Giàn dây điện mảnh màu đỏ đã được chuẩn bị trong ánh sáng lung linh tuyệt đẹp của hàng trăm ngọn nến. Một sợi dây điện màu xanh buông thõng từ xà nhà xuống, lủng lơ phía trên giàn dây. Kan bắt đầu khởi động tay chân, những động tác mềm dẻo linh hoạt nhưng dứt khoát. Giàn dây bắt đầu rút lên, thật chậm... "Tối nay tôi không ngủ lại ở nhà anh đâu... Tội nghiệp, anh ta còn quá trẻ" - Tiếng nói vắng ra từ điện thoại vẫn vang đều, quán dần quanh cơ thể Kan.

Giọng nói vuốt ve quanh vùng ngực, siết nhẹ nơi cổ, tỏa vòng quanh bụng, bò xuống chân, rồi ngược trở lên lan tỏa vào các đầu ngón tay. Kan nhắm mắt... Mình có thể bay, mình có thể bay... Ý nghĩ thống trị Kan, cảm nhận cơ thể nhẹ dần. Hai cánh tay dang ra. Các ngón tay tê nhẹ, dâng lên cao. Kan bắt đầu bay... Bầy rồi xôn xao nơi xà nhà, trở mất kinh hãi nhìn khoảng cách từ các đầu ngón tay Kan và sợi dây điện màu xanh rút ngắn dần. Lưỡi nhọn con rắn lục liếm vào một đầu ngón tay Kan, gây ra một cơn co giật dữ dội.

Kể từ giây phút ấy, Kan vĩnh viễn bay cùng bầy rồi. Những đốm lửa nến đón chào tất cả họ, thả vào đêm tháng bảy âm những làn khói mơ hồ tỏa ngút.

oOo

Buổi sáng mưa nhẹ, rời khỏi đám tang, người đàn ông ở sở điện lực lái mô tô vội vã về ngoại ô. Con đường phía trước nhà Kan bị phong tỏa. Một toán cảnh sát đang làm nhiệm vụ. Gian bếp nhà gỗ bị cháy nham nhở, một góc sập xuống, các cây xà nám đen chĩa vào bầu trời u ám như các đẽ xương cá bị chiên quá lửa. Người ta bước trong đám tro bụi ra thi thể tội nghiệp của Kan, gỡ anh ra khỏi mớ dây điện quán chằng chịt, gương mặt bị lửa cắt nát thành tranh lập thể, nhưng

tứ chi dang ra khoáng đạt như bay.

Nhân viên sở điện lực xin được vào bên trong, anh đến bên góc vườn, tìm cây rần lực đang gục ngã vì sức nóng. Tàn lá ám khói, héo rũ. Nhưng thật kỳ lạ, một chiếc hoa tím đã nhú ra. Anh chạm tay vào.
- Anh là gì của chủ nhà này? - Tiếng của viên cảnh sát đanh gọn.

oOo

Nhân viên sở điện lực rời khỏi phòng cảnh sát, quấn chặt người trong chiếc áo bông dày, co ro đứng bên vỉa hè đón tắc-xi. Cơn bão lớn buổi chiều quật đổ một cây to bên đường. Xe của sở môi trường đô thị đang thu dọn cành nhánh. Cạnh đó, vài nhân viên mặc sắc phục xanh lơ đang đu mình trên cột điện. Một bình điện đã bị nổ, cây đổ làm đứt vài sợi dây điện. Điện đã bị cúp ở khu vực này.

Nhân viên sở điện lực ôm mặt khóc. Gương mặt nhòe đi. Anh đi bộ trên đường, hướng về xa lộ dẫn ra ngoại ô. Một lớp sương mù kéo qua trong buổi chiều tháng bảy âm u. Anh nghĩ, giá như mình đến với Kan sớm hơn, giá như mình thuyết phục Kan tìm đến bác sĩ, giá như mình thu dọn lũ rối, giá như mình thủ tiêu hết tất cả các sợi dây điện trong nhà gỗ..., có lẽ Kan đã không chết.

Nhưng không, ở một ý nghĩa nào đó, Kan đã toại nguyện trong cú bay đầu tiên và duy nhất của anh ấy. Lần đầu tiên đến căn nhà đó, bức ảnh chân dung trên tường đã khiến anh rùng mình. Lần theo những câu chuyện rời rạc trong các cuộc trà đàm lặng, anh đã vén bức màn bí ẩn quanh Kan. Người đàn ông trên bức ảnh, bạn thân duy nhất của anh ấy - một thợ điện - đã bị rơi từ độ cao năm mét trong một tai nạn nghề nghiệp. Kan chối bỏ hình ảnh này. Mỗi khi thấy người thợ điện nào đó treo mình lủng lẳng trên dây, mối liên hệ ảo giác kéo chứng hoang tưởng về gần, mách rằng người bạn xấu

số đã bay về trời, bỏ rơi anh ấy lại mặt đất. Vì thế, anh ấy đã học bay để hy vọng đuổi theo người bạn.

"Đẩy lùi nỗi sợ hãi, mình đã thay thế người đó trong một thời gian ngắn. Mình đã dự định đưa Kan về trạng thái bình thường. Nhưng bây giờ, mọi chuyện đã muộn, mình đã thất bại. Nhưng Kan đã biết bay. Anh ấy đã làm được điều kỳ diệu đó, bằng một sợi dây điện bị tước vỏ. Mình có bay theo anh ấy không?".

Vừa đi, nhân viên sở điện lực vừa nghĩ, bước chân vẫn đều đặn hướng ra xa lộ, hình ảnh nụ hoa tím nở trong đám khói mù vẫn xâm chiếm lấy anh.

Vũ Đình Giang

CHẠY TRỐN KHỎI SÀI GÒN

Cuối cùng chúng tôi cũng đến được nơi đây, một ngoại ô buồn của thị xã cao nguyên cách xa Sài Gòn hàng trăm cây số, sau nửa ngày đường vật vờ vật vờ trên chiếc xe chật như nêm. Ấn tượng đập vào mắt đầu tiên là những quả đồi trồng chè và cà phê bạt ngàn. Ba chiếc xe ôm chở năm người chúng tôi chạy trên con đường đầy đá cục, cứ lên xuống bồng bênh như lướt sóng. Quãng đường dẫn về nhà ngoại N. vắng vẻ đến mức có thể nghe được tiếng vỗ cánh rất khẽ của một con chim lạ lượn vút qua đầu, và hơi thở rì rầm của cỏ

cây hoa lá.

Từ chiếc xe đằng trước, tôi nghe tiếng D. hét toáng lên: "Trời ơi! Dã quỳ kia!". Tiếng hét vỡ ra đột ngột và bàng hoàng như đang có một phép lạ nào đó vừa giáng xuống trần. Tôi giật mình vội bấu lấy vai Q., ngẩng mặt nhìn biển dã quỳ phủ kín trên đầu, dưới ánh trăng rực lên như những vàng lửa khổng lồ đang bùng cháy, lòng trào lên một nỗi sung sướng rộn người. Q. cũng chỉ tay lên trời, bảo: "Xem kia! Trăng đẹp chẳng thua gì dã quỳ", rồi lấy tay vuốt mặt như đang tắm lấy ánh trăng. Tôi biết, hạnh phúc mỗi người lúc này đang là đỉnh điểm.

Tất cả những biểu hiện của chúng tôi làm mấy bác tài ngạc nhiên. Có lẽ từ khi hành nghề đến giờ, chở khách di chuyển qua bao ngã đường, ngày mưa cũng như ngày nắng, các anh có bao giờ để ý đến những điều bình thường nhưng rất kỳ diệu này đâu. Ánh trăng, đối với các anh cũng chỉ là phương tiện trời ban để giúp họ việc điều khiển xe tránh những ổ gà, ổ voi nguy hiểm. Còn dã quỳ cũng chỉ là loài hoa dại trồng làm hàng rào, chẳng có hương thơm, chẳng buồn bán được. Có thể lũ chúng tôi, những cô cậu mười chín hai mươi, chưa từng trải qua những thăng trầm của cuộc sống, chưa thật sự đối mặt với đời, mới đủ sức và đủ tâm hồn tận hưởng những khoảnh khắc quý báu như thế này.

Lục tục xuống xe... N. dẫn chúng tôi đi vào con đường mòn bé tẹo, ánh trăng xuyên qua đám lá bí ươm tùm trên đầu, in lên mặt đường những đốm sáng lổ chỗ. Q. níu lấy N., bảo: "Mảnh vỡ của trăng in đầy trên tóc N. kia, làm sao gỡ xuống bây giờ?". Cả lũ cười vang, trêu: "Xem anh chàng hôm nay lãng mạn quá nhỉ" và nhất quyết đặt tên quãng đường này là "ngõ trăng".

Buổi sáng, chúng tôi thức dậy trong căn biệt thự to lớn. Đêm qua tất cả đã được một giấc ngon lành vì đi xe mỗi một. Tôi tựa người vào khung cửa sổ, ngắm khu vườn giăng đầy sương mù, thấy tâm hồn mình thật bình yên và tĩnh lặng. Q. đã thay xong bộ đồ mới, đến bên tôi bảo: "Chỉ cần ra khỏi thành phố là đã có được cảm giác này rồi. Mà cứ thử đoán xem, giờ này ở lớp bụi nó nghĩ sao về mình nhỉ?". Tôi đưa tay xem đồng hồ, cười khế: "Chưa vào lớp đâu. Nhưng có lẽ chiều hôm qua thấy năm đứa vắng mặt, lũ nó chắc đã mách hết với thầy, rồi bấu môi bảo tại mình điên... Thôi qua dựng mấy cô nàng dậy, nên đi dạo một tí không phí cả buổi sáng".

Ở phòng ăn, chúng tôi được bà ngoại N. nấu cho một món bún bò ngon tuyệt. D. nhắm tí ớt, hít hà vì cay. Không khí rộn lên bởi tiếng nói cười. Ngoại N. có vẻ vui lắm, cứ lảng xảng đi lại. Tôi không tưởng tượng nổi trong ngôi biệt thự sang trọng và đầy đủ tiện nghi hiện đại này lại chỉ có hai người già sống với nhau; à, còn anh người làm nữa, tên Ân, nhưng anh ta vào ra như một cái bóng, không nói không cười, cứ âm âm u u. Tôi hỏi N.: "Ngoại cậu ở thế này không buồn à?". N. ngơ ngác: "Buồn gì! Công danh địa vị ông bà đã trải qua hết rồi, bây giờ lui về ở ẩn cho tâm hồn thanh thản. N. nghĩ mấy chục năm nữa mình già đi, cũng lại về đây. Sài Gòn chỉ hợp với chuyện bon chen thời trẻ". D. gật gù, thì thầm: "Nhìn ngoại mày sượng như vậy, tao mới thương bố mẹ ông bà tao, cả đời không dám mơ một chốn nghỉ". Tôi cúi mặt, nhận ra vẻ tủi thân trong lòng cô bạn, rồi chua xót nghĩ: Cô có khác gì tôi đâu? Có điều tuổi già cũng rất cần con cháu. Dù ba thế hệ có chen chúc nhau trong căn nhà hẹp, nhưng nếu biết tạo không khí chan hòa, vui vẻ thì vẫn hơn là hai người già phải sống đơn độc nơi cái xứ lạnh lùng này. Ở đời, hể được thứ này

đành chịu mất thứ khác. Giống như chuyện chúng tôi đây. Hôm nay được quây quần bên nhau xì xụp ăn món bún bò do một cụ già gốc Huế tự tay nấu lấy, rồi gật gù bảo: "Ngon quá, ngon tuyệt". Để đổi lấy những phút giây thanh thản cho tâm hồn, chúng tôi phải chấp nhận những điểm zê-rô và lời phê bình "tự ý bỏ học" cho bài tập chuyên ngành dở dang trên lớp. Lại còn chịu đựng lời ong tiếng ve nữa chứ. Mà thôi, mặc kệ, hãy cố ăn đi, hôm nay là một bữa sáng đáng nhớ. Ăn xong, chúng tôi kéo nhau lên đồi, mang theo giấy bút, cọ màu và hai chiếc máy ảnh. Sương vẫn chưa tan hết trên những triền dốc. Con đường hoa dã quỳ đêm qua giờ trông càng rực rỡ hơn dưới ánh nắng ban mai. Q. và D. xúm xít nhau dưới một tán cây đại, bày giấy bút ra vẽ dã quỳ. Còn tôi và N. bận bịu với "người mẫu" H., bắt nàng ta quay qua bên này, xoay hướng nọ, hét lên ầm ĩ và cười vang động cả góc đồi.

Trưa, N. gạ gãm anh người làm, mượn được chiếc xe máy. Thế là không kịp chào ngoại, không kịp mang theo máy ảnh, năm người chúng tôi vớ áo khoác rú lên mừng rỡ, chạy vọt ra đường. Không có ý định đi đâu cụ thể, chúng tôi cứ lái xe chạy lảng quăng, leo hết con dốc này đến con dốc khác. Khắp nơi chỉ độc một thứ dã quỳ. Càng nhìn càng thấy chói chang mà buồn bã. D. hỏi tại sao dã quỳ mọc càng nhiều càng thấy buồn, có phải vì nó mọc nơi hoang vu? Mà hoa mọc ở nơi hoang vu thì làm sao mà vui được, phải không? Tôi chẳng biết đúng hay sai, nhưng nếu ở đây không có dã quỳ chắc sẽ buồn hơn nữa.

Càng đến gần thị xã, nhà cửa càng san sát và đường xá tốt hẳn. Tuy nhiên dã quỳ lại ít đi, thay vào đó là nhiều loại hoa xứ lạnh được trồng và chăm sóc nghiêm túc trên những vuông sân nhỏ trước mỗi

ngôi nhà.

Nghe tiếng xe gầm gào, hai bên đường người hiếu kỳ thò đầu ra nhìn. Có người khẽ nhăn mày nhú mặt khi thấy một lũ ăn mặc quái dị, lại còn cười đùa ầm ĩ, phá vỡ giấc ngủ trưa quý giá của họ. Tuổi trẻ sống vô ý thức thường trở nên mất dạy. Như lúc này đây, tôi đã không còn là tôi của tôi hàng ngày nữa. Tôi xem đất trời là của mình, nên cứ mặc, vẫn rú ga lao về trung tâm thị xã và dừng lại ở quán cà phê phủ đầy hoa xác pháo đỏ ối.

Con gái chủ quán có đôi mắt đẹp mê hồn, có lẽ nhỏ hơn chúng tôi vài tuổi, uể oải đặt năm ly cà phê xuống bàn nhựa, hỏi: "Anh chị từ đâu tới vậy?". Chúng tôi đồng thanh "Sài Gòn" rồi tợp một ngụm. Cô gái ngồi xuống chiếc ghế trống, nói băng quơ: "Chắc là đi thăm người thân?". N. lắc đầu: "Không! Chỉ đi chơi thôi. Ở Sài Gòn lúc này chán quá, lại trốn đi chơi. Một chỗ nào cũng được, ít bữa lại về". Cô gái vuốt tóc, bối rối: "Thật thế sao? Vậy mà em cứ ao ước sống ở Sài Gòn. Nơi này thật buồn, chẳng có tiếng xe, chẳng tiếng nói cười. Em không thích bê cà phê mỗi ngày, sáng ra tỉnh giấc không có gì mới". "Vậy em đã đến Sài Gòn bao giờ chưa? Rồi em sẽ thấy nơi này là nhất" - Q. nhanh nhẩu cướp lời. Cô gái nheo mắt, vẻ chán nản: "Nhưng ở đây em không có bạn". "Vậy anh sẽ là bạn của em, được chứ?". Q. trân tráo làm cô gái đỏ dừ mặt, vội đứng lên chạy đi. D. ngồi lên sửa lại ghế, vẻ khó chịu. Tôi nghe tiếng được tiếng mất: "Không... Em không biết... Em thích Sài Gòn... Nhất định em sẽ tới Sài Gòn...". H. ngả người trên ghế, thở dài: "Tội nghiệp con bé. Mình thì chán, còn nó lại thích". Q. nhip chân: "Tôi thì ưng mỗi chồn này", xong lim dim mắt như đang hưởng một thứ hạnh phúc ngọt ngào nào đó. Tôi đập vai nó: "Mày chết vì con bé mất rồi, đúng không?". Bọn

con gái cười nắc nẻ: "Lại một tiếng sét vừa nổ".

Tôi lơ mơ nghĩ khác, biết đâu cô ấy đúng, ít ra ở giai đoạn này. Cũng có khi tính cách cô hợp với Sài Gòn và cô chịu được nó. Đã hơn một lần tôi sống trong tâm trạng của cô, khi còn ở quê nhà - một vùng sông nước Nam Bộ - đã từng khao khát ra đi với nhiều ước mơ được khám phá và chinh phục. Tôi đến Sài Gòn và cũng từng yêu nó, nhưng niềm yêu cứ lụi tàn dần theo những tháng năm vất vả vừa học vừa kiếm tiền. D. có lần đã chua chát kết luận bằng một câu thật "sến": "Sài Gòn hoa lệ thật! Hoa cho người giàu và lệ cho người nghèo". Đành rằng ở đây có nhiều áp lực thật, nhưng chính nơi đây tôi đã gặp và kết thân với biết bao người; cũng có lúc chán nản nhưng không thể rời xa nơi mình đã sinh sống, đã học hành, đã yêu thương suốt mấy năm qua. Q. cũng đã ra đi từ một thành phố cao nguyên tựa tựa thị xã này, nhưng đẹp hơn và có nhiều hoa hơn. Ở trường, nó thỉnh thoảng bắt gặp nhiều cô bạn học cùng lớp ngày xưa, bây giờ thay đổi rất nhiều; ai cũng mong học xong thì ở lại thành phố, lấy chồng thành phố, không muốn về nữa. "Về thành phố sương mù ấy thì được cái gì, chỉ có buồn bã". Họ nói xong thì hăm hở ra đi. Chỉ có Q. là hoang mang. Tôi hiểu bạn tôi, nó yêu cái thành phố sương mù ấy biết bao, nhưng mỗi năm chỉ có thể về năm ba bận, đi lang thang qua những con phố hẹp và buồn, những cánh rừng chỉ toàn thông và thông, những ngôi trường chỉ toàn gương mặt lạ; chỉ để tìm chút kỉ niệm ngọt ngào của thời thơ ấu xa xưa. Bởi bây giờ bạn bè đã đi hết rồi, đưa đi học, đưa đi làm, đưa theo chồng về một nơi nào đó. Đi hết! Bố mẹ Q. cũng ra đi. Bố đi trước mẹ đi sau, kể cả anh em họ hàng. Họ hội tụ về Sài Gòn để học hành và làm việc, mỗi người sống một nơi; có tuần gặp nhau nhưng có tháng vì bận bịu mà

quên bằng nhau. Như thế cũng không thể gọi là mái ấm được.

N đã ngủ rồi, đầu tựa vào vai D., mắt môi khép hờ, bình thản. Qua kẽ rào thưa, hoa xác pháo rụng đầy, rực lên như đám cưới của một thời xa xưa nào đó; mà cũng có thể như một giấc mơ hay một chuyện cổ tích man mác buồn. Thấp thoáng bên đường, cô gái khi nãy đang đôi co điều gì đó với cậu bé hàng xóm. Mặt cậu bé có vẻ đau khổ như đang cố giải thích. Còn cô thì cứ lắc đầu quày quặt. "Như thế là bất đồng rồi - D. nói - Chẳng có gì ngăn nổi quyết tâm của cô bé đâu!".

Tôi thở dài, nghĩ: "Trên đời lại thêm một mối tình đầu sắp tan vỡ".

Buổi chiều, chúng tôi lục tục về lại ngôi biệt thự. H. mơ màng nằm vắt chân lên xa-lông, hỏi: "Chùng nào về?". N. đang vui vẻ dọn thức ăn ra bàn, vội trấn an: "Chơi chán thì về!". Tôi cố dẫn lòng để nói ra ý nghĩ rằng một khi đi chơi mà lúc nào đó có kẻ hỏi chùng nào về thì có nghĩa là tư tưởng chán nản đã mạnh nha xuất hiện.

Tôi và Q. cùng đi rửa mặt. Ngang qua nhà bếp, nghe tiếng D. thánh thót: "Ngoại ơi! Ngày nào ngoại cũng lui cui nấu nướng một mình à?". "Ừ, thỉnh thoảng thằng Ân có giúp. Nhưng nó bận việc vườn là chính, cháu ạ!". "Thế ngoại không buồn sao?". "Có chứ! Nhưng người già không nên buồn nhiều. Phải biết tìm việc gì đó để thời gian không bị trống trải. Như ông thì xem tivi, cùng thằng Ân coi sóc vườn chè, cà phê; còn bà thì đi chợ và làm bếp. Thế cũng hết một ngày đầy cháu. Tóm lại là phải yêu một cái gì đó cho đỡ buồn. Thế cháu đã yêu chưa?". "Yêu rồi, ngoại ạ! Cháu đi chơi thế này cốt để tìm tình yêu. Nhưng chán lắm! Người ta vẫn thờ ơ. Có lẽ vì người ta không biết cháu yêu. Vậy có nên hy vọng không ngoại?".

Q. tự dưng giật mình. Tôi nhìn đăm đăm, hỏi: "Đã gì chưa?". Nó trừng mắt, vẻ khó chịu: "Gì là gì? Tao thấy bình thường, chỉ chán Sài

Gòn thì đi, thế thôi!" và bỏ lên nhà trên. Tôi nghĩ, người ta bất hạnh hay không cũng là ở chỗ này. Bởi có nhiều thứ đến bên mình mà không kịp nhận ra, kể cả hạnh phúc.

Tối, chúng tôi rủ nhau lên sân thượng chơi cầu cơ. Ai cũng háo hức muốn biết chuyện tình duyên bản thân ra sao. Nhưng có lẽ hồn không thiêng nên cái "miếng sành" chỉ đi được một chữ. D. có lẽ là người thất vọng nhất, lặng lẽ quay ra ngắm sao, rồi hỏi sao đợi mãi mà không thấy ngôi sao nào rụng cả. Vừa lúc nghe tiếng N. hét lên: "A! Sao băng kia!". Chúng tôi ngẩng phắc đầu lên, tiếc rẻ: "Không kịp ước gì". D. nói: "Còn tôi, có ước mà vẫn không thành hiện thực". Tôi mãi nhìn sang Q., nó tránh ánh mắt tôi, nói khẽ: "Chắc mai về!".

Chẳng ai nghe được lời Q., mỗi người đang bận mải mê với bầu trời sao và những mong ước của mình. Chỉ có tôi là bắt đầu thấy chán thật sự. Tôi cũng không hiểu sao lần nào đi chơi cũng đều bị chán, dù có lúc cảm thấy vui và hạnh phúc biết bao. Hóa ra tôi chạy trốn Sài Gòn để đi tìm những phút giây phù phiếm cho bản thân đấy sao? Có lẽ tôi sống ở Sài Gòn mà không chịu yêu nó.

Hễ gặp một tí rắc rối là kéo nhau chạy trốn. Rồi đây, vài năm nữa, tôi sẽ ra trường, những khó khăn thực tế sẽ chồng chất nhiều hơn, sẽ phải đối mặt với nhiều thứ đáng chán hơn; mà lúc ấy, khôn thay, sẽ không còn bạn bè bên cạnh nữa, nếu còn cũng sẽ rất ít; liệu tôi có dám chạy trốn nữa hay không? Có thể ngày mai chúng tôi về, những mộng tưởng của đêm nay hẳn rồi sẽ tan vào sương khói. Lúc về già, khi đã yên ấm bên cạnh gia đình, sự nghiệp, nếu may mắn còn sót lại chút kỷ niệm nào trong ký ức, chúng tôi sẽ cười thâm và kết luận: "Trẻ con!". Nhưng dù sao, một chuyến đi như thế này đâu thể gọi là vô ích.

Tôi quay sang định hỏi N. đã buồn ngủ chưa, thì thấy N. đã ngủ rồi. Vẫn mắt môi khép hờ, bình thản. Mái tóc óng ả chảy tràn mượt qua vai, dưới ánh trăng đêm trông thật quyến rũ. H., D. bên cạnh cũng thở đều đặn. Tôi và Q. làm nhiệm vụ của hai kẻ thức canh, lòng ước mong sao thời gian đọng lại mãi nơi chốn này; rồi bần khoản tự hỏi trong giấc mơ của các cô, có chỗ nào dành cho hình ảnh của chúng tôi?

Vũ Đình Giang

CHIỀU CHUNG CƯ

Căn phòng rộng mười sáu mét vuông, có một cái giá gỗ hai tầng đặt dọc cạnh bờ tường và bốn chiếc bàn con. Cứ hai chiếc bàn thì xếp liền nhau thành một, quay hướng về phía cửa cũng là hướng mặt trời mọc. Với cách bài trí như thế, trông căn phòng như một lớp học đặc biệt. Mỗi lần đẩy cửa bước vào, chiếc quạt trần lại kêu lên lạch cạch như chào - kiểu chào lờ đờ của người ốm mới gượng dậy. Chị Hồng ngồi cạnh bên tôi, dáng người thô kệch, mắt hơi lồi, giọng nói sang sảng và cục tính. Phía trên là Dũng và Tâm - hai công tử từng ăn chơi quậy phá một thời, giờ chịu phép ngồi rọ rọ trên ghế, làm được một chút là ngáp vặt rồi bảo nhau: "Lát nữa cà phê hông?". "Quán mây hả?". "Ừ". Hoặc hện hò nhau: "Chủ nhật này đi Thanh Đa?" và

những câu đại loại như thế. Tôi đoán, chắc họ rủ rê thăm "đào", công tử mà! Có lần chị Hồng bảo tôi rằng Dũng đã từng vào tù vì tội đua xe gắn máy gây tai nạn cho người đi đường.

Ngoài trời mưa đến khiếp. Mấy hôm nay trời bão, cứ âm u buồn và mưa dầm dề. Chị Hồng ngồi lo lắng: "Hồi sáng đi vội, quên mang theo áo mưa, không biết lấy cái chi che thân mà về để kịp buổi lễ". Tôi tặc lưỡi nói thảm: "Lẽ với lặc, nghỉ một bữa thì đã sao". Như tôi đây, không theo một đạo nào hết nên đỡ phần bận bịu. Chị Hồng có vẻ phật ý, bảo: "Lúc nào con người ta thất bại, người ta sẽ tìm đến một chỗ dựa tinh thần. Mà tôn giáo chính là chỗ dựa vững chắc nhất", và tôi ậm ừ: "Cũng tùy!" cho qua chuyện.

Làm được vài tuần, chị Hồng định xin nghỉ. Chị kéo tôi ra ngồi trong cái mái hiên nóng bức của một quán cơm bình dân, lắc đầu thất vọng: "Làm chỗ này chán quá em ạ!". Tôi trố mắt hỏi: "Chị tìm được chỗ khác rồi phải không?". Chị không trả lời, lại lắc đầu, vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi. Tôi đoán chị đang gặp một điều không hay nào đó nên không hỏi nữa, lặng lẽ ngồi ăn từng muỗng cơm nhạt nhẽo. Buổi trưa ở khu vực này yên tĩnh hẳn, những con phố nghèo nàn chật hẹp chen lẫn với hàng dãy quán cơm bình dân với lều tèo dăm bác xích lô ngập dài đợi khách.

Bất chợt chị Hồng hỏi: "Em bao nhiêu tuổi?". "Mười chín", tôi trả lời mà không hiểu chị ra sao nữa. Chị hỏi tôi mãi điều này để làm gì. "Em còn quá trẻ - chị nhìn tôi chân thành - còn chị thì đã ba mươi. Cái tuổi mà người ta cho là chín chắn nhất... Nhưng với chị đó là độ tuổi dễ khiến người ta đại dốt nhất". "Chị lại triết lý nữa rồi. Có chuyện gì xảy ra ư?"... Chị mỉm cười chua xót: "Người con gái hai mươi tuổi kiêu hãnh bao nhiêu thì khi ba mươi tuổi họ lại dễ dàng

buông xuôi bấy nhiêu. Chuyện của chị... mà thôi! Em biết cũng chẳng ích gì". Tôi thở dài, chưa bao giờ chị Hồng lại khó hiểu như lúc này. Cái kiểu nói xa nói gần như thế dễ khiến người đối diện tức tối vì sự tò mò chưa được thỏa mãn. Suốt nửa năm trời làm việc chung với chị, tôi thấy cuộc sống của chị cũng yên bình, có gì lạ đâu? Sao hôm nay chị lại nói chuyện với tôi bí ẩn như vậy?

Trời bỗng dưng tối sầm, gió nổi lên ùng ùng, giạt tấm vải nhựa chắn trước quán. Bà chủ buông đũa, chạy ra giăng lại bốn góc dây dù. Tôi thở dài ngao ngán nhìn bà: "Sao ở đâu cũng gặp những người vất vả. Giống như mình. Sao cuộc sống chẳng thể thay đổi? Có lẽ không hề thay đổi".

Mãi mà không thấy chị hồng thôi việc, tôi nghi ngờ: "Chị chưa tìm được

chỗ mới à?". Chị trả lời: "Biết sao được. Ván đã đóng thuyền rồi. Mọi chuyện bây giờ lờ dờ cả...", rồi lấy tay xoa bụng, nhìn lên phía trước giờ chỉ còn Tâm ngồi hì hụi một mình. Tôi lén nhìn chị, đau đớn nhận ra bụng chị Hồng ngày một to ra. Mà Dũng, khốn nạn thay, đã không hề đi làm từ lâu rồi.

Buổi trưa, chúng tôi kéo nhau ra hành lang hóng mát. Chung cư này có vẻ yên ả chứ không ồn ào như những nơi khác. Chị Hồng mặt mũi xanh xao, nôn ọe mấy lần, mắt nhìn tôi chua xót. Tôi cúi đầu, muốn khóc mà không khóc được. Có lẽ tôi chưa bao giờ bước chân vào thế giới của chị. Tôi chỉ là con bé sinh viên nghèo tập tễnh đi làm thêm để chi phí cho cuộc sống xa nhà đầy khốn khó.

Thế giới của tôi chỉ là những trang sách vở pha lẫn một chút cay đắng khi ông chủ trả tiền công theo kiểu "nhỏ giọt". Tôi chưa từng trải qua tâm trạng như chị. Hóa ra, con người ta sống đến ba mươi năm

vẫn còn khờ dại chỉ vì một phút nông nổi.

Nắng tự dưng tắt và trời lại tối. Tôi kéo tay chị Hồng: "Vào nhà đi chứ, trời sắp mưa!". Chúng tôi bước qua đoạn hành lang tối sầm, thấy giống như một con đường dẫn vào địa ngục.

Tối về ký túc xá, tôi giờ quyển nhật ký nhưng không viết được dòng nào. Trong óc luôn hiện ra hình ảnh chị Hồng mắt hơi lồi, dáng người thô kệch ngồi ưu phiến sau chiếc bàn vuông, tỉ mỉ tô màu xanh đỏ lên mảnh lụa trắng có in hình Phật bà chấp tay niệm chú. Và bàn trên Dũng cựa cựa trên ghế, hỏi Tâm: "Chủ nhật này đi Thanh Đa không?". Hàng ngày, chúng tôi ngồi tô vẽ những mẫu Phật từ bi, mà cuộc sống chưa bao giờ dứt ra khỏi nỗi khổ sở. Tôi thiếp đi trong mệt mỏi. Trong mơ tôi thấy chị Hồng hiện ra với cái bụng ngày một to, tay phải cầm cọ tô màu áo xám của Phật bà, còn tay kia bấu chặt vào thành lan can chung cư, nước mắt vòng quanh má, nói với tôi: "Em còn quá trẻ. Còn chị thì đã ba mươi...". Lúc ấy tôi đã nghĩ: "Có thể người ta còn trẻ là hạnh phúc. Nhưng than ôi, người ta ai rồi cũng đến lúc ba mươi, chị Hồng ơi!"

Sau cùng, chỉ còn mình tôi cặm cụi đi làm. Đơn giản bởi vì tôi cần tiền,

nhưng chưa tìm được chỗ làm mới. Đành tự an ủi mình: "Dù sao cũng phải sống nữa chứ!"... Tâm nhướng đôi mắt hơi hí, chòm người qua bàn, hỏi kệch cỡm: "Sao đi có một mình thế?". Tôi rút người lại, nhìn chiếc ghế trống cạnh Tâm, cảm thấy ghê tởm. Được một lát, tâm lại quay xuống, nụ cười đầy ý nghĩa: "Thế này thì chán thật! Em đi uống cà phê với anh không?". Tôi giương mắt khiếp hãi: "Không!" rồi cúi gằm mặt xuống vuông lụa trắng cầu cứu. Hóa ra bức hình chỉ là vô hồn. Đơn giản đó chỉ là sản phẩm do con người tạo

nên. Trách sao được khi mỗi sáng đầu tuần, chính tay chúng tôi kéo bản lựa, trong một tiếng đồng hồ in ra hàng loạt những "Phật bà" như thế. Sau đó, mỗi người chúng tôi chia ra từng khâu tô vẽ, thêm thắt, viền kim tuyến lấp lánh; và ông chủ cho người đến mang đi tiêu thụ. Tâm dường như không chịu nổi sự im lặng, xô ghế đứng dậy, phẩy tay bực dọc: "Chán nhĩ!". Tôi nghĩ, ừ, cũng chán thật, nhưng ít ra là với tôi; còn anh vì chán vì cái gì? Rất may ông chủ đi vào, trên môi luôn nở nụ cười khinh miệt, nhìn chúng tôi soi mói. Tôi bỏ ra cửa, nhìn mông lung về nóc nhà thờ phía xa, tự hỏi giờ này chị Hồng đang làm gì. Buổi tối chị có còn thức khuya giặt hai chậu quần áo đầy ứ cho một lũ em nữa không? Và chiều chiều chị có còn đội áo mưa nhẩn nại đi nhà thờ cầu nguyện?

Bỗng dưng tôi nhớ tới người chị họ ở quê. Năm nay đã ngoài ba mươi, lam lũ với chiếc áo bà ba, may bằng vải nội địa thô ráp, dáng người không đến nỗi thô kệch nhưng mặt mày buồn thảm. Dì tôi hay nhieếc máng mà mắt nhìn con gái đầy thương xót: "Tội nghiệp! Cái số nó bạc quá. Gái lỡ thì như nó, chỉ mong cho thằng nào chết vợ rước đi". Chị họ tôi vừa đi gặt lúa ngoài đồng về, buông rơi lưối hái, cắp nón lá ra sau hè ngồi khóc rầm rức. Đạo đó tôi còn quá nhỏ để thấu hiểu nỗi đau và cảnh ngộ mà chị đang chịu đựng, chỉ biết cười kêu: "Ở một mình không sợ sao? Em chẳng sợ chết già", rồi chạy ù qua hàng xóm chơi.

Làm thêm được một tuần nữa, tôi nghỉ hẳn. Không hiểu sao chung cư này càng lúc càng bức bối, tôi càng không chịu được ánh mắt của Tâm, cứ hay đi xuống nhìn tôi, cười đều giả: "Em đi uống cà phê với anh nhé?". Mỗi lần như thế, tôi lại cầu cứu vương lựa trắng nhưng bất lực. Chiều chiều tôi lại phải đi qua dãy hành lang tối âm u. Mà lần

nào cũng tưởng con đường này đang dẫn xuống địa ngục. Ánh nắng chiều vàng rực ngoài kia không bao giờ rọi vào được dãy hành lang này. Người trong chung cư đi lướt qua nhau, lặng lẽ như những cánh dơi đêm; nép sát người vào bờ tường, luôn nghi ngại kẻ đi bên cạnh chực giở trò lưu manh với mình.

Chiều thứ bảy, tôi rời giảng đường đi lang thang trên sân cỏ lác đác hoa dại. Bao nhiêu cặp trẻ tuổi đang sống bước bên nhau, hẹn hò một đêm tình yêu đầy ý nghĩa. Còn tôi, tôi chỉ nhớ tới chị Hồng. Mỗi mỗi tôi không quên được ánh mắt của chị nhìn tôi đau đớn: "Em mới mười chín... Còn chị thì đã ba mươi...". Trong mắt chị, tôi chỉ là cô gái mười chín tuổi. Và tôi ao ước giá như tôi mãi mãi chỉ là cô gái mười chín tuổi thôi. Rồi lại nghĩ thầm: "Biết đâu như thế mãi cũng không hẳn là hạnh phúc...".

Vũ Đình Giang

Kẻ lạ nhìn tôi từ phía sau

Bạn hãy thử tưởng tượng xem, sau một đêm vui chơi, một sớm mai thức dậy với cái đầu nhức nhối âm ỉ và tròng gắt gỏng và chợt nhận ra rằng chỉ còn đúng 15 phút cho cuộc di chuyển hai mí mắt trĩu nặng, bạn với tay tắt chuông báo thức của chiếc điện thoại đang kêu ré từng cơn giục đến sở làm. Hãy thử tưởng tượng tiếp, sắp tôi là

một gã người Đức gốc Việt, đang đứng chênh vênh trên bờ vực của tuổi bốn mươi vì một cuộc hôn nhân lần thứ nhất vừa sụp đổ, tài sản để lại là một cậu nhóc mới lên ba nhưng không được sở hữu vì nó đang "thất lạc" cùng bà mẹ nơi trời Âu; kèm theo là một gương mặt lúc nào cũng cau có và có khuynh hướng căm ghét phụ nữ; thì việc bạn thò cái mặt nhàu nhĩ đến văn phòng muộn hơn nửa tiếng, thử hỏi có được chấp nhận hay không?

Tôi mang tâm lý rối rắm ấy chạy điên cuồng trên phố, bằng chiếc Piaggio cặc cùm mua được sau một năm rông làm thuê cho một tay người Nhật, sau đó buộc phải nghỉ vì không theo đuổi được nhịp độ chóng mặt của công việc và quá nhiều những điều luật chặt chẽ không thể tuân thủ đúng 100%. Trong lúc tôi chạy xe trên đường, tôi thấy hình như có một đám đông luôn cố tình bám theo. Tôi không thích cảm giác bị truy đuổi, nên lúc dừng vì đèn đỏ, tôi quay ngoắt lại nhìn và phát hiện 3 gã đàn ông đeo kính đen đang đậu xe sát nút. Thấy tôi quay lại, một trong ba gã chành miệng cười như làm quen. Lúc đó tôi cũng đeo kính đen và lại còn bịt mặt bằng khẩu trang chống bụi nữa, nên chẳng ai thấy được tôi đang mỉm cười. Bạn có tự tin không nếu như bạn cao 1m65, vòng thứ 2 dưới chỉ số 60cm, và bạn đang mặc chiếc váy ngắn màu đen bó sát mông, lại ngồi trên Piaggio thời trang? Ô, dĩ nhiên là bạn ý thức được mình xinh. Nhìn từ phía sau thì bạn là mẫu phụ nữ "chuẩn", thế nên việc bị những ánh nhìn rạo rực truy đuổi từ phía sau làm cho bạn phấn chấn.

Bây giờ thì tôi đang bước vào thang máy. Một anh chàng đang lù lù trong đó tự khi nào, gương mặt lộ rõ nét ngái ngủ. Thấy tôi, anh ta chẳng buồn cử động đôi chân đang ghéch chéo, nhưng môi thì hình như nhếch lên rất khểnh như chào. Tôi phải dùng đến từ "hình như" vì

cái nhếch môi quá lặng lẽ, tôi đoán nó chỉ dao động trong khoảng nửa centimet là cùng. Nói chung tôi chẳng bận tâm nhiều vì anh ta. Việc ta phải đi chung thang máy với một ai đó xa lạ không phải là điều nguy hiểm hay bất trắc to lớn, vì dù di chuyển lên tầng thứ bao nhiêu đi chăng nữa cũng chỉ diễn ra chóng vánh! Nên không đầy một phút tôi đã phải bước ra ngoài. Công ty của tôi nằm ở tầng mười. Còn anh ta thì cứ ở lại, trạng thái vẫn bất động. Một gã lười! Bất ngờ, khi cánh cửa tự động vừa từ từ khép, tôi nghe tiếng anh gào toáng lên: "Mày cô gì đó ời! Hình như cô quên...". Ngay tức khắc cửa đóng chặt lại. Tôi khẽ mỉm cười.

Mặc xác anh ta, tôi đi vội vã về văn phòng và rón rén xoay tay nắm cửa, mặt tái xanh khi nghĩ đến gương mặt lạnh băng của gã sếp người Đức gốc Việt sẽ hiện tra tức khắc kèm câu thông báo: "Cô đã vi phạm nội quy công ty", và cuối tháng khi ký sổ lương sẽ phát hiện ra vài con số bị trừ. Tuy nhiên, ông ta không có ở văn phòng và tôi thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống ghế của mình. Một đồng nghiệp nam đi sượt qua, ném vào tôi cú đá lông nheo đã được luyện tập kỹ. Một buổi sáng đầy lo âu nhưng khá thành công và thú vị.

Máy fax có tín hiệu và tôi phải đứng lên để đi lấy những tờ giấy đang chậm chạp luồn ra. Xung quanh rộn rã tiếng click chuột rinh rích. Mọi người đang căng mắt ra như thể bị những chiếc màn hình tinh thể lỏng thôi miên. Đồng nghiệp nữ bỗng dừng ngừng tay gõ phím, xoay người liếc mắt về hướng tôi như ngầm đánh giá về bộ váy tôi đang mặc. Phụ nữ thì thế đấy. Luôn quan tâm đến nhau dù là một chiếc váy. Rồi cô ta kéo nhẹ tay tôi và khẽ nói thêm: "Cậu quên kéo dây khoá!".

Trời ạ!

Dĩ nhiên tôi đã làm một động tác cực kỳ đơn giản để "khoá" cái tình trạng ngớ ngẩn này - hậu quả của chiếc váy ngắn có dây kéo ở đằng sau. Thế là một cuốn phim tư liệu tôi được quay trong sáng nay đang được chính tôi chiếu chậm lại trong đầu. Tổng cộng có 4 gã đàn ông và một phụ nữ "nhìn tôi" tôi từ đằng sau, đấy là chưa kể còn bao nhiêu người nữa chạy ngờ ngợ trên phố, "vô tình" chứng kiến cái cảnh chẳng mấy gì làm "nét na" ấy. May là tôi đã đeo khẩu trang và chẳng ai thấy rõ gương mặt tôi. Trừ cô đồng nghiệp lịch sự tốt bụng - phụ nữ với nhau nên tôi không e sợ lắm, nhưng còn gã đàn ông đã gặp trong thang máy thì sao? Tôi ao ước anh ta không phải là người làm việc trong cao ốc này, mà chỉ là khách vắng lai, đến một lần rồi biến. Đây là mối lo sợ lớn nhất của tôi. Tôi đâm sợ mỗi khi bước vào thang máy. Tôi sợ phải gặp lại anh ta.

Giờ đây, mỗi ngày đi làm, có bao nhiêu lượt ra vào thang máy là bấy nhiêu lần tôi bị nỗi sợ hãi xâm chiếm. Toàn bộ khoảng thời gian ngắn ngủi di chuyển lên xuống chỉ dành cho duy nhất một câu hỏi nháy rập trong đầu rằng có khi nào anh ta đột ngột xuất hiện không nhỉ? Mỗi khi thang máy dừng lại ở một tầng nào đó để đón khách mới, tôi gần như nghẹt thở vì hồi hộp! Dù thực sự tôi chẳng còn nhớ một chi tiết nào trên gương mặt anh ta, anh ta chỉ là một gã đàn ông bình thường, quần tây áo sơ mi và tôi cũng không dám chắc màu quần ấy là màu gì, xanh rêu hay lông chuột, và sơ mi thì trắng ngà hay trắng sáng, "trắng sạch" hay "trắng sạch như Tide"? Vậy mà anh ta lại ám ảnh tôi. Tôi nghĩ cũng chưa chắc khi gặp tôi, anh ta dám làm quen và nối kết lại câu nói dang dở hôm nào, rằng: "Này cô gì đó ời, hình như cô quên...!". Nhưng "chưa" không có nghĩa là "không". Vậy nên, có thể nói, tôi đang bị buồng thang máy ám ảnh.

Thằng hoặc, tôi a dua theo các nữ đồng nghiệp đi shopping. Những siêu thị mênh mông và ê hề hàng hoá mang đến cảm giác thèm muốn hơn là thoả mãn. Đơn giản vì tôi đang các cữ nuôi món tiết kiệm trong ngân hàng với niềm hy vọng nó sẽ béo ú vào một ngày tôi chưa bước qua ngưỡng ba mươi chét tiết. Tôi muốn khi cái ngưỡng ấy lù lù trước mặt, tôi phải có trong tay một căn nhà riêng. Đồng nghiệp khen tôi xinh, điều đó có nghĩa họ nghĩ tôi chỉ cần tận dụng vốn liếng ấy, cố năng động mà đẩy đưa ánh mắt, rồi thế nào cũng xô ngã một anh chàng sa vào vũng lầy. Đến giây phút định mệnh kia, tôi chỉ cần thít vào thân anh ta chiếc áo vét, đâm vào ngực áo anh ta một đoá hồng nhung, siết cổ anh ta bằng chiếc cà vạt - à bằng lụa tơ tằm hẳn hoi nhé! Sau đó nghiễm nhiên làm chủ một căn nhà. Tội gì cứ phải lăn lê bò toài đi làm thuê cực nhọc để chứng minh mình là mẫu phụ nữ độc lập? Ôi trời họ đâu biết rằng đấy mới là mục tiêu của tôi. Một phụ nữ độc lập và xinh đẹp, nếu lấy chồng rỗng mà vẫn có một ngân khoản riêng kha khá, phòng khi giận dỗi hay cơm canh mặn nhạt còn có cái mà mang ra du lịch cho tươi trẻ tấm thân, được quá đi. Vậy nên tôi cứ cuống cuống đi làm và âm thầm vỗ béo ngân khoản. Mặc những cuộc shopping vô độ của đám đồng nghiệp nữ đang bị cuốn theo hội chứng "siêu thị cuối tuần". Mẹ tôi thấy thế hoảng hốt, cho rằng tôi có vấn đề về tư tưởng, và ra sức tẩy não tôi. "Nó không giống con nhà người ta". Câu ấy bà phát đi phát lại nhiều lần như người ta mở chiến dịch quảng cáo trên ti vi, hy vọng mưa dầm thấm đất. Khi chiến dịch phá sản, mẹ xoay qua chơi kiểu cổ điển: Rủ tai mấy bà bạn trong tổ hưu trí xem có đám nào "tạm được" thì gạ gẫm cho tôi. Chữ "tạm được" khiến tôi chạnh lòng cứ như mình bị xuống giá. Tôi điên tiết bực bạch mục đích cuộc đời, mẹ nghe

xong càng thờ dài nảo nuột. "Đại quá con gái ời. Để rồi xem, khéo có lúc phải mang cả căn nhà tương lai ra mà khuyến mãi, may ra mới vớt vát được một thằng. Con gái có thì... Vả, mày tưởng đàn ông Việt Nam mê loại phụ nữ chỉ thích cao ngang bằng chồng chắc?".

Tôi buồn mất mấy ngày rồi cũng cho qua. Mẹ yêu tôi nhưng tư tưởng của bà đã bị chia ở thì quá khứ. Còn tôi chỉ muốn dựng cuộc đời mình ở thì hiện tại và tương lai. Tôi, vẫn chống đối lại mẹ bằng việc ngồi lì trong phòng riêng giả vờ ngủ mỗi khi nghe bà gọi tôi "mang nước mới khác nè con". Bởi tôi biết tổng loại khách nào, chỉ mấy anh trai mặt mũi lấm lét nhếch miệng cười cầu tài mà bà nhặt về từ mấy "mối lái" quen biết trong tổ hưu trí chứ gì. Mẹ nào biết làm thế càng làm cho tôi phẫn nộ.

Càng phẫn nộ, tốc độ phóng xe càng điên cuồng. Bây giờ tôi lại là người tới công ty sớm nhất, sớm hơn cả xếp. Sếp mặt nhàu lại vốn tính đa nghi bèn âm thầm theo dõi thói quen bất thường của nhân viên nữ. Tôi không thể giải thích càng không muốn sếp hiểu lầm, đành giết thời gian rồi đầu ngày bằng cách lên tầng thượng nhấm nháp Lipton thay bữa sáng. Vậy là phải nhờ cậ đến thang máy. Lại chạm phải nỗi lo sợ mơ hồ.

Tuy nhiên, khuôn mặt xa lạ hôm nào đã biến hẳn. Nhiều tuần trôi qua, nỗi ám ảnh trong tôi cũng phai nhạt dần. Mà dẫu rằng có gặp lại, chắc gì anh ta đã nhớ ra tôi hoặc ngược lại? Nếu anh ta có gọi (mà gọi để làm gì nhỉ?), tôi sẽ giả tảng ngó lơ, xem như không quen biết. Thế là tiêu diệt xong một nỗi ám ảnh. Dù vậy, bây giờ trước khi ra khỏi nhà, tôi đã vướng một thói quen lẫn thẩn là hơn một lần đưa tay sờ phía đằng sau để kiểm tra.

Một lần, trên tầng thượng, vừa nháp nốt ngụm Lipton vừa lơ đãng

nhìn giọt nắng đầu ngày lặn dài trên vòm lá, bỗng tôi nghe một giọng thì thầm bên tai: "Này cô gái, có ai đó rất hay nhìn cô từ phía sau...". Tôi phút chốc nghẹn thở, len lén ngoái đầu nhìn theo hướng hát hàm của người phục vụ. Qua rất nhiều dãy bàn, tôi thấy có một người đàn ông đang chăm chú cúi mặt xuống tờ báo. Giả vờ chẳng? Tôi hoảng hốt đứng lên, lập cập tiến dần về phía cửa. Thang máy đây rồi, tôi đưa tay bấm nút vội vã như muốn thoát hiểm. Nhưng trời ạ, bên trong thang máy, lù lù một anh trai đứng sẵn từ khi nào. Giương đôi mắt to quỉ quái như muốn nuốt chửng lấy tôi, anh ta khẽ mỉm cười: Này cô, hình như cô quên.. Anh ta chưa nói hết câu, bỗng dưng tôi nghe tiếng chân rầm rập chạy đuổi theo sau lưng cuống quýt. Kẻ lạ mặt ban nãy ở căng tin đang thờ hồn hển, đôi mắt ánh lên tia kỳ quái: Này cô, hình như cô quên...

Tôi mắc kẹt giữa hai người đàn ông, chết sững? Thế nhưng hai kẻ lạ mặt đã không cho tôi chết, dù trong vài giây. Họ nhanh chóng kết nối lại những câu dang dở ban nãy. Kẻ ngoài thang máy nói: "...Hình như cô quên... chiếc ví trên bàn". Tôi lí nhí chưa kịp cảm ơn thì kẻ trong thang máy bồi thêm một cú dứt điểm: Hình như cô quên... tôi rồi sao? Tôi chỉ còn biết kêu trời. Hắn ta đấy - Cái bóng ma ám ảnh đấy! Có chết cũng không thể quên.

Tôi đã tìm thấy chàng trai của đời mình. Bây giờ, nếu ai hỏi tôi sợ nhất thứ gì, tôi vẫn nói: Thang máy. Nhưng nếu hỏi tôi yêu nhất cái gì, tôi cũng khe khẽ trả lời: H...m... Thang máy!./.

Vũ Đình Giang

M.Ray

Thập niên đầu tiên của thế kỷ mới, những ai trót xem kênh MTV là chuẩn mực đều không thể không chết ngộp hoặc chết nghiện theo vũ điệu rực lửa của J.Lo - biệt danh của ca sĩ Jennifer Lopez.

Nguồn gốc Mỹ Latin mang lại cho J.Lo một sắc đẹp xứng đáng với hai từ "tầm cỡ", kết hợp với một tài năng ca hát mà nhiều nhà phê bình hoang mang không biết cộng thêm bao nhiêu "phải" vào khoảng giữa điểm 6 và 7. Nghiễm nhiên cô lập ra công thức "Làm thế nào để trở thành một siêu sao?". Sóng MTV bổ xuống từ vệ tinh, theo đường cáp tỏa đi chằng chịt các nẻo, ma lực hấp dụ mạnh mẽ đến tầng lớp thanh thiếu niên cấp tiến biết thế nào là tự do sau những cụm từ: "How are you?" và "overnight". Khi MTV đột nhập vào nhà một giáo sư mỹ học lừng danh, cô con gái rượu hai mươi ba tuổi rượu của ông lão đảo say theo cái cách của ả chuột đồng miền Tây chết ngộp trong hang mùa nước lũ.

Như hầu hết những người có gien thuần Việt và có gốc thuần nông, giáo sư mỹ học hay gọi tên con gái theo phong cách "Na, Oï, Mận, Me, Tí, Tèo, Đèo, Đẹt...", với quan niệm tên xấu xí chừng nào thì đứa con duy nhất sẽ được "dễ nuôi" chừng ấy, không bị thánh thần bắt

theo hầu hạ hoặc quỷ ma chọn kết bạn. Mãi rồi hàng xóm không còn nhớ nổi cô con gái xinh đẹp kia thật ra tên là gì. Ở trường, dĩ nhiên cô được gọi bằng một mỹ danh theo giấy khai sinh.

Thế vẫn chưa hài lòng. Sau khi trở thành fan cuồng nhiệt của MTV, cô như được "khai sáng" đến mức nằm mộng thấy mình đang trở thành một J.Lo thứ hai. Tỉnh mộng, cô bần thần, rồi nhanh chóng lập ra kế hoạch. Muốn da nâu cho giống dân Latin ư? Thì cô siêng năng ra bể bơi phơi nắng. Khi làn sóng Hàn Quốc xi-nê-ma tràn qua như bão cấp tám, các cô gái tuổi trắng tròn lẳn trắng khuyết đều mắc hội chứng muốn mình được là Kim là Won là Lee, đến nỗi một số nhà xã hội học bi quan không ngừng than thở khi phải dùng đến hai từ "mất gốc", một số khác bình tĩnh hơn nhận xét rằng thật ra đó chỉ là tí màu sắc nhỏ nhẻ tri trét vào người cho vui nhộn cuộc đời, chả có gì phải bận tâm quá đáng. Hội chứng nào hoặc trào lưu nào rồi cũng qua thôi. Cô gái con nhà mỹ học cóc cần quan tâm trước những chuyện ngớ ngẩn ấy. Đơn giản bởi vì cô đang là sinh viên mỹ thuật năm cuối hệ đại học. Cô rất cá tính. Cô tự tin tuyệt đối vào khả năng "phối màu" của mình. Và cô cũng trượt ra khỏi quỹ đạo của đám bạn cùng khóa vớ vẩn về nhan sắc, lại hay nhiễm virus hoán chuyển giới tính - hể con gái thì gầy gò, tóc tai xơ xác, ăn nói bạt mạng và hút thuốc bất cần như đàn ông; còn con trai thì tay chân mềm nhũn, dẻo oặt, đồng bóng, điệu đà như đàn bà.

Cô khác tất cả bọn người "đồng chất đồng màu" ấy. Hay nói chính xác hơn là cô nguyền sẽ hơn hẳn họ. Bằng chứng cô không tụ tập vào những quán cà phê mục ruỗng giá ba nghìn một cốc, không tập tành vỉa hè nốc rượu chuối hột pha cồn 45 độ, không mơ màng nhả khói thuốc hiệu Vina, không say giọng Tuấn Ngọc và chết đuối vì âm

nhạc Trịnh Công Sơn. Đã nói là cô trót thần tượng J.Lo mà lại. Bắt đầu cuộc đời mới luôn là một cái tên. Thậm chí đơn giản hơn, có ca sĩ chỉ cần chơi một tóc ngắn mà trở thành biểu tượng. Vậy sao cô không thể đổi? Mất chín phút mười giây cô đã "đi zai" ra đến 12 cái tên đủ dùng cho cả năm rông. Tuyển chọn lại, cô quyết định dùng chữ J.Ray ! A, tên này quá tuyệt! Nghe na ná J.Lo, lại cực kỳ ý nghĩa. Này nhé, chữ Ray được gợi ý từ "đường ray". Chả là nhà cô gần đường ray xe lửa. mỗi ngày dăm bận "lắc lư con tàu đi", đất đai ầm ầm rung chuyển. Trong phòng riêng cô cũng rung chuyển ầm ầm theo, dĩ nhiên có cộng hưởng vũ điệu J.Lo. Nhà mỹ học cựu trào lên cơn đau khổ. Ông không biết J.Lo nên không hiểu được con gái mình đang âm thầm ứng dụng công nghệ copy. Đến khi cô con gái vác mái tóc vàng hoe cùng chiếc áo chèn hờ rồn về trình diện, tuyên bố từ nay hãy gọi cô là J.Ray chứ đừng "Na, Mận, Ồi, Me, Tí, Tèo, Đèo, Đẹt..." nữa, cô xấu hổ lắm. Nhà mỹ học xem như đó là sự phản bội trơ trẽn với cái gien thuần Việt. Với ông, tư duy văn hóa đã bị khuất phục tuyệt đối bởi thẩm mỹ của nón lá áo dài. Bên cạnh bàn thờ tổ tiên, trong trái tim bận rộn đập, ông còn dành hẳn một ngăn riêng để tôn thờ chúng. Cái cách biểu hiện nổi loạn của con gái rệu làm ông gần như đột quy.

Nhưng không, ông không thể đột quy dễ dàng, bởi vì ông chỉ có mình nó. Ông dồn tình yêu thương vĩ đại vào nó hơn cả ngành mỹ học mà ông theo đuổi và gắn bó đến suốt đời, không phải để chết khi chưa nuôi con nên người. Vả, ông còn muốn chứng kiến cái ngày con gái thành danh.

"Thì bây giờ con cũng có một cái danh: J.Ray, bố không thấy sao?" - con gái ông ôn tồn giải thích. Ông lia lịa xua tay rồi nhắm tịt mắt

nhằm chối bỏ thực tế: "Trời ơi, thôi nào con gái, mẹ con trên bàn thờ mà biết được thì bà ấy chẳng thể đầu thai vì nhục". "Bố làm quá, chỉ là một biệt danh thôi mà - J.Ray ngúng nguẩy làm duyên theo cái cách lắc mông của J.Lo khiến ông bố thấy quá ư thô tục chứ chả duyên đáng gì - con chỉ phổ biến tên này cho đám bạn cấp tiến của con biết mà thôi. Chứ bố, thì con vẫn là Tí, Na, Đèo, Đẹt... tùy ý! Phải không bố? Ừ... ừ...". Trời, nó nói thế mà nghe được sao? Chỉ phổ biến tên này cho đám bạn cấp tiến, thế có nghĩa là ông được xếp vào hàng "âm lịch", được quyền "tùy ý" là do con gái ông không thèm chấp? Nhà mỹ học ngậm đắng nuốt cay, thôi thì thời nay con cái đặt đâu mẹ cha ngồi đấy. Biết không thể lung lay ý chí của con, ông đành nhượng hẫn một phòng riêng để con được tự do theo đuổi tiến trình Tây hóa. Tuy nhiên, ông không thể lật đổ bàn thờ trót thờ thẩm mỹ nón lá áo dài, nên ông nguyện rằng đến chết cũng không bước vào "tham quan" gian phòng của J.Ray.

Trong gian phòng nhỏ ấy, J.Ray trang điểm cho nó một vẻ đẹp hờ hênh. Nhộn nhịp trên kênh MTV là các clip phơi bày ngồn ngộn những đường cong nảy lửa của các ngôi sao lừng lẫy đương thời. Dưới đất, J.Ray hai mươi ba tuổi rưỡi, chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành cử nhân hội họa, hồ hởi say mê vẽ những bức tranh khỏa thân với đủ các tư thế nằm-ngồi-nghiêng-ngửa. Này những kẻ không am tường nghệ thuật, xin các vị đừng xúc phạm đến chúng. Bởi vì cô đang vẽ chính bản thân cô, với một tham vọng tràn trề rằng một ngày không xa cô sẽ chinh phục các gallery nổi tiếng bằng những bức tranh khỏa thân tự họa nghiêng-ngửa-nằm-ngồi vô tội vạ!

J.Ray kế thừa gien thông minh của bố cộng với sự nhạy cảm đến thừa mứa của một tay cầm cọ, nên cô thấy mình luôn bị chứng buồn

thăm tấn công. Và vì cô biết mình luôn khác gu sinh viên trường họa, nên cô đóng sầm cửa và có ý định chạy đâu đó ra phố để nạp lại năng lượng đã mất.

Ở một cái liên-hộp-bar khu vực trung tâm nồng nàn mùi rượu ngoại trộn lẫn các hương thơm sực nức của các nhãn hiệu nước hoa cao cấp nhưng không mấy phù hợp với khí hậu nhiệt đới, J.Ray đứng đưa chân tự tin nhìn mấy gã Tây dềnh dàng chơi bi-a với những đường cơ ngọng nghịu. Cô rất muốn tham gia. Nhưng không lẽ trơ trên chủ động đặt vấn đề. "Tôi muốn chơi với you?", hoặc: "Tôi có thể chơi cùng với you được không?". Từ "chơi" dùng không khéo biết đâu người ta sẽ nghĩ tục. Thôi được, cô sẽ kiên nhẫn thụ động chờ cho đúng tinh thần gái Á Đông. Thử nào rồi cô cũng sẽ được ngó ngang. Nhưng cô đã làm, những gã vào đây chơi bi-a là chỉ biết say bi, những gã nốc rượu chỉ quen nhìn nhãn chai, còn mấy gã mê tán gái thì không đến vào giờ này hoặc tán xong đã dẫn đi nơi khác. Chẳng ai chịu đến mời mọc hoặc tỏ thái độ làm quen. Hốt nhiên mà cô thấy đơn độc. Buồn kinh khủng buồn. Cô hư ảo nghĩ, phải chăng người nghệ sĩ là một thứ sinh vật bị trời đầy, lúc nào cũng có tư tưởng đứng trên thiên hạ một nấc thang, vì cao hơn và lại quen thói ngược mặt nhìn trời, nên lúc nào cũng mang cảm giác chơi vơi? Chơi vơi thêm vào mỗi chữ một dấu sắc là trở thành chơi với. Chơi với hoặc vì độ cao thật sự hoặc vì đang trượt ngã. Buồn. Cô đơn. Chơi với. À ha, sao lại thế chứ? Thật là tồi tệ khi một món cocktail pha trộn cả ba liều độc dược này. Chơi với. Cô đơn. Buồn!

J.Ray uể oải gọi bồi tính tiền cốc Martini pha đá đang uống dở, rồi xô ghế đứng dậy. Ngoài kia cái nắng nung người đang mai phục. Đi hết một quãng đường là tới cái trường trung học chuyên nổi tiếng. Phía

trước trường có một tán phượng rừng rực cháy. Cạnh đó, nơi hàng rào quét vôi vàng nhạt, một lũ hoa giấy trơ trên xòe vấy, cũng thấm đẫm một màu đỏ lập lòe. Giữa trưa, nắng gắt lên ngọt ngọt. Mặt đường nhựa nhầy nhựa như sắp tan ra thành chất lỏng, nhìn nhức nhối cả mắt. J.Ray tấp xe vào lề đường để chờ qua cơn đau đầu vừa xảy ra đột ngột. Sao thế nhỉ, mới có một cốc Martini mà sao choáng váng thế này? Người đi đường vô tình lướt qua, không một ai chú ý. Đâu ai lạ gì cái cảnh say nắng ở đô thị miền nhiệt đới? Cô lão đảo ngòi phệt xuống vỉa hè, tay không quên rút chìa khóa xe khỏi ổ. Thời gian trôi qua chẳng có bao nhiêu, vậy mà khi tỉnh dậy, cô nhận ra chiếc xe đã bốc hơi. Chỉ còn chiếc chìa khóa vô duyên nằm gọn bàn tay. Sững sờ đến không thể khóc, chỉ biết cười cay đắng. Cô hoang mang nhìn quanh và không biết mình phải bám víu vào cái gì. Bỗng ai đó đi sượt qua cô và dừng lại. Trùm phủ một bóng mát chõ che. Dưới cái nón lá trắng lấp lóa là một mái đầu hoe vàng đánh toí xù tép bười. Giọng ngọng nghịu hỏi: "Cô có làm sao không? Tôi có thể giúp gì được cho cô?" - giọng của một người ngoại quốc.

...Bằng một cách đơn giản là vẫy xe ôm, cô đã về được căn phòng sáng tạo cạnh đường ray. Bố cô không có nhà, có lẽ ông đang say mê giảng dạy mỹ học ở một trường nghệ thuật nào đó. Giờ đây nước mắt cô mới kịp rỉ ra. Nó rỉ ra quá ít và quá chậm, khiến cô hồ nghi đấy không phải là sản phẩm của tuyến lệ mà biết đâu chỉ là chút mồ hôi nơi mi mắt. Từ cái buổi trưa bất trắc và quá sức vô lý này, cô chợt nhận ra một sự thật mỉa mai rằng trong phút giây ngã gục bên đường, tất cả đồng loại phóng xe qua không một giây ngoái nhìn. Người duy nhất quan tâm đến cô là một người đàn ông ngoại quốc. Câu nói giản dị: "Cô có làm sao không? Tôi có thể giúp gì được cho

cô?", nghe mòn vẹt như những mẫu đàm thoại trong giờ ngoại ngữ mà cô đã nấu nhừ trong suốt những năm đi học phổ thông. Giờ đây nó trở lại, giản đơn mà mãnh liệt.

Cô ngủ một giấc ngủ ngắn buổi trưa hè trong tiếng nhạc giòn giãt của J.Lo. Trong cơn mơ, hình ảnh người đàn ông xa lạ hiện về. Thật trở trêu, dưới chiếc nón lá trắng là cặp mắt xanh lơ, tóc vàng xù tép bướng, thân hình phì nộn, quần soóc áo ba lỗ, khoe ra từng túm lông dày loe hoe màu nắng. Ông ta từ từ cúi xuống, cúi xuống thật thấp, cho đến khi nhân vật chính trong cơn mơ cảm giác bóng mát vừa đổ xuống đã biến thành bóng tối. Cô nghệt thở rồi cô vẫy vùng. Tỉnh mộng. Một giấc mộng không chút xa xỉ vì nó chỉ tái lặp hiện thực xảy ra cùng ngày mà thôi.

Đã nhiều khi, cô tỉnh mộng giữa khuya vì đoàn tàu rầm rập tuôn qua rồi cướp luôn của cô giấc mơ ngào ngọt về người đàn ông tóc vàng xù tép bướng ấy. Để xua tan sự vô nghĩa của đêm dài, cô buộc phải cầu cứu những tư thế nghiêng-ngửa-nằm-ngồi trong những bức tranh tự họa. Hàng loạt tranh cuồng nhiệt ra đời. Lần này có sáng tạo và cũng có "điểm nhấn" hơn khi cô đưa vào tranh hình tượng những chiếc nón lá. Chúng e ấp che chắn những nơi nhạy cảm nhất của các tư thế khỏa thân. Hình thành một loạt tranh ấn tượng và gợi cảm. Một phong cách rất J.Ray.

Trong những cơn mộng du giữa trưa hè oi bức, J.Ray không ngừng tìm kiếm hình bóng người đàn ông ngoại quốc xa lạ dạo chơi hôm nào, nhưng hành trình chỉ là vô vọng. Bất chợt một lần cô dừng lại nơi vỉa hè khu vực trung tâm thành phố và phát hiện ra trước mặt một cái gallery to đùng. Cô đánh bạo bước vào và dè dặt tiếp thị tranh mình qua những phiên bản ảnh chụp. Người phụ trách môi giới

ồ lên kinh ngạc. Sao lại thế chứ? Làm sao cái con bé điên điên kia lại có thể sáng tạo ra những thứ quá độc đáo như thế chứ? Sau đó là ồ à, gật gật đầu, ừ thế nhé, thôi thì hẹn gặp sau nhé, nhất định là thế nhé!

Không lâu sau đó là một cuộc triển lãm cá nhân rầm rộ tổ chức cho J.Ray. Thành công ngoài sức tưởng tượng. Mặc nhiên tranh cô lên giá vù vù và cô vẽ không kịp thở. Cô vẽ theo tốc độ của đoàn tàu Bắc Nam rần rật tuôn qua nhà mỗi ngày đêm bận. Cô vẽ trong tiếng nhạc hip-hop giậm giậm của J.Lo. Cô vẽ trong những giấc mơ chớp chờn hình ảnh người đàn ông tóc vàng mắt xanh đội nón lá. Cô vẽ vì nỗi ám ảnh chiếc nón lá cúi xuống - cúi thấp xuống, tỏa bóng mát vào đời cô, mát lạnh! Vài tháng nữa cô sẽ lên đường sang Hồng Kông tham dự cuộc bày tranh mới nhất, theo sự giới thiệu của một nhà sưu tập tràn trề kinh nghiệm. Sau Hồng Kông kế hoạch hãy còn tiếp diễn. Có thể là một quốc gia nào đó bên kia bờ Đại Tây Dương. Náo nức trước những cơ hội dồn dập của con gái rượu, nhà mỹ học tương đối hài lòng, lần đầu tiên thử ghé mắt qua gian phòng riêng của nó - một vườn ươm nghệ thuật thật sự, và luôn tiện bật kênh MTV để chiêm ngưỡng J.Lo. Bỗng dưng ông thoát run bần bật cả người.

5/2003

Vũ Đình Giang

Phía Cuối Con Đường

Tôi ra ngồi ở quán nước sinh viên, đợi mãi mà Q. không đến, lòng nghi ngờ và hụt hẫng. Q. là bạn học cùng lớp thời phổ thông với tôi, giờ vẫn cư trú cùng một dãy lầu ở ký túc xá, nhưng thỉnh thoảng mới gặp nhau. Q. bị chứng nghiện biếu và cả rượu nữa, dù trông nó có vẻ "phong độ" hơn tôi nhiều. Hôm nay Q. hẹn tôi ra Thủ Đức chơi, thăm mấy đứa bạn đang học các trường ngoài đó. Giọng Q. giễu cợt: "Tao biết mày đang buồn, lại không có mục đích gì nên mới rủ. Chứ hàng ngày mày bận rộn suốt, một cữ cà phê cũng không thêm tới nữa là...". Tôi cười, gật đầu xác nhận mà bụng thì thấy ngượng vô cùng. Tôi có "bận rộn suốt" gì đâu, chủ yếu là đi hoang đâu đó, ngồi trong một cái quán nào đó với những đứa bạn cùng lớp thời đại học bây giờ - những đứa bạn mà tôi cứ hay tự dối lòng là thân lắm, nó thương mình lắm, nhưng khi nghĩ lại thì thấy mình hơi bị hoang tưởng; vì có những lúc mình cần đến nó thì nó lại bỏ mình mà đi chơi cùng với gia đình, một gia đình rất hạnh phúc với đầy đủ cha mẹ, ông bà, anh em!.

Rốt cuộc rồi Q. cũng tới được, lúc tôi chuẩn bị ra về. Q. nhíu mày vắng tục: "Mẹ! cái xe què quặt lại hỏng hóc giữa đường mày a...".
Mấy phút trước đó, tôi đã sắp sẵn một câu thật cay độc để trả đũa

nhưng thấy lưng áo Q. ẩm mồ hôi và tay thì lấm lem dầu, tôi không nỡ! Tôi khế đầy cốc đá chanh sắp cạn hết nước, bảo: "Uống đi!". Q. với tay lấy bình trà đổ tiếp vào ly ông ọc, ngón tay khế run run, rồi uống cạn. Lúc này tôi mới thấy quý Q. Ừ nhỉ?? Q. nổi tiếng là sống tình cảm từ xưa nay mà. Chứ đâu như tôi, ba năm qua rồi mà từ đây về Thủ Đức có bao xa, sao tôi không một lần đến thăm những đứa bạn thân đã từng giúp đỡ mình ngày xưa ? Tại sao vậy ?

Q. chở tôi ra khỏi thành phố, gió tháng ba thổi mát bên tai như đánh lật ngược cả người và xe. Chiếc xe Q. như một con ngựa già mỗi mét và bệnh tật, cứ giật đùng đùng rồi rống lên ầm ỹ như muốn van nài rằng thôi dừng lại đi, tôi sắp chết rồi đây này! Hai bên đường, lá khô rụng ào ào như sắp bão . Hàng đoàn xe tải nối đuôi nhau lũ lượt tiến vào thành phố chở rất nhiều hàng hóa và vật liệu xây dựng, mang theo cả bụi khói và bao thứ độc hại chụp lên những con người bé nhỏ. Tôi ôm chặt lấy Q., tóc tai dựng ngược trong gió, tiếng trò chuyện bay vào không gian lạc mất...

Thủ Đức có gì vui đâu ? Chỉ thấy toàn là rừng cây đứng ủ rũ giữa nắng trưa, buồn thảm! Những dãy nhà lầu thấp bé, cũng quán xá, cũng nhạc xập xình, nhưng sao na ná một cái chợ xép ở một tỉnh lẻ nào đó tôi đã đi qua .À ra thế! Chỉ cần đi khỏi thành phố dăm bước thôi, cuộc sống người dân cũng đã khác đi nhiều rồi, và tâm trạng mình cũng thanh thản hơn, ít cay cú hơn. Q. thả tôi xuống một quán nước lèo tèo mấy cái bàn nhựa xanh đỏ, giăng mắc bên trên vài dây đèn hột dưa bám đầy bụi, vài chậu cây xanh bài trí vụng về. Còn cây bàng trước cửa quán lá chưa già nên không che hết được bóng nắng. Q. gọi đá chanh rồi bỏ đi vòng vèo mấy dãy nhà khuất sau cuối con đường.

Trong khi chờ đợi chúng nó ra, tôi ngoẹo cổ uống thứ nước lờ lợ chua ngọt, trong cái nắng kinh người tháng ba, thấy ngán ngẩm như liên tiếp mấy ngày nay mình đã "tọng" thứ này thay cơm vậy . Q. ra, sau lưng lấp ló V. và T. V. vẫn giữ lối nói chuyện ồn ào, giọng rồi rảng và phát âm chữ "r" thành "g" hết. Chỉ có T. là hình như bớt láu cá và trẻ con đi, trông nó có vẻ chững chạc hơn, lại còn để ria mép. À phải! chúng tôi đã hăm hai rồi còn gì!

Bốn đứa ngồi quây lại, ôn những kỷ niệm cũ rích và cảm động, thấy buồn hẳn. Q. thông báo bằng một gương mặt khá bình thản: "A chết rồi chúng mày ạ! Nó tự tử bằng thuốc trừ sâu . Hồi tuần trước! Ở Mỹ Tho tụi nó về đưa đám nhiều nhưng toàn là dân ngoại lớp. Trên Sài Gòn chỉ có hai đứa về nhưng cũng muộn mất vài ngày . Có liên lạc được với ai đâu ?". Mọi người buông muống đánh "keng!", hỏi tại sao . Tôi thì sửng sốt quá. Sao từ sáng đi cùng với Q. mà Q. cứ im thinh? V và T cùng hỏi: "Thật không?" rồi đưa mắt dò hỏi nhau ... Chúng tôi đi tìm nguyên nhân của cái chết. Q. mù mờ thông báo với hàng loạt từ "hình như": "Hình như A bị bệnh nặng, bệnh mãn tính hay gì đấy, đại khái là chữa rất khó dứt, mà cũng cả năm rồi . Hình như nhà A đang lục đục đổ vỡ. Hình như A không muốn mẹ mình phải khổ thêm... Mà bản thân A cũng gặp một chuyện gì đấy ...".

Tôi ngắt ngang: "Sao không ai khuyên lơn an ủi lúc A buồn?". Không ai trả lời tôi cả, tôi cũng không tự giải đáp được. Mắt T. nhìn tôi như muốn nói: "đi mà hỏi A". Tôi nhớ, ngày xưa A từng xem tôi như thần tượng trong chuyện học hành và tài trang trí nhăng nhít trên các tập san, báo tường và cái quyển lưu bút. Thật sự tôi và A không thân nhau lắm. A thuộc diện xinh đẹp, hồi năm học lớp mười một có tình ý với đứa bạn ngồi gần bên tôi . Chính tôi là con chim bồ câu đưa thư

từ qua lại cho hai người để tránh sự trêu ghẹo của bạn bè. Người bạn ngồi bên của tôi, hiện giờ đang theo con đường binh nghiệp, vì phần chí sau đợt thi Y bị gãy đổ, anh ta đang ở đâu ? Ddời sống quân ngũ có làm anh ta quên đi A ? Nghe bảo, họ đã chia tay nhau, từ khi hai người rời trung học và chấm dứt thời hoa mông. Chủ yếu là do anh ta mặc cảm chứ A thì vẫn muốn tiếp nối tình yêu ấy . Vậy mà A đã tự tử. Khi còn năm nữa sẽ tốt nghiệp sư phạm Anh, tương lai còn rộng và dài . Sao thế A ? Sao không thể vượt qua được hử A ?

Trong tâm trạng hoang mang, tôi bắt đầu nhớ rằng có lần tôi cũng đã có ý nghĩ bế tắc như thế. Lúc yếu hèn vì gặp thất bại, vì cô đơn mà không có ai bên cạnh mình. Dẫu rằng tôi cũng có một người bạn thân, và người ấy cũng thương tôi lắm; nhưng người ấy còn trẻ con, người ấy không thể bỏ một tối "Anh văn" hay "Vi Tính", cũng không thể hy sinh ngày chủ nhật đi thăm thú các nơi cùng gia đình, để theo tôi lang thang ra ngoại ô, tìm một cái quán vườn yên tĩnh nào đó mà bù khú. Người ấy may mắn được sống trong bầu không khí hạnh phúc nên đôi khi thật ích kỷ, thích bon chen cho sự nghiệp hơn là hoang đàng như tôi . Nhiều lúc tôi muốn hét lên là tôi buồn lắm, tôi cô đơn lắm, tôi cần bạn lắm, bạn ơi!

Rồi bằng trực giác của bản thân, tôi suy đoán rằng A có lẽ giống tôi . Ai cũng đã một lần như thế. Xung quanh bạn bè thì đông, nhưng sao nhiều lúc mình cần chạy biến đâu mất, hoặc bận việc, hoặc vì vô tâm. Mà vô tâm thì phần nhiều . Xem ra đã đến lúc người ta ngại hiểu về nhau lắm rồi .

Buổi chiều, Q. chở tôi về thành phố. Lòng thấy bứt rứt, nặng nề. Trong đầu lớn vờn hình ảnh A vật vã trong phút giây từ biệt cõi đời,

tay còn nắm chặt quyển từ điển và một xấp thư từ thời đi học. Cô chết khi vừa bước qua tuổi hai mươi, cái tuổi tươi đẹp biết bao mà cũng dễ buông xuôi biết bao .

Thay vì về ngay ký túc xá, Q. lại tấp vào một quán nhậu lẻ đường. Tôi không ưa cái trò say sưa này lắm, khi nghĩ đến những trận ói mửa kinh hoàng lúc nửa đêm và cơn đau văng óc cho đến tận ba ngày sau . Nhưng sao hôm nay tôi ngoan ngoãn bước theo Q. Sự thật lòng tôi đang trống rỗng. Rỗng quá! Tôi chưa hoạch định một điều gì cụ thể để làm hoặc để nghỉ ngơi . Mà người ta cần nhu cầu nghỉ ngơi khi nào ta làm việc mỗi mệ. Cả ngày nay tôi có làm gì ra hồn đâu mà ngơi nghỉ?? Vì thế tôi đã đi theo Q., đầu óc mờ mịt.

Mụ chủ quán gầy đét, có khuôn mặt khô cứng và dữ tợn đậu trên một cái cổ xương xẩu nổi gân xanh lè, vừa chuẩn bị nấu món nhậu vừa luôn miệng hò hét thẳng nhóc chừng bảy tuổi ở trần tròng trực phơi cái bụng chang bang. Thằng nhóc vợ vào ra dọn bàn, cái giẻ trên tay nó bẩn thỉu và nhàu nhĩ. Hè đường nhộn nhịp và lộng gió. Ở cái vỉa hè chuyên dành cho dân bớm này, tất cả đều bình đẳng. Nói tục, chửi thề, áo phanh ngực, xe Dream hay xích lô, điều ấy không có nghĩa gì cả. Trong cuộc nhậu dường như ai cũng cố nói cho thật nhiều . Nói nhiều và nốc nhiều cũng là một thú trong những cái thú của bọn đàn ông.

Q. nâng cốc rượu lên ngang mặt, khề khà: "Xin tổng tiến một ngày" và đưa lên môi đánh "trót" một tiếng ngọt lịm. Tôi cũng nâng cốc, nhưng không nói gì. Chỉ nghe đâu đây tiếng lá rơi thật khẽ và trước mắt cái tán lá vụt tối sầm. Bóng sáng lốm đốm đang nhảy nhót trên vỉa hè theo mỗi đợt gió đưa lại - Q. ngửa mặt lên trời, giọng tí tởn: "Trăng kia!". Tôi giật mình "Ddâu ?" và đau mắt tìm kiếm về hướng

đông. Ôi vàng trắng, sao nó bị vướng víu tội nghiệp thế kia, trông chẳng khác nào một bóng đèn tròn kiểu cách ở trên sân thượng ngôi biệt thự cao tầng phía xa . Những ngọn cây sao già bao phủ xung quanh, đe dọa và ngạo nghễ. Tôi sực nghĩ đến A, xinh đẹp lắm mà cũng lạc lõng lắm trong một thế giới đông đúc và thờ ơ . Cô vừa rạng rỡ vừa mong manh. Khiến người ta ngấm nhìn và quên lãng. Tôi cũng thế, khi lát đây chai rượu cạn, tôi sẽ say khướt và chắc gì phân biệt được đâu là đèn đâu là trăng. Mà chắc gì tôi sẽ nhớ đến trăng? Tôi nhìn lại Q., thấy gương mặt nó bỗng dừng ngẩn lại, dị da ng. Lại có màn sương mỏng phủ mờ lên đó như ma mi.. Tôi ôm mặt muốn khóc. Thật đốn hèn khi bật khóc trong tiệc rượu . Nhưng tôi thèm được khóc quá. Q. đập vai tôi bồm bộp nhưng tôi không thấy đau . Q. lè nhè: "Say rồi à? Tửu lượng kém thế?" đoạn gạt chai rượu đánh xoảng, hét to: "Bà chủ tính tiền!", rồi kéo tôi dậy: "Mày sắp lặn kèn ra rồi".

Tôi trèo lên xe trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh... "Xin tổng tiền một ngày!" - Q. đẩy tôi xuống giường. Tôi cố thều thào: "Cảm ơn!" và nghe tiếng gì đó vỡ ra, rất xa xôi, không phải tiếng thủy tinh, không phải tiếng gió, nghe lạ lắm! A bắt đầu hiện ra, trong cơn mộng mị chớp vá. A nói: "Chào nhé! tôi đi đây". Tôi cố rượt đuổi theo A . Nhưng A đã bỏ rơi tôi phía gần cuối con đường. Tôi nhìn xa hút, tự nhủ rằng mình sẽ phải đi tiếp đây . Dì cho hết con đường này . Ai cũng phải đi hết con đường này! Dù phía cuối con đường chẳng biết có gì hay không? Và khi đi hết có được đi tiếp con đường khác nữa không hay đây là điểm kết thúc vĩnh viễn?... Thôi nguy to rồi, hóa ra con đường này ngắn lắm. Thật đáng sợ biết bao nếu bây giờ tôi không bắt đầu làm một việc gì. Không khéo sẽ muộn mất, giống như

A, như một người nào đó tương tự A .

Lúc đó, vĩa tôi mới mách cho tôi rằng có thể khóc được rồi . Khóc đi!

Và tôi khóc, cũng trong giấc mộng寐 chấp vá...

Vũ Đình Giang

Tâm Trạng Nửa Đêm

Thật ra lúc ấy mọi người đã đi ngủ . Chỉ có tay bảo vệ là còn thức. Nói ra điều này hơi bị thừa , vì làm bảo vệ chẳng lẽ lại lẩn kèn ra ngủ ? Mà chính nhờ thức trong lúc người ta ngủ nên gã cũng biết được khối chuyện. Từ những thứ nhăng nhít nhuốm mùi tệ nạn như chuyện hai "ả" đồng cô cứ màn đêm buông là trang hoàng nội ngoại thất cơ thể trông chẳng khác gì mấy cô đứng đường chuyên nghiệp ; rồi lượn lờ qua lại , đưa mắt lắc mông thể nào cũng bắt được vài anh vốn nghiện trò đi bắt bướm đêm. Đôi khi vào mùa ế ẩm , một "ả,, còn táo tợn trưng bày bộ ngực độn cao vút cùng với việc gi cái mũi bều bệu silicon qua kẽ rào thưa bắt chuyện với tay bảo vệ đang lên cơn chết khiếp . Chất giọng nửa ồm nửa éo hòa trộn trong một thứ mùi tổng hợp của nước hoa, son phấn, thuốc sơn móng tay , keo vuốt tóc cứ xộc lên mũi.

Rồi những chuyện đáng kể hơn cứ lặp đi lặp lại ngày nọ qua tháng kia thành quen , tưởng không có nó hóa ra đêm sẽ tẻ nhạt bất

thường . Ví dụ một tên bụng béo như cá hủ thường xuyên đi về vào lúc hai giờ sáng, không tỉnh không say , nhưng hàng ria rậm luôn phảng phất một chút hương bia ; và trên tay lái chiếc sáu bảy xoáy nòng bao giờ cũng đóng đưa một gói gì đấy - có lẽ đa phần là thức ăn - mà lúc thì ngầy ngậy mùi dầu hào , lúc thoảng chua dưa giá. Sau cùng là chuyện cô ca sĩ hạng bèo tất tả đi về với những "sô" bắt đầu bằng chữ "đám" . Cô này lúc nói chuyện hay nhún nhảy chân và kèm theo thói khoe mẽ vài ba nốt nhạc phổ thông bằng chất giọng trầm khàn không thuộc dòng mezzo soprano chính thống mà do hoang phí tiềm năng vào kỹ thuật nuốt khói.

Nhưng tất cả thứ ấy chỉ đáng xếp vào hàng chuyện vặt . Chỉ có chuyện này mới đáng bận tâm. Không bận tâm sao được khi nó luôn sáng đèn ? Thì gã bảo vệ muốn đề cập đến căn hộ số 23 , tầng thứ 6 của cao ốc Bình Minh này. Nhắc đến Bình Minh mới nhớ, thật ra người ta có gọi nó là cao ốc hay chung cư gì cũng được, miễn sao đó là nơi để gã kiếm miếng ăn là ổn rồi. Ngày lễ ba năm bảy cộng chủ nhật, gã miễn cán vác bộ mặt lạnh lùng ngồi trực nơi cổng . Ngày chẵn về với vợ con phụ bán bún bò, nhường chỗ "công tác" cho một đồng nghiệp. Hàng ăn cấp hẻm của mẹ vợ bèo nhèo nên chỉ tiếp được loại thực khách hiếm tiền hiếm luôn cơ hội thưởng thức món ngon vật lạ . Mà trên đời giống gì tuyệt chủng thì tuyệt chứ kẻ nghèo thì chẳng bao giờ. Thế nên gian hàng ăn của mẹ vợ sẽ mãi còn đất sống. Lúc buồn ngồi ghéch chân lên ghé, tay bảo vệ vẫn hay đưa mắt về phía căn hộ số 23, tầng thứ sáu như một thói quen tò mò. Gã kết luận có lẽ cô ta là người bận bịu. Gã đoán "cô ta" là bởi vì phía bên trên cửa sổ có treo một diềm lụa màu hồng nhạt. Xét về mặt tâm lý thì đàn bà hay chuộng màu này. Suy đoán đó bắt nguồn từ sở

thích của mẹ vợ Ở nhà. Từ cái xô nhựa đựng nước , cái muỗng ăn bột cho trẻ con, tấm vải trải bàn, chụp đèn ngủ đến cả cái quần lót bé xiu... , vợ y cũng chọn màu hồng, hoặc một gam gần như thế! Ban đầu gã có hơi bực nhưng sau quen dần, tự thấy hình như căn nhà tồi tàn có sinh động lên một tí và cũng mang nhiều nét yêu đời...

Thì cũng ngồi miên man nghĩ được có thể chứ mới về đây được dăm ba tháng, gã còn biết gì hơn? Tuy nhiên, lịch sử cao ốc Bình Minh thì gã nắm chắc, chuyện này do một mẹ sồn sồn hóng hớt đầu đó kể lại. Hóa ra Bình Minh đã sang tay qua hai lần chủ. Một ông Đài Loan làm rở Việt bỏ vốn đầu tư khai sinh ra nó. Bình Minh tạo lập nhằm mục đích cho những người nhập cư có nguồn gốc lai lịch mình bạch mua trả góp dài hạn, đó là những người có nghề nghiệp chắc chắn, thu nhập cao và đáng tin cậy. Nhưng sau thấy kinh doanh không hiệu quả nên sang nhượng cho một chủ khác. Ông này nghe đâu là anh vợ của vị kia, nhưng xem chừng tài kinh doanh thì ít mà máu từ thiện thì nhiều nên Bình Minh bậc khá ngày nào đang biến dạng thành chung cư hạng xoàng, tuy cái tên còn đầy ý nghĩa cao đẹp và nhân hậu. Bây giờ cư dân của nó khá lộn xộn. Viên chức, công nhân ở lẫn với chủ cơ sở gốc tỉnh lẻ, những gia đình buôn đứng bán ngồi cận kề với vài gia đình trẻ mà cả hai vợ chồng chuyên làm thuê cho mấy công ty bự của Tây, lại thấp thoáng vài em ca-ve thuê phòng trà trộn cùng dầy với mấy cô sinh viên quần jeans áo trắng...

Nói chung là phức tạp! Vậy cái gì là đơn giản nhất ở Bình Minh ? Thì căn hộ số 23 quái quỷ ấy. Đơn giản đến khó hiểu. Giữa những ô cửa sổ mờ tối, nó bật lên trong đêm nhờ trò chơi kích hoạt bằng ánh sáng. Cái con mẹ ầy, nó làm gì mà thức thâu đêm suốt sáng thế nhỉ

? Bận sản xuất, nghiên cứu , hay chỉ là thói quen lãng phí ? Hoặc mục ta mắc hội chứng sợ bóng đêm ? Chao, sao mà rối rắm!

ooo

Một đêm, không chịu nổi sự khiêu khích, tay bảo vệ lách cách khóa cổng rồi lần dò lên cầu thang. Gã thấy hồi hộp pha lẫn lo âu. Trong tình trạng trộm cắp như rươi hiện nay, việc "rời vị trí công tác" là điều mạo hiểm. Nhưng bây giờ đã khuya lắm rồi. Đồng hồ đã nhích qua khỏi con số 1, mấy "ả" đồng cô đã trôi giạt về hẻm hóc nào chẳng rõ. Vắng lắm ! Thi thoảng một chiếc taxi êm như ru đỗ lại nơi đầu phố , tiếng động cơ rì rì không đủ làm lũ chuột hoang giật mình e ngại bên thùng rác di động bẩn thỉu.

Hành lang nhập nhoà vì một cái bóng điện tròn đầu dây đã hỏng . Cánh cửa số 23 đây rồi. Im ỉm. Gã đưa tay lên... nhưng rồi chùn lại. Nhỡ trong đó là một bà góa hay một cô nàng độc thân, tệ hại hơn là một tên dở hơi nào đó thì mình sẽ xử trí ra sao? Đáng lẽ trước khi lên đây phải dự trù vài ba tình huống đối đáp phải bịa ra một câu chuyện để lấy cớ, chứ đêm hôm thế này gõ cửa nhà người ta thật bất tiện. Khéo lại bị tình nghi là xlbq ,là ăn vụng uống trộm thì mất mặt. Chưa kể một ai bất thần mở cửa, phát hiện ra mình thập thò lén lút... Càng nghĩ tay bảo vệ càng lạnh gót chân. Cánh tay đưa lên chưa kịp chạm cửa đã rơi phịch xuống. Trời nóng, mồ hôi bò ngoằn ngoài trên cổ, hai nách ướt át nhột nhột. Bất thành linh căn hộ chéch bên trái bật ra tiếng trẻ con khóc ré. Tay bảo vệ choàng tỉnh, giật mình rảo nhanh xuống cầu thang.

Ở cổng, tên bụng béo như cá hủ đang kiên nhẫn đợi. Trên cổ xe tòn teng một gói thức nhắm như mọi khi Nhưng hôm nay tự dưng tay bảo vệ thấy bức mình . Gã vừa mở cửa một cách chậm chạp, miệng

vừa gầm ghè: "Lần sau liệu mà về sớm sớm, tôi phát chán điệp khúc hai giờ đêm của anh rồi đấy!". Tên bụng béo cúi đầu như biết lỗi miệng nham nhở cười, hương bia vương vẩn trên ria mép tỏa ra hăng ngái. Chờ gã khuất, tay bảo vệ liền ghé hông ngồi xuống bậcximăng bên cạnh bồn hoa sao nhái tàn úa, mặt thộn ra ngược nhìn trời. Gã thấy mọi thứ sao buồn tẻ đến chán ngán. Cái cổng sắt rên rỉ hằng đêm, cái ổ khóa to tướng quyền lực, phòng gác nhỏ bé chật hẹp, ánh đèn vàng vô vi... ,mọi thứ thật tầm thường nhưng đầy tính ràng buộc. Hệt như đời gã. Gã ràng buộc cuộc đời mình vào cái nghề bảo vệ như sợi xích sắt đen trũi ràng buộc vào cánh cổng. Hồi còn ở cơ quan trước, gã chỉ biết mỗi việc đóng mở cổng và canh chừng phần tử xấu. Vậy mà từ ngày về Bình Minh, gã bắt đầu nghĩ suy vớ vẩn . Đơn cử cái căn hộ số 23 ấy bao đêm rờn khiến gã bận tâm phân tích bao nhiêu trạng huống. Chưa đi đến cùng thấu đáo, gã bứt rứt không yên. Ô cửa sáng đèn như miếng mồi ngon chiêu dụ. Gã thao thức rồi suy đoán. Và một lần nữa, gã quyết tâm đột nhập xem hư thực ra sao.

Đêm thứ nhất...

ooo

Gã gõ cửa nhưng không ai mở. Cũng chẳng dám hỏi to sợ những phòng bên thức giấc. Thất bại!

Đêm thứ hai...

Gõ mãi cửa vẫn đóng. Lần này có tiếng đáp trả cộc cằn: "Đừng làm phiền! Tôi không tiếp ai đâu "

- một giọng trầm trầm khó khăn xuyên qua làn cửa kín nên không rõ là đàn ông hay đàn bà. Nhưng gã vẫn nghĩ là đàn bà. Tiếp tục thất bại!

Đêm thứ ba...

Cửa mở hé chỉ vừa đủ lọt bàn tay. "Ai đó? Chuyện gì?" - vẫn cộc lốc nhưng rõ thật giọng đàn bà.

Khấp khởi mừng. "Tôi... tôi là..." - tay bảo vệ chưa kịp tron tru câu phân bày thì "ập!" cửa đóng sầm ngay tắp lự. Có lẽ chủ nhân đánh hơi thấy điều bất ổn chẳng? Lại thất bại.

Đêm thứ tư...

Cánh cửa nguệch ngoạc đúng dòng chữ của trẻ con, màu phấn xanh rớt: "Đi vắng! Mọi tin tức xin ghi lại bên dưới, cảm ơn!". Tức ói máu! Tay bảo vệ không thể chịu nổi những thất bại xâu chuỗi thế này. Rõ ràng là trước khi lên đây gã đã cẩn thận quan sát thấy ô cửa sáng đèn kia mà. Thế là thế nào? Gã gồng người lên, sức mình có thể động nát cánh cửa lắm chứ. Nhưng không thể. Để làm gì?

Chẳng mục đích nào ngoài mục đích làm quen, vậy hà có gì phải phá cửa nhà người ta. Nhưng chẳng lẽ lại quay về. Mình có thiện chí, vậy phải nói cho mọi người ta biết. Gã nhón viên phấn nhét ở ngách cửa, một dòng cua bò xiên xẹo hiện ra: "Tôi muốn làm quen - Bảo vệ". Tàn ngần một chốc, gã xóa hai chữ "làm quen" thế vào bằng "trò chuyện". Xong hậm hực bỏ đi. Lần này tạm gọi là có tiến triển. Nhưng xem ra vẫn cứ thất bại!

Đêm thứ năm...

Chuyện gì thế này? Cửa mở sẵn rộng rãi. Chủ nhà ngồi xoay lưng ra hướng cửa như có ý chờ đợi từ lâu. "Anh vào đi!". Tay bảo vệ hồi hộp bước qua ngưỡng cửa. Bất chợt một vùng sáng tràn trề. Đâu cũng đèn. Đèn trên trần dài một mét hai, đèn ngủ hình trụ ngửa trên cộng sát uốn lượn sóng, đèn hạt dưa đỏ chói trên bàn thờ, lại đèn bàn viết khum khum dưới cái chụp hình loa kèn. Chủ nhà quay lại.

Tay bảo vệ ngượng nghịu cụp mắt xuống, thành ra không quan sát được bà ta đang đeo kính gọng vàng , nước da trắng bệch. Gã khẽ thót mình khi từ khoe miệng nghiêm túc kia thốt lên: "Là anh sao? Ngồi xuống đi!". Đoạn, bà ta lại bần rớt nước . Váy lụa hồng (lại màu hồng) quần quýt theo nhịp chân. "Xin mời ! Giờ thì nói đi, anh muốn chuyện gì ở tôi?". Tay bảo vệ ấp úng:" Thật tình tôi muốn làm quen với bà... Tôi muốn hỏi vì sao bà để đèn sáng đêm. Điều đó thật kỳ lạ ý tôi muốn nói là việc đó rất khác thường ". Người đàn bà vẫn không ngồi vào ghế, đưa tay sửa nhẹ mục kính, hỏi lại: "Có gì đâu mà khác thường ? Đơn giản là tôi thích như vậy". "Đêm này qua đêm khác à? " - tay bảo vệ không kìm nén sự nóng vội , mặt vẫn không ngẩng lên. Người đàn bà tỏ ra bình tĩnh: "Rồi sao Chẳng lẽ điều đó là sai phạm qui định ?"

"Không phải, ý tôi là.. ý tôi là... " , sự chủ động rơi tõm từ tầng sáu xuống đất vỡ nát. Gã trân tráo nhìn vẻ tự tin của vị chủ nhà, bà ta tiến đến cửa sổ, giọng chậm rãi: "Có phải anh đang khó chịu về việc tôi sáng đèn? Nếu thế, anh quả là người lạnh lẽo. Anh không thấy nhờ có ánh sáng, mọi vật trong đêm trở nên ấm áp hơn sao?". Gã bảo vệ nóng rực mặt, chưa bao giờ gã nghĩ đến điều đó, cũng chưa ai nói với gã câu hoa mỹ đó. Máy chục năm tồn tại trên đời gã chỉ nghĩ ánh sáng là ánh sáng, nó giúp người ta làm ăn sinh hoạt thuận tiện hơn, giúp thấy mọi thứ rõ ràng chi tiết hơn. Đơn giản vậy thôi Cho đến khi gã gặp người đàn bà này. Bà ta nói : nó làm cho mọi vật trở nên ấm áp. Có thật vậy không?

Gã thay đổi thể ngồi, thấy phấn khởi hẳn. Câu chuyện trở nên cời

mở hơn. Gã hỏi tiếp, mắt vẫn không dám nhìn thẳng: "Nhưng sao bà để nhiều đèn quá vậy?". "Mỗi cái đèn thắp sáng theo tìm mục đích riêng. Ví dụ như khi tôi ngủ, tôi vẫn ao ước được tiếp tục đọc sách (gã bảo vệ chốt dạ - gã chưa bao giờ cầm quyển sách nào ngoài mấy tờ báo vụ án) ; tôi vẫn muốn trò chuyện với cha mẹ tôi trên bàn thờ, anh biết đấy người già cũng như trẻ con, họ rất cần trò chuyện cho đỡ buồn (đến đây gã chợt nhìn lên bàn thờ, thấy hai đôi mắt nhắm nheo nhưng rất có thần ghim ngay xuống người khiến gã rùng mình vụt quay đi hướng khác) ; dù là đêm nhưng tôi vẫn thích nó là ngày để tôi còn tiếp tục làm được nhiều việc hơn (người đầu mà tham - gã chắc lười). Nhưng tôi không thể bắt mọi thứ xảy ra cùng lúc, vì thế tôi để tắt cả đèn. Cũng như việc anh gác cổng vậy mà, ánh sáng làm cho bọn trộm phải kiêng dè ".

Bà ngừng lại ít giây, hai bàn tay đưa qua đưa lại như động tác hơ tay lên lửa, rồi dứt khoát, bà nói thật to : "Mà thôi, đêm cũng quá khuya, anh không định cho tôi chợp mắt à ? " . Tay bảo vệ bưng tỉnh, lục cục đứng lên, tay run run sờ vào cầm mân mê - một thói quen khi rơi vào tình huống bối rối. Gã khẽ cúi đầu rất đúng phép:" Tôi quên mất! Bà nói chuyện hay quá. Tôi xin lỗi! Tôi đi đây ". Gã nhón gót lui ra, lịch sự khép cửa nhẹ nhàng.

Đêm thứ năm thành công ngoài sức tưởng tượng!

Đêm thứ sáu...

Gã vừa huýt sáo vừa đi vòng vòng quanh sân, lúc lại hát vu vơ Gã nhìn mọi vật trong đêm một cách triu mến ô cửa sáng đèn bỗng dưng thân thương , gần gũi tự bao giờ. Gã lấy làm tiếc là mình chưa biết tên người đàn bà ấy. Gã cho rằng đã muốn quan tâm người ta mà cả cái tên cũng không biết thì sao gọi là thực lòng thực dạ được? Gã

định... , nhưng thôi, để hôm nào đã, sá gì một cái tên. Thì cứ tạm thời gọi là "bà sáng đèn", nghe hay quá đi chứ! Lòng gã đêm nay sao thoải mái nhẹ nhõm. Gã ao ước được trở về nhà nằm xuống cạnh vợ, hít thở cái mùi nồng nàn rất đàn bà trong căn phòng nhỏ bé và xoa dịu đôi mắt cả ngày trông ra bụi khói cùng bao cảnh nhỏ nhằng bằng gam màu hồng ngọt ảm. Nhắc đến màu hồng, trí tưởng tượng trong gã càng giãn nở rộng hơn.

Rồi bỗng dưng gió từ đâu thổi về . Chúng lôi kéo đám lá khô nháy múa cuồng loạn trên vỉa hè. Gió mỗi lúc một mạnh, đám cau kiểng hốt hoảng dang tay quất túi bụi vào nhau hòng đào thoát khỏi hàng ngũ, nhưng chân vẫn bị vít chặt vào đất vô hiệu quả . Lũ đinh lăng nhỏ mọn run lên bầy bầy, nép chặt vào nhau e sợ chiếc áo xanh siêu thực của mình bị gió chóp mất, mưa bắt đầu đổ xuống sầm sập.

Như sực nhớ ra điều gì, gã trở ra sân nhìn lên ô cửa sáng đèn. Chờ mãi không thấy ai ra đóng cửa sổ. Tình hình thời tiết bất ổn thế này mà bà ta vẫn phớt lờ được sao? Gã bồn chồn lo lắng. Hay bà ta đi đâu? Nếu mưa to, gió quật nước vào là hỏng hết đồ đạc ít phút đứng ngồi không yên, gã đành vội vã lao về phía cầu thang. Hạt mưa trối nặng ném rát cả lưng. Gió đuổi nhau tới tấp. Thở Mệt. Phòng số 23 đây rồi, gã mở tung cửa mà không cần gõ cũng không cần hỏi. Chợt gã khựng người lại khi thấy người đàn bà đang bình thản ngồi trước gương chải tóc. quá sức bất ngờ, bà ta quay ngoắt lại theo quán tính, tay chụp vội chiếc kính gọng vàng tròng màu nâu thẫm.. Nhưng không kịp nữa rồi, bà ta đã để lộ ra đôi mắt đờ đẫn , bất động. Tay bảo vệ gần như đột quỵ.. Gã kinh hãi nhìn người đàn bà mù lòa ngồi trên mình trong vùng ánh sáng chói chang thiêu đốt.

Vũ Đình Giang

Tình gầy

1. Phòng tôi nhỏ và hơi lập dị . Vì nó được xây dựng trên một diện tích hình thang chứ không phải hình chữ nhật như người ta vẫn thường thấy . Không là quá rộng để hai người sống chung cảm thấy thoải mái khi xoay trở , nhưng cũng không là quá chật để tôi được ấm áp trong những đêm mưa dài . Một căn phòng lỡ cỡ .

Tôi dành nhiều thời gian rồi để trang trí căn phòng theo một phong cách ngẫu hứng bất chợt . Kết quả là những bức tường nham nhở bị cắt vụn vì tràn ngập hình ảnh vu vơ đặt kề nhau , đôi lúc gọi lên những mối liên quan quái gở , ví dụ võ sĩ Samurai đằng đằng sát khí vung gươm trong một poster quảng cáo nước tăng lực như muốn đâm toạc vào biểu tượng gợi tình Marilyn Monroe đang dim mắt hé môi đợi chờ . Điều đó tố cáo cho thiên hạ biết ông chủ của nó là người có tâm tính thất thường và sống vô tổ chức . Một lần đi mua sắm , tôi thấy" hứng khởi trước một cái hình nhân được tạo nên từ những cộng sắt sơn đen , liền dốc túi tiền để được sở hữu . Về nhà tôi chẳng biết phải bố trí nơi đâu vì chiều cao của nó bất thường , trông hơi ghê rợn với những chiếc xương sườn bằng sắt sơn đen cứ chìa ra chìa vào . Nhưng chỉ được vài hôm , nó đã oằn mình chịu

đựng những chiếc quần jeans bản nặng trĩu mà tôi tiện tay mắc vào .
Bây giờ thì nó đã nặng lắm rồi . Tôi đặt nó bên giường ngủ , đầu nó
đội nón , tay nó vắt nhiều quần áo , cổ nó đeo túi ni_lông đựng thức
ăn nhanh (tôi vừa nằm trên giường xem TV vừa thò tay vào túi
ni_lông để ăn vặt ấy mà) , và tất nhiên , cả đồ lót tôi cũng cho nó
"mặc" vào vô tư . Bận tôi đến chơi , mắt lờ ra suýt rớt khỏi mặt : " Ôi
trời ! phòng mày khiếp quá . Giống như cái ổ chuột . Mày nên tìm một
phụ nữ , biết đâu ...".

Biết đâu đời sẽ khác ? Và tôi sẽ " khoa học " hơn ? Tôi cũng mong
như thế .

2 . Đời một gã đàn ông sẽ tẻ ngắt nếu không có một bóng dáng phụ
nữ xen vào , tất nhiên ! Thế là một hôm "nhân vật em" xuất hiện
Em đến vào một ngày không có nắng . Tôi nắm tay em dẫn lên cầu
thang gỗ bị nước mưa thấm dột nên cứ lún ba lún bủn , lại có một
đám rêu mốc nhớp nhúa bám vào . Em lập ập với đôi guốc cao 10
phân . Em thấp và hơi béo , tương phản với cái khung xương lỏng
khổng đất vài dẻ thịt mỏng tang của tôi . Mỗi lần hôn nhau tôi khom
người đến đau cả cổ còn em thì mỗi hai gót . Tôi tra chìa khoá mở
cửa , bật công tắc cho hệ thống điện và tất cả những cái máy trong
nhà hoạt động để xua đi cái mùi ẩm mốc rồi đón em vào . Mắt tôi
chuẩn bị đổ lên vì ngượng .

Trái với suy nghĩ của tôi , em nhìn quanh phòng với tất cả sự thích
thú như một đứa trẻ hào ngộ bắt được viên kẹo sữa . Rồi vừa "ồ ,
à " liên tục , em sẽ sàng ngồi xuống mép giường , vô tình đưa tay
khoắng lấy cái túi ni_lông treo trên hình nhân bằng sắt . Tiếng "ồ "
sau cùng to nhất . Em nhặt ra được một quả chuối , một ciabánh ngọt

, và cả điều thuốc " Con Mèo " . Em vút " Con Mèo " nát nhều cho tôi , giành cái bánh về phần mình vì quả chuối đã bị ủng . " Thích thật đấy " em nhận xét rồi cười rinh rích . Giường nệm rung lên bần bật . Tôi ôm em vào lòng vỗ vập , vừa hạnh phúc vừa nhận ra điều đau lòng : hoá ra em là một cô gái lười chính hiệu .

" Anh chẳng tôn trọng gì em cả " . Mắt em nhìn vào khoảng trống mêng mang và em lười đến nỗi chẳng thèm cài cúc áo . Tôi bảo " Anh bật đèn lên nhé ?" nhưng em phản đối . Em giải thích : " Son môi của em trôi hết rồi và em không muốn anh nhìn thấy sự nhợt nhạt " . Tôi chiều em nhưng thật ra lòng không muốn thế . Tôi chưa bao giờ thích hôn vào một đôi môi phủ son , dù lúc đó mắt tôi đã nhắm nghiền nhưng mũi tôi lại ngửi thấy mùi không phải mùi môi . Tôi hơi thất vọng về điều đó nhưng tôi không muốn đánh cướp sự tự tin của em . Thế nên , trong bóng tối lờ mờ , tôi nghe hơi thở mình rất nóng và nhịp tim em phập phồng đập , nghĩ rằng những lúc thế này , tôi và em chẳng khác nào hai con chồn hoang .

Tôi nghe có ai đó bảo rằng , những con chồn hoang thường thích đùa giỡn bóng mình dưới ánh trăng và mò đi bắt gà vào những đêm trăng thật sáng . Điều đó đúng hay sai tôi nào dám chắc , vì tôi ở thành phố quá lâu nên kiến thức về thời " hoang dã " đang dần mục ruỗng . Vả lại , thú thật trước nay tôi chỉ thấy hình ảnh con chồn đi đi lại lại trên kênh truyền hình Discovery , với một vẻ mặt tinh ranh gian xảo ; nhưng trông nó vẫn đáng yêu hơn nhiều so với cái mõm dài điểm xuyên hàng răng nhọn lồm chồm của những con sói hung tàn . Nói một cách khác , sói là lũ ăn cướp trong khi chồn chỉ là bọn trộm vặt . Nhưng cả hai đều nghèo túng chật vật và đáng tội nghiệp . Giống như tình cảm của em và tôi .

Tôi nghèo em cũng nghèo .Tạo hoá chơi trò lưu manh ở chỗ cho em xuất thân từ một vùng cao nguyên đất bazan màu mỡ đỏ ối , nhưng bố thí cho cha em có mảnh đất bé tí tẹo nên không thể lập trang trại hay trồng cà phê . Thế nên cha em đặt cược tương lai các con bằng cách hướng chúng vào con đường học hành nhưng tất cả lũ con trai đều vớt sách giữa đường . Chúng chỉ mê dúi tiền còm làm thuê trước mắt và khao khát về một mảnh đất sẽ tậu được lớn hơn của ông bố nghèo . Chúng thích đời bằng cách đó . Chúng có tình yêu mãnh liệt với đất bazan . Em thì không , em xem ké TV nhà hành xóm quá nhiều nên trót yêu cái màu rực rỡ của ánh đèn đêm và những bảng hiệu quảng cáo loè loẹt , nên em lần dò xuống phố . Em chú tâm học và em bươn chải ở lại , một mình ! Em hơi béo - thấp - da nâu , công thức chung của hầu hết con gái xứ Tây Nguyên - " và nắng và gió và dốc " . Khi em vớt đôi guốc cao 10 phân , ngồi lười biếng trên đệm thì tôi trông em như một viên chocolate bị nhà sản xuất hạng B chế tạo quá vụng về .

3 . Yêu nhau hơn năm thì tôi dọn nhà . Căn hộ mới của tôi thuộc một chung cư bình dân . Dạng chung cư dành cho những người nghèo trước đây chui rúc trong những căn nhà ổ chuột xập xệ ven kênh , sau chiến dịch giải toả nhằm nạo vét lòng kênh trong sạch , người dân được nhà nước trợ giá tí chút để mua nhà chung cư trả góp mà " lên đời " . Tôi 10 năm vác va li lăn lộn qua những căn phòng thuê tồi tàn , chật chiu , dành giùm mới "bon chen" được một suất trong chung cư này . Thế nhưng tôi vẫn được niềm hãnh diện nhỏ nhoi là có thể mở cửa sổ bất kỳ lúc nào tôi muốn , để "phục kích" vài điều hay . Ví dụ như trăng hoặc , tôi chỉ cho em thấy ả trăng non chảnh

choẹ cong cớn như thế nào lại bị vướng vào dây điện phía xa . Em gào lên thích thú " Gỡ nó ra đi anh . Gỡ nó ra đi anh . Em muốn sở hữu nó làm chiếc kẹp tóc" Thật kỳ lạ , những câu chuyện ngắn như vậy lại có khả năng ủ men hạnh phúc trong tôi suốt cả tuần liền.

Sau đó thì tôi lôi tuột em vào nhà , bật kênh MTV rồi chờ đón chương trình R&B. Đây là cơn nghiện của cả hai đứa . Cái dòng nhạc đặc sệt chất da màu đầy ngẫu hứng thắt chặt chúng tôi trong mối dây đồng cảm rất kỳ lạ . Tôi nhìn thấy những người da đen thô vụng nhảy múa trên con phố nham nhở , những cửa hiệu treo các bộ váy màu sặc sỡ , những căn phòng chênh vênh trên tầng cao với cầu thang uốn dị dạng , những mái tóc quăn bồm xồm đeo kết nhiều hạt nút xanh đỏ lập dị , những đôi môi dày khoe hàm răng trắng bóng tương phảntất cả những thứ ấy không sang trọng hào nhoáng và gợi cảm nhưng mang lại cho tôi một sự chân thành .

Chân thành cũng là một đức tính mà em có thừa . Thế nên một hôm , em thăm thì vào tai tôi " Chúng mình có cưới nhau không ? " . Chữ "cưới " em phát âm hơi nhỏ so với những chữ khác như thế em mặc cảm tự ti khi phải van xin đàn ông một điều gì quá lớn .Tôi trợn mắt nhìn em , cố gắng che giấu thoáng bối rối . Bây giờ mỗi khi em đến , em không còn phải lập cập gõ đôi guốc cao 10 phân trên những bậc thang gỗ bị thấm nước mưa nên lún ba lún bủn lại có đám rêu mốc nhám nhúa bám vào . Cầu thang chung cư bây giờ là những phiến gạch nâu nhẵn bóng , lại rộng rãi và sáng sủa . Nhưng hình như tôi chưa chuẩn bị gì cụ thể để bước vào cuộc hôn nhânThấy tôi lộ nét trầm ngâm , em cúi mặt nói : " Nếu như chưa cưới nhau mà em sinh con thì tâm lý anh có thoải mái không ? " Tôi giật bắn người ứ ớ

:" Có nghĩa là ...? " . " Chỉ vì anh thích tự nhiên thiên nhiên , còn em không phải lúc nào cũng thử sẵn thuốc ngừa thai để dùng cho kịp lúc"giọng em nhuộm màu oán trách .

4. Một sáng mưa buồn , trong căn phòng tối , tôi lười biếng mở mắt và nhìn thấy nỗi cô đơn đang quây chặt lấy mình . Em đã rời bỏ căn phòng để đến sở làm từ sớm . Gần hai tháng kể từ ngày chúng tôi quyết định/ sống chung với nhau , em luôn thức dậy để ra đi trước tôi .Lịch trình của em và tôi đều đặn , tẻ nhạt như nhau , bằng một cuộc đi bộ ngắn với tốc độ vừa phải ra khỏi khu vực chung cư , sau đó ngồi chờ dam phut nơi trạm xe buýt ồn ào để đến sở làm ở quận trung tâm . Có thể tranh thủ gặm fast-food hoặc đọc một tờ nhật báo mua vội ở kiosque gần trạm chờ trong hơn một giờ ngồi trên xe , nếu không sợ cảm giác trống rỗng hoặc chìm đắm vào giấc ngủ chưa tròn . " Đời của một trí thức trẻ đi làm chẳng có gì hay " . Hầu như ngày nào tôi cũng nghe câu phàn nàn phát ra từ gã đồng nghiệp có gương mặt ưu phiền làm ở phòng kế toán . Nhưng trái với gương mặt ưu phiền và giọng điệu đạo đức thối rửa của gã , là những giờ tranh thủ vào Net truy lùng những trang Websex hay các mẫu thông tin về giá cả trời sập thất thường của thuốc Viagra chẳng hạn .

Trở lại chuyện chúng tôi sống chung với nhau . Quyết định này dựa trên tinh thần tự nguyện , cũng giản dị thôi vì cả hai chúng tôi đã không quá quan trọng vấn đề như các cụ vẫn ám ĩ về hiện tượng sống thử . Thật là oan cho trường hợp của tôi , đây là một cuộc sống thật chứ không hề sống thử bao giờ . Chúng tôi yêu nhau trước đó và chẳng có gì là thử nghiệm . Có điều , cuộc sống còn nhiều chát vật nên cả hai chưa tổ chức lễ cưới và càng phải bỏ ý định làm bố

mẹ trong lúc này .

" Chẳng tay chủ nào hài lòng khi thấy nhân viên một hôm vác cái bụng to kèn đến sở làm khi hợp đồng lao động vừa ký với cô ta chưa được tròn năm "-em buồn rầu giải thích về lý do vắng mặt ba ngày của mình . Trông nét mặt em hơi xanh . Tôi ôm chặt lấy em , chảy nước mắt " Sao em không? " . Chẳng đợi tôi nói dứt câu , em cứng rắn gạt tôi ra : " Lúc này không phải là thời điểm thích hợp . Anh chẳng bảo em như thế là gì ? Thôi , từ từ chúng mình sẽ làm lại . Dù sao chúng ta cũng chưa chuẩn bị tinh thần để tiếp nhận một đứa bé . Anh còn năm năm để trả nợ nốt căn hộ này và em còn hai năm nữa mới được phép mang thai , nếu không muốn phá vỡ hợp đồng lao động đã ký với ông chủ " .

Sau câu chuyện bị động ấy , tôi vào toilet soi gương cạo râu và nhận ra mình đang hiện nguyên hình là một gã đàn ông hèn kém , còn em thì đang thoát xa hai chữ tầm thường . Về như em đang đóng tốt vai trò của một người chồng chuyên nhả ra những quyết định thông minh , cứng rắn , còn tôi buộc phải diễn cái vai người vợ nhu nhược chỉ biết tuân theo . Suy nghĩ này làm tôi đau đớn đến mất ngủ . Trong nỗi hốt hoảng , tôi vạch ra một kế hoạch âm thầm là quyết tâm là làm sao để càng nhanh càng tốt có một lễ cưới đường đường chính chính . Một đám cưới rình rang làm vẻ vang hai họ . Đám cưới sẽ như một cú đâm cực mạnh vào mõm những kẻ rồi hời ở chung cư này khi cứ bĩu môi khinh miệt về cuộc sống chung của hai đứa tôi , rằng là " sự cộng sinh theo phương thức tình yêu thì ít - tình dục thì nhiều " . Tôi sẽ chứng minh cho họ thấy tôi nghiêm túc còn em thì đứng đắn như thế nào . Ôi một cái đám cưới trong mơ ! Nhưng hiện thực thì nó tốn kém bao nhiêu tiền nhỉ ?

Tôi "cày" cật lực gần cả hai vai rồi ngày vui cũng đến . Nó phải đến thôi vì tôi không thích trở thành người đàn ông hèn kém mãi . Cha em hân hoan vui sướng nhìn con gái rượu tuy vợ phải gã chồng mỗ côi nhưng giấc mơ trở thành thị dân xem ra đang lung linh trước mắt . Đám em trai của em xô đẩy nhau trong một chiếc bàn chát của nhà hàng loại 2 không thuộc quận trung tâm , nước da đen nhẻm , gương mặt trong chiếc áo trắng thẳng nếp khiến tôi ngỡ rằng họ vừa bước ra từ chương trình R&B của kênh truyền hình MTV ! Tôi dẫn em đi vòng quanh các bàn cho người ta chuốc rượu . Em cười suốt khiến tôi nghi ngờ sau lớp phấn dày nguy trang là các mảng băng keo dán chằng ra hai bên mép . Cả hai đều hạnh phúc .

"Ngày vui chóng qua " hay "cuộc vui nào cũng đến lúc tàn " , những câu nói nhảm nhí này thật ra là chân lý . Đám cưới tan , chúng tôi mệt đừ đừ kéo nhau về nhà . Em cởi vòng hoa cưới đội đầu ném vèo vào gã hình nhân và nó ngoan ngoãn giao tay đón lấy . Tôi ị ạch nhắc nó xoay mặt vào tường . Vì mệt mỏi nên tiết mục " động phòng " tôi chỉ cố gắng kéo dài non mười phút phút . Em chẳng tỏ ra thất vọng vì cũng nhiều lần đối diện tình trạng này trong những năm tháng sống chung . Nhưng tôi vẫn bị tổn thương và tự ái ghê gớm . Thế nên mới sáng sớm , trong lúc cô dâu còn vui mình say ngủ , tôi lén lút tót ra ngoài gọi điện cho anh bạn đồng nghiệp cùng phòng mang dương mặt ưu phiền cùng giọng điệu đạo đức thời xưa lại hay có thói quen tranh thủ vào Net hòng truy lùng những trang Websex . Thật tội tệ , tôi cần hẳn ta lúc này cốt để hỏi thăm bằng được về tình hình giá cả của thuốc Viagra !

Họ tộc cô dâu sau một đêm ở lại thấy cảnh nhà chật chội , đành vội vã dắt díu nhau về lại miền đất bazan - " và nắng và gió và dốc " . Cả

hai "hồ hởi" tiến bầu đoàn thể tử ra bến xe . Sau mấy năm xa cách bà mẹ chỉ biết ghì chặt con gái khóc oà , mãi mới khen được câu rằng "Con yêu , da con trắng ra thì phải " khiến vợ tôi cảm động nhoè nước mắt . Hai người kéo nhau ra góc riêng thầm thì to nhỏ . Tôi chẳng nghe được gì , nhưng phỏng đoán có lẽ bà mẹ vợ đang truyền bí quyết cho con gái về phương cách bồi dưỡng cho chàng rể tội nghiệp vì có khung xương lỏng không dất vài dẻo thịt mỏng tang . Cha em không giấu nổi niềm tự hào , ông cứ ôm lấy tôi lấp bắp : " Tốt ...tốt! Chúng mày cố gắng lên , rồi một ngày sẽ khác, con rể ạ ! "

Sau đám cưới " vẻ vang" nhưng không " rình rang" , nhịp sống hai đứa trở lại bình thường . Em vẫn thức dậy trước tôi để đi làm . Tôi xua nỗi cô đơn ra khỏi phòng còn em bỏ thói vừa nằm lười biếng trên giường vùacho tay vào túi ni-lông mắc trên hình nhân bằng sắt để nhón bánh kẹo (À , tôi quên bệnh vực cho em vì thói quen xấu này em bị nhiễm từ chính tôi . May mà em bỏ được) . Nói chung là tôi đã có một " gia đình " và gần nắp là một trong những nguyên tắc cần thực hiện .

Cho đến ngày kia tôi ngẫu hứng nhảy lên bàn cân và sung sướng phát hiện ra mình đã "tăng trọng" được bảy ký , thì chợt hiểu ra hôn nhân đã kéo dài được hơn năm . Chiều ấy tôi đi làm về sớm , chuẩn bị hoa và quà rồi đợi em về . Căn hộ này sẽ bền vững và hạnh phúc nếu như có tiếng khóc thét của một đứa trẻ . Tôi ráp tâm thực hiện "mưu đồ" được làm cha . Và tôi hy vọng đêm nay sẽ là một đêm hạnh phúc .

Em về nhà có dấu hiệu hơi mệt mỏi . Nhưng em vẫn chiều tôi như đã từng chiều . Xong việc tôi mới tiết lộ " mưu đồ " . Em nghe không

biểu lộ trạng thái gì . Vàng trán hơi nhăn lại trong ánh sáng vàng dịu của đèn ngủ . Tôi đánh hơi thấy mùi nghi vấn . Em buồn rầu giải thích , giọng nặng trĩu như vương chì : " Em không thể giấu anh lâu hơn được nữaEm đã sai lầmChỉ vì di chứng sau lần đại dột đi nạo thaiEm khó có thể mang thai lần nữa ...Em xin lỗi ! Em không biết phải làm gì " . Rồi em gục xuống .

Tôi loạng choạng nhìn vào hình nhân bằng sắt sơn đen . Trong vùng sáng nhoà nhạt của đèn ngủ , những chiếc xương sườn nhọn hoắt cứ giương ra mãi và chĩa thẳng vào tôi , đâm vào trái tim tôi những nhát vô hình đau nhói . Rất may , khát vọng đập lên hai chữ hèn kém đã khiến tôi thông mình đột xuất . Tôi cố giữ giọng thật bình tĩnh để reo lên với em : " Đừng lo , vợ yêu của anh ! Em không nhớ là thời buổi này đã phổ biến hình thức thụ tinh trong ống nghiệm , và luật pháp đã cho phép người khác mang thai hộ hay sao ? Vợ yêu của tôi vẫn không thoát được nét buồn , ngẩng mặt lên cay đắng hỏi "Thế mình còn phải cày bao nhiêu năm nữa mới kiếm đủ tiền cho dịch vụ đó hở anh ?"

Truyện ngắn

Vũ trụ tâm

Thường xuyên trong những buổi chiều ngoại ô đầy gió, Min bị nỗi đe dọa xâm chiếm bởi những tiếng sấm mơ hồ dội lên từ cuối chân trời. Nơi cội nhãn già nua chưa bao giờ ra hoa kết trái, Min mắc cái võng dù tòng teng chằng mấy khi nằm. Từng đám mây bay qua bầu trời thảng hoặc để lại những hình thù ngộ nghĩnh tùy theo trí tưởng tượng của Min. Trong vùng hồi ức xa xăm bỗng mọc lên một đám

mây hình nấm trôi đi dưới ánh nắng quái gở của chiều tà - một cảnh tượng kỳ vĩ và ngoạn mục mà có lần trên chuyến bay về H. Min tình cờ thấy được. Qua ô cửa kính đọng đầy hơi nước, tấm thảm mây dày cộm chập chùng dường như bất động, khiến Min nghĩ rằng nếu mình lỡ rơi xuống đó, hẳn sẽ được giữ lại trong cảm giác mềm mại an toàn và vĩnh viễn không thể nào chạm đất.

Giờ đây, trong căn phòng cầu bần đầy nghẹt đất sét, màu bột và giấy vụn, Min bó gối nhìn những bức tranh treo xộc xệch trên tường, cố nặn óc nghĩ ra một việc gì đó để làm, cốt xua đi cảm giác bị đe dọa bởi những tiếng sấm nổ mơ hồ. Từ ngày thi rớt đại học, Min đắm ra thờ thần và uể oải, cậu hay khép hờ cửa sổ rồi đứng ngó mông lung ra ngoài qua khe cửa hẹp, quan sát thế giới chung quanh thay đổi chập chập từng ngày. Bấy giờ là cuối thu đầu đông, những chiếc lá trong vườn bắt đầu cong lên rồi ngã sang màu vàng sậm. Không gian nồng đượm mùi dầu chuối tỏa ra từ xưởng bánh kẹo nhà bên cùng tiếng máy dệt rào rào lên không ngớt nơi những xưởng dệt thủ công của vài gia đình gốc Quảng còn sót lại trong vùng.

Căn nhà vắng lặng nằm im lìm trong khu vườn nhỏ chỉ bật ra tiếng người vào buổi tối. Bà mẹ độc lập và giàu có dường như cố hữu một nguyên tắc là chỉ trao đổi với cậu con trai những câu chuyện thật sự cần thiết trong bữa ăn, hiếm khi khước môi bà nở nụ cười. Người hầu gái học được cách tiết chế cảm xúc từ bà chủ quyền lực, cũng keo kiệt lời nói nhưng lại hào phóng những cái ngáp vặt vô tội vạ. Cô ta chăm chỉ hoàn thành tốt mọi việc trong nhà rồi lên phòng bật tivi, hồn nhiên lau nước mắt sau mỗi trường đoạn sụt mướt của những bộ phim nhiều tập dành cho giới bình dân.

Thỉnh thoảng Min phóng xe máy đi vòng vèo ra các quán xá trong vùng. Mãi cũng chán! Đành khép chặt cửa ở lì trong phòng, ngủ vùi rồi nguệch ngoạc vẽ những bức tranh ngày một khó hiểu. Thời đi học Min cũng lặng lẽ như thế, cả lớp không ai phát hiện ra tài năng của cậu, nên những tờ báo tường của lớp thường xuyên phải thuê người lớp khác sang trang trí. Cho đến ngày lớp trưởng phát hiện ra cậu đang say mê trong một khóa luyện thi mỹ thuật, thì lúc đó mọi người cũng sắp ra trường.

Trong bữa ăn tối lạnh nhạt của ngày biết tin thi rớt, Min thông báo với mẹ bằng một câu nói nhát gừng:

- Con sẽ luyện thi cho năm sau, mẹ ạ!

Bà mẹ nhướng cặp mày thanh tú, tia nhìn tỏa ra một vệt màu tối lặng lẽ, cố trấn an:

- Đừng lo lắng quá, con trai! Mẹ sẽ thuê riêng một họa sĩ về làm gia

sự cho con.

- Không cần thế đâu, mẹ! - Đưa con cúi mặt vào tô súp - Con sẽ đến lò luyện như mọi lần...

Bà mẹ lắc mái đầu uốn tĩa khá công phu, mặt nhăn lại khiến những vết rạn ở hai cánh mũi được dịp hằn rõ, cố nén tiếng thở dài:

- Sự dạy dỗ không bao giờ là chu đáo ở những môi trường quá đông đúc.

- Nhưng ở đó con có bạn...

Min lẩm bẩm tỏ thái độ bất bình rồi xoay người mở cửa tủ lạnh lấy ra đĩa trái cây. Cậu tần ngần một lúc lâu rồi quyết định cầm quả lê rời nhà ăn lên lầu. Trong căn phòng nhỏ, nơi thế giới riêng đầy ắp trăm thứ hằm bà lằng nhưng bất khả xâm phạm, cậu nhặt nỗi lòng của mình đang vương vãi trên sàn nhà, rồi đem dán nó nơi cánh cửa sổ đã hờ khép. Cậu vịn tay vào đó và giương mắt nhìn ra. Ngoài kia, đêm tối sẫm. Những tàn cây mệt nhọc đang thiếp ngủ, ánh lên những vệt sáng hắt ra từ các ô cửa của nhà hàng xóm. Mơ hồ một tiếng kêu khắc khoải của loài chim lạ ăn đêm.

Phía dưới nhà, mẹ Min đang trao đổi với ai đó qua điện thoại về một câu chuyện làm ăn dang dở. Người hầu gái bình thản dọn dẹp bàn ăn, nhẩm đếm số chén bát bắt di bắt dịch được dọn ra vào mỗi tối, tận hưởng niềm sung sướng của một ô-sin nhân nhả. Thật may mắn cho cô, ít khi khách đến chơi nhà, nên cô chưa bao giờ bị nhấn chìm trong sự bận rộn và đau đớn vì những tiếng quát tháo của gia chủ. Cô nhớ có lần, hình như đã rất lâu rồi, có một người đàn ông trung niên dáng dấp to cao vạm vạp ghé ngang rồi ngủ lại. Đêm ấy cậu chủ nhỏ không về. Hình như Min đang kẹt chuyến dã ngoại xa cùng với lớp. Cô hầu gái bê chai rượu whisky lên cho bà chủ, thấy hai người lặng câm ngồi đối diện nhau, mỗi ai cũng dính chặt điệu thuốc tỏa khói mờ mịt. Cô rút lui xuống nhà, sợ hãi đến nỗi chỉ dám bật tivi xem hình nhưng khóa tiếng.

Sáng hôm sau, khi cô hầu gái trở dậy thì người khách lạ đã biến mất tự khi nào. Bà chủ lún sâu trong mớ chăn nệm thoảng lên mùi nước hoa xa lạ, mở to đôi mắt trống rỗng nhìn như xuyên thủng trần nhà. Sáng ấy bà chủ không đi làm, bà cứ đi lên đi xuống cầu thang rồi đột ngột phá tung cửa phòng riêng của Min lục soát thứ gì đó. Chốc sau bà gọi người hầu gái tới và dặn dò:

- Cô đã gọi thợ tới sửa cánh cửa sổ trên phòng cậu Min, nó gần sứt bản lè ra rồi. Thật nguy hiểm nếu đêm nào đó mưa bão quét qua. Và thay luôn cửa kính đã bị rạn. Không hiểu Min đã va đập thứ gì vào kính nên nó mới thế. Chiều nay thợ đến, cháu nhớ quan sát họ và

trông nom nhà cửa cẩn thận giúp cô nhé!

Chiều muộn Min về vút ba lô ra sân và hét lên những tràng dài vô nghĩa, khiến cô hầu cô rúm người như thể sai lầm ấy là do cô dựng ra. Đúng như dự đoán, Min mắt đỏ ngầu chạy vội xuống cầu thang, gọi người hầu giật giọng:

- Chị Gái! Chị Gái đâu rồi? Tôi đã bảo là không ai được phép xâm phạm căn phòng của tôi kia mà. Ai?

- Nhưng đây là mẹ cậu... - Cô hầu tên Gái đáp ứng, thờ không ra hơi. Min giận dữ bỏ lên lầu và từ chối luôn bữa tối. Rất khuya, bà chủ về tới nhà, không tỏ thái độ gì hoang mang khi nghe thuật lại câu chuyện của Min. Không biết bà lên phòng dàn xếp câu chuyện ra sao mà căn nhà vẫn im bật, không phát ra một tiếng động nào như mọi khi. Và Min, trong những ngày hôm sau, vẫn giữ thói quen tắt hết đèn trong phòng rồi nhìn ra bên ngoài qua khe cửa sổ mở hé. Mắt cậu mệnh mang ngập đầy những tia nắng sót lại trong chiều tà.

Đêm nối đêm ngày nối ngày, căn phòng nhỏ của Min vẫn lặng câm và phủ trùm bóng tối. Thường sau những giờ luyện vẽ ở trường về, Min đánh trần nằm vật ra sàn ngó mông lung lên trần nhà. Cậu nhìn thấy những đám mây hình nấm trôi đi dật dờ. Không gian dường như giãn nở trong suốt. Cậu vẽ nhiều hơn trước, những bức tranh chấp chờn màu sắc ngày một khó hiểu vì không để lại hình thù gì cụ thể, chỉ có những nhát cọ thao túng mặt giấy lúc uể oải lúc cuồng nhiệt. Màu lục sẫm cứ choán hết mặt tranh. Dưới sàn, vô số những bức tượng què cụt bằng đất sét, có cái đã nứt rạn nứt mẻ một vài chi tiết nên biến dạng thành những vật thể méo mó. Trên tường, chi chít những chiếc mặt nạ tróc lở và các tờ báo cũ dán chồng chéo lên nhau thành các mảng lập thể đầy ám ảnh... Người hầu gái có lần tò mò đã phá kỷ cương lén nhìn trộm vào phòng trong một buổi trưa oi bức, thấy cậu chủ đang khỏa thân đứng bất động trước tấm gương soi mới thay đã lại xuất hiện những vết rạn mới, đôi mắt mở to nhìn trừng trừng vào chính cậu mà có vẻ như không nhìn thấy một cái gì... Trong nỗi hốt hoảng tột độ, người hầu gái lập cập vịn lan can lần dò xuống tầng trệt và ngã lăn ra, một lúc lâu mới có thể ngồi trở dậy. Chiều ấy cô ta thu xếp quần áo định bụng chờ bà chủ về rồi xin nghỉ việc. Thế nhưng khi chạm phải ánh nhìn trống rỗng và khóe môi lạnh lẽo của bà chủ, cô không dám cất lời.

Bà chủ hỏi:

- Tại sao?

Cô không thể thuật lại câu chuyện ban trưa, một phần vì ngượng và một phần vì sự vô lý của nó.

- Cháu đang sợ hãi điều gì ư? - Mắt bà chủ vẫn nhìn xoáy vào cô hầu gái.

"Cái đầu ấy thông minh biết bao!" - cô hầu nghĩ, không dám ngẩng mặt lên, mặt cô nhòe nước và cô thốn thức:

- Cháu sợ...

- Cháu sợ điều gì? - Giọng nói ân cần mà nghiêm khắc.

- Cháu sợ... Không, cháu buồn! Cháu cảm thấy rất buồn...

Vừa lúc Min đi xuống, cắt đứt giọng sùng sục đang lấp ba lấp báp. Đôi vai người hầu run lên không thể kiểm soát. Rất may, Min chỉ lướt qua và không dừng lại. Cậu ta dắt xe ra khỏi nhà chuẩn bị đi đâu đó. Bà chủ vỗ về cô hầu, giọng gần như ra lệnh:

- Cháu phải ở lại! Cháu nên ở lại! Nhà cô chỉ có hai mẹ con, có muốn không buồn cũng chẳng được. Cô thì đi suốt ngày. Min thì làm lì ít nói, tính nó xưa nay là thế mà... Cháu không nên câu nệ...

- Mức lương và sự đối xử của cô thế này chẳng lẽ không tốt sao?

- Vâng, là rất tốt... Thế nên...

Bà chủ thông minh cướp lời:

- Thế nên cháu cần ở lại! Cháu phải ở lại! Nào, đưa cái túi xách cho cô. Một công việc lao động phổ thông nhàn nhã trong thời buổi này không nhiều đâu, cô gái trẻ ạ.

Dứt câu, bà xách cái túi lên phòng cô hầu, trả nó về đúng vị trí cũ. Không gian vẫn mênh mang ở căn nhà quá rộng và ba chiếc ghế cứ chông chênh trong những bữa ăn tối lặng lẽ. Bà chủ vẫn quan tâm tới con trai bằng những câu hỏi vừa đủ lượng thông tin nhưng thiếu hẳn kịch tính. Min vẫn phát đi phát lại những câu trả lời nhát gừng. Cô hầu vẫn dọn dẹp bàn ăn với chũm chũy ấy chén bát xoong nồi dũa muống. Và căn nhà vẫn chưa có vị khách quan trọng nào ghé qua. Nhưng Min thì hơi khác trước. Cậu ta ra khỏi nhà nhiều hơn vào ban ngày. Đêm, cậu thường tắt đèn sớm. Sau lần bắt gặp cậu chủ khỏa thân đứng bất động trước gương như một kẻ tâm thần, cô hầu gái không dám bén mảng đến cánh cửa bí ẩn ấy nữa. Cô sợ chạm mắt vào những hình thù quái gở giăng mắc khắp phòng của Min. Bởi mỗi khi cô lén nhìn vào những gương mặt méo mó dị dạng ấy là y như rằng chúng cũng phóng tia nhìn chăm chập lại cô. Cô sợ chúng ám vào giấc ngủ rồi sinh ra những cơn ác mộng.

Vậy mà Min đã sống một cách an toàn giữa chúng. Đơn giản vì đó là thế giới do chính Min tạo ra. Dạo sau này Min đã sáng tạo được một trò chơi mới. Cậu tha về những miếng simili có chức năng hấp thụ nhiệt và phản quang, cắt ra thành muôn vàn những mảnh vụn có hình ngôi sao, sau đó tỉ mỉ mắc ghề dính từng ngôi sao tí hon ấy lên

trần nhà. Công việc thủ công này tưởng đơn giản nhưng hóa ra rất tốn thời giờ. Nguy hiểm nhất là việc phải sử dụng hai ba chiếc ghế chồng lên nhau mới đủ chiều cao cho Min với tay đụng trần. Min cặm cụi tiến hành công việc trong nhiều ngày mà vẫn không thỏa mãn. Đêm xuống, cậu khoái trá tắt hết đèn. Với sự hấp thụ nhiệt rồi phát ra ánh sáng được một thời gian ngắn, thế là trong vùng tối đen đặc, hiện ra một bầu trời sao lung linh hết sức kỳ thú. Rồi cậu đếm sao. Rồi cậu mơ tưởng viển vông. Cậu thấy mình bay lên, bay lên... Người cậu nhẹ tênh, cậu chạm vào được những tia sáng lấp lánh ấy. Thế giới nở ra đến vô cùng... Cậu đứng dậy nhảy múa, với tay khua khoắng lên bầu trời sao vĩ đại của riêng cậu. Và cậu cười sảng sặc trong đêm...

Ngày nối ngày đêm nối đêm, Min không ngừng bắc ghế dính sao lên trần để khi tắt hết đèn vũ trụ sẽ hiện ra rồi khoái trá thưởng thức. Và trong những buổi chiều, không gian vẫn dày đặc nỗi đe dọa xâm chiếm bởi những tiếng sấm mơ hồ dội lên từ cuối chân trời. Cho đến ngày kia, bà mẹ không thấy con trai xuất hiện trong bữa ăn tối bèn sai người hầu gái lên đập cửa phòng, sau nhiều lần hô toáng lên mà không tiếng đáp trả. Khi cánh cửa bật mở, trong vùng tối đen đặc, cô hầu lần tay bật công tắc điện. Trên cao bầu trời sao vụt tắt ngúm. Chợt cô hét lên những tràng ú ớ khi phát hiện ra Min đang vật vã trên sàn nhà bừa bộn giấy bút như vừa bị trượt chân ngã từ những chiếc ghế chồng lên cao, tuy nhiên, định thần nhìn kỹ thì thấy nơi khoe miệng của Min đang sùi lên dòng nước bọt chảy ngoằn.

Nhưng Min đã không chết. "Ma túy, chị hiểu không? Con chị đã bị sốc thuốc, may mà..." - vị bác sĩ nghiêm mặt kết luận. Còn người mẹ đau khổ lão đảo vịn tay ghế, nhắm mắt nuốt cơn cảm xúc vào trong như thói quen lạnh lùng thường nhật. Tuy nhiên, lần này bà đã không thể. Bà ngẩng mặt lên cay đắng hỏi: "Ma túy ư? Vì sao?...".

Dù tỉnh lại Min cũng không thể trả lời hay nói đúng hơn là Min không muốn trả lời. Vì một lẽ, cậu cho rằng mẹ cậu hẳn phải hiểu rõ điều này hơn ai hết. Nỗi buồn, sự cô đơn, chứng trầm cảm..., chúng đã bao vây cuộc sống của con, trùm phủ khắp căn nhà này. Chẳng lẽ mẹ không hiểu sao, hờ mẹ?

Thấy con đã qua cơn nguy kịch, bà mẹ móc di động run rẩy bấm số định gọi cho một ai đó. Rồi bỗng dưng bà dừng lại đột ngột. Không! Bà không muốn ông ấy lại day nghiêng bà. Bao nhiêu năm nay bà đã chứng tỏ được bản lĩnh của mình, bằng vẻ mặt bình tĩnh đông cứng trong mọi trường hợp, bằng một sự nghiệp ổn định và phát triển. Không! Bà chưa hề vấp ngã, chưa hề suy sụp. Bà không thể để cho

ông thấy bà đang thất bại trong vai trò người mẹ như thế này. Chỉ có cô hầu Gái là không hề biết gì về những bí ẩn trong ngôi nhà mà cô đang phục vụ. Cũng phải thôi. Cô chỉ mới đến đây làm việc có hai năm. Cô làm sao biết được từ rất nhiều năm trước, khi cậu chủ Min còn bé tí và còn rất đỗi hồn nhiên tinh nghịch, cha mẹ cậu đã chia tay vì một vụ ngoại tình từ phía người chồng. Bằng tất cả sự kiêu hãnh của người phụ nữ quá đỗi xinh đẹp, người vợ trừng phạt chồng bằng cách chối bỏ hai chữ "tha thứ", dù người chồng ra sức van nài. Trải qua nhiều năm, lòng kiêu hãnh đóng băng rồi biến thành nỗi đớn đau câm lặng. Đứa con đành gánh vác hậu quả này. Mà ngay cả nó, dù có cố gắng vẽ ra bao nhiêu bức tranh khó hiểu đi nữa, dù tạo ra bao nhiêu bầu trời sao đi nữa, nó cũng không thể mừng tượng được rằng hằng năm, mẹ nó chỉ cho phép hai người gặp lại nhau đúng một lần vào dịp kỷ niệm ngày cưới, cũng chính là ngày hai người chối bỏ nhau.

Dĩ nhiên, cái ngày ấy cô hầu Gái không thể nào biết được. Nhưng hình như người cha tội nghiệp của Min thì cô hầu đã gặp một lần rồi. Ấy là vị khách hiếm hoi có cái dáng to cao vạm vạp đã ghé đến ngôi nhà một đêm nào đó vắng Min. Rất tiếc, mối quan hệ sâu xa này cô cũng không biết nốt, bởi vì ngay cả tên ông ta cô còn chẳng biết nữa là...

Nguồn: SaiGon Today

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 07/12/2005 4:28:48 SA